

en primer pla

Sant Vicenç de Paül, germà dels pobres

Vicenç de Paül va descobrir que Déu el cridava a servir-lo en els més pobres. En una època en què els més desfavorits de la societat no eren tinguents en compte, sant Vicenç va veure que era a ells a qui havia d'evangelitzar: parlar-los de l'amor de Déu i demostrar-los amb la seva vida que Déu els estimava. Per això, va fer dels pobres els seus preferits. El seu exemple va arrossegar milers d'homes i dones que, arreu del món, es dediquen als més pobres. La Família Vicenciana a Espanya comprèn l'Associació Internacional de Caritats, la Congregació de la Missió (Paüls, Vicentins i Llatzaristes), les Filles de la Caritat, Joventuts Marianes Vicencianes, la Societat de Sant Vicenç de Paül i l'Associació de la Medalla Miraculosa.

Avui podem trobar la Família Vicenciana en el servei als malalts, els ancians, els presos, la dona, les missions... un servei que es presta des de la humilitat, la senzillesa i la proximitat. El 27 de setembre, la gran família de sant Vicenç de Paül s'aplegarà entorn de l'altar per commemorar, un any més la festivitat del seu sant. Enguany, a més, hi ha un motiu afegit d'alegria: la província canònica de Barcelona de la Congregació de la Missió celebra els seus primers cent anys.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Adéu emotiu a Mons. Antoni Deig

Una multitudinària eucaristia d'acció de gràcies a la catedral acomiada el bisbe de Solsona

La missa va ser concelebrada per uns vuitanta preveres.

Foto: Ramon Estany

Amb veu emocionada, Mons. Antoni Deig es va acomiadar del bisbat de Solsona durant la multitudinària eucaristia d'acció de gràcies que va acollir el diumenge dia 16 de setembre una catedral plena a vessar. En el sermó, el fins ara bisbe de Solsona durant onze anys, que s'ha retirat a viure a la seva vila natal,

Navàs, va pronunciar unes paraules de consell, d'ànim i d'engrescament, mirant cap al futur de la diòcesi i al seu nou bisbe, Mons. Jaume Traserria: «Arriba ja el nou bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria. Estimeu-lo, ajudeu-lo, confieu en ell. Que sigui el pastor de la diòcesi, amb el qual heu d'anar treballant en compli-

ment del ministeri que teniu assumit. Les seves orientacions i decisions han de ser ben ateses per tots.» Així, l'entrada del nou bisbe de la diòcesi es farà efectiva aquest diumenge 30 de setembre, a dos quarts de sis de la tarda, a la catedral de Solsona.

Pàg. 18

L'Església catalana presenta el seu model de testament vital

Des del 17 de setembre passat els malalts catalans tenen la possibilitat d'expressar les seves últimes voluntats d'acord amb les seves pròpies conviccions cristianes. Ho poden fer a través del Document de Voluntats Anticipades, elaborat pel Secretariat Interdiocesà de

Pastoral de la Salut a partir del nou marc legal establert pel Parlament de Catalunya al respecte.

Aquest nou «testament vital» passarà a formar part de l'historial clínic del pacient i els professionals l'hauran de tenir en compte. En ell, el pacient, després d'una reflexió conscient, responsable i lliure,

demana que, en cas de situació irrecuperable, no se li allargui la vida mitjançant tractaments desproporcionats i que se li administren els tractaments adients per pal·liar el dolor. Es tracta, doncs, d'un nou pas en l'assistència al bon morir, un instrument que pretén ajudar a millorar la dignitat de la persona i fer més digna l'etapa final de la seva vida.

Pàg. 17

Sumari

Pàg. 7 Amèrica es refugia en la pregària

Pàg. 19 Entrevista a Mn. Miserachs, Creu de Sant Jordi

Pàg. 23 Girona: Santa Eugènia tornarà a tenir església parroquial

Pàg. 24 El Fil, una botiga de roba de segona mà de Càritas a Vic

Pàg. 32 Entrevista a Mn. Alimbau: «Hem de transmetre vida»

El Palau de Maria, santuari de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida

Pàg. 20 i 21

Editorial

Apòstols de la caritat

Sant Vicenç de Paül va ser proclamat per Lleó XIII «patró de totes les obres de caritat esteses pel món», i de motius, no li'n faltaven, al Pontífex, perquè tota la vida d'aquest sant del segle XVII va estar dedicada a l'acció caritativa especialment a la seva pàtria francesa encara que no exclusivament. A més, Vicenç va viure en la seva carn el que és ser pobre i menyspreat quan va ser capturat pels turcs i venut com a esclau a Tunísia, o quan va decidir reemplaçar un condemnat a galeres. Sens dubte que aquesta experiència seria la forma més convincent de parlar i de tractar els desheretats, perquè ell sabia el que deia i abans ho havia experimentat personalment.

Aquest apòstol de la caritat va ser també un sant fundador, ja que tant la Congregació dels sacerdots de la Missió, com les Filles de la Caritat —aquestes amb l'ajuda de Lluïsa de Marillac— tenen el seu origen en sant Vicenç de Paül. I encara li quedava temps per convertir heretges jansenistes i hugonots, i per formar el clergat de seminaris i missions, així com també per relacionar-se amb reis com Lluís XIII i dames i cavallers de llinatge, sempre amb intencions humanitàries per als més pobres.

Vicenç va morir a París l'any 1660, però els seus fills i filles espirituals que ell mateix va fundar s'estenen arreu del món, i s'ha multiplicat el nombre d'associacions i entitats que segueixen l'esperit vicencià.

Aquest 27 de setembre se celebra la seva festa en el calendari i de manera molt específica en tots els que avui segueixen el seu carisma. La província vicenciana de Barcelona dels Pares Paüls aquest any té motius per celebrar-ho d'una manera més solemne, perquè aquest dia s'obre la celebració dels cent anys de presència de l'obra de sant Vicenç de Paül en les nostres terres. Durant aquesta centúria les congregacions s'han consolidat i és un bon motiu per donar-ne gràcies a Déu i per celebrar-ho com es mereix.

Per sort al costat de les Filles de la Caritat, de la Congregació de la Missió, i a altres grups laïcals i

missioners vicencians treballen molts altres ordes religiosos, entitats cristianes i organitzacions no governamentals (ONG) per eradicar la pobresa i la misèria en els nostres pobles i ciutats i a tot el món.

És una llàstima que un món que ja ha entrat al segle XXI i que ha avançat tant tècnicament i científicament, que ha creat les anomenades societats del benestar, continuï tenint uns índexs tan alts de pobresa, com Càritas cada any ens recorda en els seus informes. Per això l'esperit de sant Vicenç és tan actual, perquè les causes per les quals va lluitar i es va lliurar plenament continuen sent vigents en el nostre temps. També continua sent necessari l'esperit missioner i solidari amb els països del Tercer Món, ja que el progrés dels països del primer món no ha arribat en absolut als països més pobres, on continua l'explotació, la fam i les condicions inhumanes de vida.

Tots els cristians hem de deixar-nos impregnar una mica per l'esperit de sant Vicenç de Paül, ens cal una sensibilitat especial pels més pobres, perquè tenim el perill que en augmentar les nostres comoditats i el nostre nivell de vida ens distanciem cada vegada més dels que no poden seguir aquest ritme i es quedin en els mons de la marginalitat.

La frase evangèlica de Jesús «de pobres, en teniu sempre amb vosaltres» (Mt 26,11) és una autèntica realitat, el fenomen de la pobresa no desapareix sinó que en alguns casos s'incrementa. És cert que de vegades la riquesa d'un país augmenta però ben sovint és a costa de moltes desigualtats, i al fet que uns pocs ho tinguin gairebé tot i una majoria no tingui gairebé res. El mateix Jesús ens recorda la predilecció de Déu cap als més necessitats quan a les benaurances ens diu: «Feliços els pobres, perquè d'ells és el Regne del cel» (Mt 5,3). Sant Vicenç de Paül es va prendre molt seriosament aquestes paraules; els que probablement no arribarem a sants però aspirem a ser bons cristians, hauríem de seguir el seu exemple.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@idgrup.iber.net

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Cridats a anunciar la Bona Nova als pobres

■ La família vicenciana ratifica l'actualitat de Vicenç de Paül

Vicenç de Paül és un home del segle XVII, però la seva manera d'entendre l'Evangeli i la seva experiència cristiana és totalment actual. Al llarg de la seva vida es va dedicar a la redempció espiritual i material dels pobres. Qualsevol necessitat podia trobar en Vicenç una mà amiga: camperols, condemnats a galeres, malalts pobres, infants abandonats, soldats ferits, esclaus, ancians desemparats, captaires, refugiats de guerra... tothom tenia cabuda al cor de sant Vicenç de Paül.

«É una cosa bonica veure els pobres en Déu mateix, i considerar-los de la manera que els va considerar Crist Senyor nostre», deia sant Vicenç. El carisma d'aquest sant va arrelar ben aviat a Espanya i va inspirar nombrosos grups cristians que treballen en la regeneració dels sectors més desfavorits. La família vicenciana a Espanya comprèn l'Associació Internacional de Caritats, la Congregació de la Missió (Paüls, Vicentins i Llatzeristes), les Filles de la Caritat, Joventuts Marianes Vicencianes, la Societat de Sant Vicenç de Paül i l'Associació de la Medalla Miraculosa.

Actualment la Família Vicenciana, a exemple de Vicenç de Paül, es dedica a respondre a la pobresa present en la societat: atenció a malalts, a la infància, als

joves, als ancians... tot adaptant-se també als nous rostres de la pobresa: droga, malalts de sida, presó... en aquest sentit, Maria Arrese, Filla de la Caritat, assenyala que «més que parlar de noves necessitats, podríem parlar de situacions vulnerables: la dona, la infantesa en risc i el gran tema dels immigrants».

Els homes i dones que continuen el carisma de Vicenç se saben cridats a anunciar la Bona Nova als pobres. Aquesta crida missionera no coneix fronteres. Així, cal assenyalar l'Acció Missionera Vicenciana Espanyola, que és el llac d'unió entre els Pares Paüls i les Filles de la Caritat amb la missió *ad gentes*. La Família Vicenciana d'Espanya atén els territoris de Guinea, Hondures, Índia, Madagascar, el Marroc, Moçambic i tots aquells on treballen els seus missioners i missioneres.

Senzillesa i proximitat

Sant Vicenç va inventar i experimentar noves formes d'acció social des del servei, la humilitat i la senzillesa. El seu testimoni va ser vàlid aleshores i també ho és ara. Es tracta de «mantenir viu, amb radicalitat, el carisma d'atenció als més pobres, amb disponibilitat, mobilitat, a través d'un estil de vida senzill, sobri, vivint enmig de la gent a qui servim, acudint a les seves necessitats, mostrant un estil serè, valent, audaç, àgil i obert», opina Maria Arrese. Una de les necessitats que constata la Família Vicenciana és la que tothom tingui dret de no passar gana. Per això, el 27 de setembre la Família Vicenciana presentarà una campanya internacional per lluitar contra la fam.

Des de la seva experiència, com a Filla de la Caritat, creu que la societat desitja «veure en nosaltres aquesta humilitat, senzillesa i amor entregat que demana la vida de la Filla de la Caritat, que es tradueix en aquestes actituds de proximitat, servei, amor, naturalitat». A principis d'un nou segle, la Família Vicenciana es planteja quin és el seu lloc en la realitat que vivim, cosa que implica un seguit de canvis en els diferents camps de servei. Segons Maria Arrese, cal deixar obres i llocs de treball que no es poden atendre amb qualitat; estar oberts a noves crides de col·laboració, incorporació a diversos programes, ser-

Gravat de Muntaner datat el 1801 que representa sant Vicenç lliurant les regles de les Filles de la Caritat.

veis, sempre en la línia del carisma vicencià; formar les persones amb què treballen i que seran les continuadores de la seva tasca; revitalitzar i cercar nous estils de vida comunitària... aquestes reflexions

ASSOCIACIÓ DE LA MEDALLA MIRACULOSA

L'Associació de la Medalla Miraculosa mira de fomentar la devoció i el culte a Maria, dona valenta que no va dubtar a proclamar que el Déu que cal donar a conèixer és el que té predilecció pels pobres. Amb les capelles de la Mare de Déu Miraculosa miren de portar a les llars la llum evangelitzadora. El papa Pius X, el 8 de juliol del 1909, va erigir l'Associació de la Immaculada Concepció de la Sagrada Medalla, amb caràcter definitiu i universal, per a tota l'Església. Li va donar uns estatuts propis i va encomanar-ne la direcció al superior general dels Pares Paüls.

porten Maria Arrese a formular-se algunes preguntes: «La meua vida és significativa per al qui em veu?, visc el do de Déu?, quin estil hauria de tenir la meua vida? Però no únicament em pregunto si la meua vida diu alguna cosa, sinó si jo en dic alguna cosa, si comunico o expresso la meua vivència d'aquest Déu que dona sentit al meu viure.»

L'Església dels pobres

Vicenç de Paül va aconseguir que per a moltes persones els pobres fossin el centre de la societat. Santa Lluïsa de Marillac va ser una d'aquestes persones. Gràcies a sant Vicenç descobreix la seva vocació de servei als pobres i el 1633 tots dos funden la comunitat de les Filles de la Caritat. «L'esperit de sant Vicenç i de santa Lluïsa està totalment d'acord amb la cristologia d'avui. Per a sant Vicenç i per a l'Església d'avui el pobre és el lloc teològic de Déu. Déu està encarnat en el pobre. Avui, com en el pensament de sant Vicenç, l'Església és l'Església dels pobres», comenta Maria Arrese. I subratlla que quan aquest sant recollia els pobres que trobava pels carrers, sensibilitzava les dones que col·laboraven amb ell en l'atenció dels infants abandonats, atenia els condemnats, s'anticipava a la Declaració dels Drets

Humans i proclamava l'alliberament de l'oprimit, la dignificació de l'home.

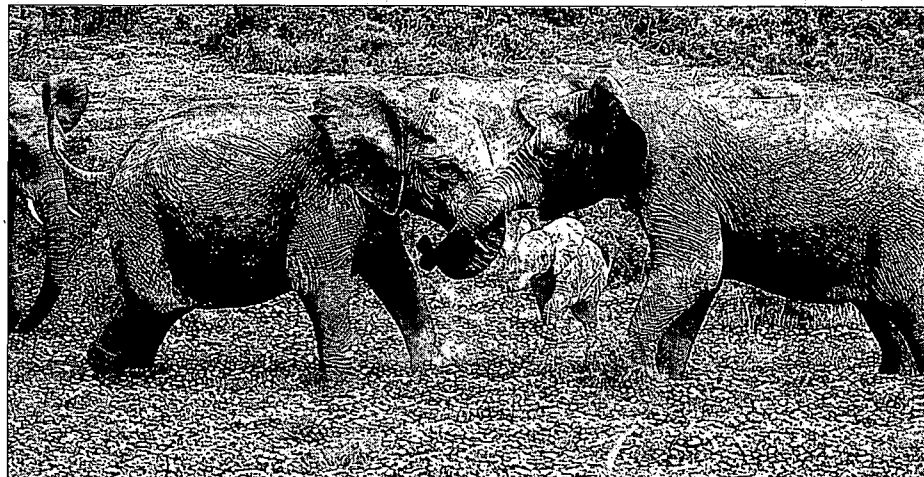
Aquesta Filla de la Caritat sosté que «quan va crear un institut de dones totalment lliurades a Déu, seculars, no enclausades, no religioses, disposades a servir els pobres a domicili, en la societat, tot assumint responsabilitats en el món, assistint tota mena de persones, anant i venint en una època (segle XVII) en què la dona o era per al marit o era per al claustre, va ser una veritable revolució i un autèntic acte de fe en la dona, tema plantejat en la societat d'avui».

Un altre nom a destacar continuant l'estela de sant Vicenç és el beat Federic d'Ozanam. El seu record és inseparable del seu amor i dedicació als pobres i la seva participació en la fundació de les Conferències de Sant Vicenç de Paül. Federic acaba de complir vint anys quan, amb un petit grup d'estudiants, funda aquesta associació i la posa sota la protecció de sant Vicenç. En la primera reunió de les Conferències diu que cal «descobrir i contemplar Jesucrist sofrent en la persona dels pobres». El cristià no té una altra manera d'arribar a Déu, perquè «a Déu no el veiem més que amb els ulls de la fe, però als pobres els veiem amb els ulls de la carn. Són imatges sagrades del Déu que no veiem. I com que no podem estimar-lo d'una altra manera, l'estimarem en la persona dels pobres». Des dels seus inicis, el 1833, s'ha dedicat a la promoció humana i espiritual dels pobres. (R.M.J.)

Màximes de sant Vicenç de Paül

- ✓ «Hem estat enviats no només per estimar Déu, sinó també per fer que tots l'estimin»
- ✓ «La humilitat és la virtut ensenyada per Crist al món i afavorida del seu sant amor»
- ✓ «Déu no ens ha enviat per tenir càrrecs i feines honorífiques, sinó per viure i evangelitzar els pobres»
- ✓ «Quan s'emprèn alguna obra àrdua i laboriosa per la glòria de Déu i servei seu, va a càrrec seu atendre'ns i assistir-nos»
- ✓ «No es poden esperar grans progressos d'un home que no té amor a la pregària»
- ✓ «Els pobres i malalts són els nostres amos, ja que Nostre Senyor és en ells i ells, en Nostre Senyor»
- ✓ «No pot donar sortida competent als encàrrecs que té en el servei de Déu qui no es conserva unit a la seva divina majestat per mitjà d'exercitar-se en la seva divina presència»

Del 23 de novembre al 8 de desembre del 2001

La fauna patrimoni natural de Sud-Àfrica

REPÚBLICA SUD-AFRICANA — ZIMBABWE

Parc Kruger — Cascades Victòria

A la descoberta dels contrastos més exòtics del món

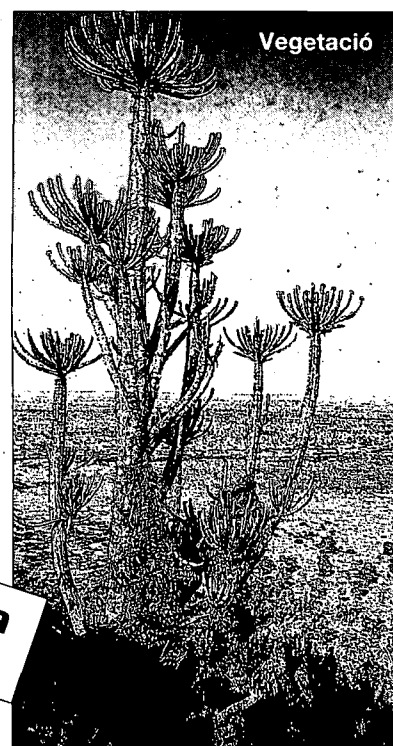

VISITES

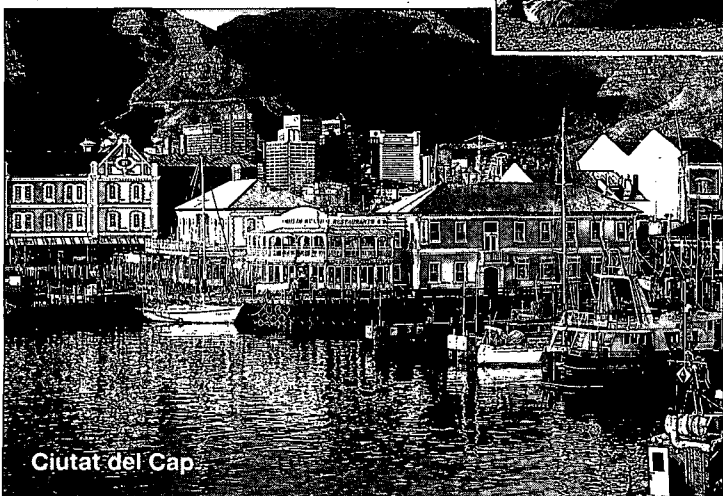
Reserva natural FEATHERBED
(Patrimoni de la Humanitat)
Parc Nacional de Tsitskama
Parc Nacional Kruger
Coves Congo
Wildlife Ranch cocodrils del Nil
País dels Zulús
Cascades Victòria (Zimbabwe)
Creuers i tren de vapor
Combinat amb safaris de gran turisme

Oberta la
inscripció

Vegetació

Ciutat del Cap

Demaneu
informació a:
Amics de
Catalunya
Cristiana,
c/ Comtes de
Bell-lloc, 67-69
tel.
934 092 700

Costa
africana

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

AVÍS IMPORTANT

L'horari de les nostres oficines
és de 9 a 1 i de 3 a 6h

Joventut compromesa amb Crist

Són joves i tenen molt clar com viure la fe, des d'un compromís de servei, missioner, de donar-se als altres. Mabel García, Puri Sánchez, Cristina García i Jennifer García es mouen entre els 20 i els 22 anys, i formen part de les Joventuts Marianes Vicencianes (JMV). Un moviment que les ha modelat des de ben petites i al qual deuen la seva maduració en la fe.

Estudis, família, amics... aquests són els ambients en els quals es mouen els nostres joves. Mabel, Puri, Cristina i la Jennifer també. Però de seguida assenyalen: I JMV! I què és aquest moviment juvenil d'Església? «No és un *esplai* com algú pot pensar. És un moviment amb un fort compromís missioner, és un estil de vida, de viure la meua fe, el meu temps lliure per als altres», subratlla Mabel, que a més és la presidenta de JMV de la província de Barcelona. La Cristina explica que «som catequistes i bàsicament treballem a les escoles on hi són presents les Filles de la Caritat. Però també rebem formació, celebrem la fe en comunitat, animem amb cants les eucaristies, tenim la possibilitat d'anar a missions a Hondures, podem treballar en voluntariat social...».

Aquestes joves són una petita representació dels nois i noies que formen JMV. En parlar de JMV se'ls omple la boca de lloances i agraïment, no en va s'han format com a persones i com a cristianes en aquest moviment marià i vicencià. «És molt important tenir una comunitat, resar amb els teus amics», opina Mabel. «T'ajuda a afrontar el dia a dia, a donar testimoni,

a fer front a les dificultats. M'ajuda a reflexionar sobre la meua fe, a fer una parada en el camí, deixar la meua rutina i centrar-me en allò que veritablement és important», assegura Puri.

Per a Jennifer, «a JMV rebo molt més del que dono, encara que això impliqui reunions, no tenir temps per fer altres coses... però ho fas molt a gust. La teua manera de ser guanya. Déu està present en la meua vida. Sense voler transmetem Crist, ens surt de dins el perdonar, l'amistat, la solidaritat... a vegades et costa més, d'altres menys... però et va modelant». Poder compartir la fe és una cosa vital per a aquestes joves. Així, Puri considera que «és una gran ajuda compartir la teua manera de pensar, els teus valors, treballar per un món millor... sempre des de la fe».

Per a JMV, sant Vicenç de Paül és una cosa més que un personatge històric. En aquest sentit, la Mabel es lamenta que «sant Vicenç sigui tan desconegut. La seva figura suposa donar-se als altres sense condicions, des de la humilitat. És el passar del jo al nosaltres». I afegeix Cristina: «Sant Vicenç ens ensenya molts valors. Està present el seu esperit i ens ajuda

Els joves valoren molt poder compartir la seva fe.

a veure Crist, sobretot en el pobre.» Sor Teresita Cambra, Filla de la Caritat i animadora de JMV de la província de Barcelona, està entusiasmada amb els joves: «Donem tot el protagonisme als joves.» I destaca el caràcter missioner del moviment: «Per créixer en la fe no oblidem el matís vicencià de servei, que dóna sentit a tot.» Però les Joventuts són també un moviment marià i els seus membres senten la presència de la Mare en tot moment, ja que opinen que «Maria és força, és la jove compromesa».

Mabel, Puri, Cristina i Jennifer són a

JMV perquè algú, en el seu dia, els va transmetre aquesta passió per Crist. Ara són elles les que prenen el relleu i se senten cridades a donar testimoni a la catequesi, però també a la família, a la facultat, amb els amics: «Donem aquest testimoni als altres. El que un dia ens van transmetre a nosaltres, ara ho compartim... és una feina dura però es fa molt a gust.»

L'opció de vida que han pres les omple per complet, ho senten com una cosa molt seva, i com elles diuen: «Quan Déu ens demana aquesta entrega, no podem regatejar-l'hi». (R.M.J.)

Estimar el necessitat

Aquest any és l'Any Internacional del Voluntariat, la qual cosa porta el voluntariat vicencià a «enfortir entre nosaltres l'esperit i la vocació del voluntariat, fent bé allò que fem per projectar noves actuacions. Començar per projectes petits amb la gent que es té a prop i d'una manera fàcil i senzilla, i en la participació en les tasques d'assumir responsabilitats en els grups als quals pertanyem». Així s'expressa Jesús Farré i Picolo, delegat regional d'AIC Barcelona des del 1996. Com a delegat regional, Jesús visita, anima, forma i participa de les activitats dels grups de tota la regió, entre d'altres tasques.

Per a Jesús, ser voluntari és «ser aquella persona que, de manera reflexiva, solidària, organitzada, gratuïta, desinteressada i constant desenvolupa una activitat i dedica un temps en benefici de la comunitat». De la mateixa opinió és Josefina Samabria i Boix, que des de fa tres anys és presidenta del grup de voluntaris de la parròquia de Sant Andreu de Lleida. Per a Josefina és importantíssim conèixer l'esperit de sant Vicenç de Paül i el de santa Lluïsa de Marillac, així com la formació específica del servei, per «ser millors voluntaris i actuar correctament enfront dels beneficiaris».

La inquietud de donar-se als altres, als més necessitats, va portar Jesús i Josefina

L'Associació Internacional de Caritats (AIC) va ser fundada per Vicens de Paül el 1617, per atendre les necessitats dels pobres. L'AIC és una xarxa mundial de lluita contra la pobresa, l'exclusió i la injustícia. Està present a 52 països amb 260.000 voluntaris, de la qual Espanya forma part com a membre de ple dret des del 1971. La seva estructura organitzativa li permet estar present en institucions de caràcter internacional com la Unesco o el Consell d'Europa.

Els voluntaris, seguint l'exemple de sant Vicenç, es donen als més necessitats.

al voluntariat vicencià. Es tracta d'una experiència que els ajuda a «respectar tothom. A despreocupar-me de coses petites, a pensar més en els altres, a lluitar i donar suport a la debilitat humana. La persona voluntària, amb el pas del temps, experimenta un grau elevat d'afecte mutu, sent el seu comportament un factor de cohesió social i portador de valors ètics», en paraules de Josefina. A Jesús, el fet de ser voluntari li ha permès conèixer una altra realitat, «valorar i cuidar més allò que Déu m'ha donat. M'ha ajudat a estimar les persones que m'envolten, a alleujar el sofriment i a donar una mica d'amor als que no són prou estimats, a tenir harmonia amb un mateix i amb els altres».

Per al delegat regional d'AIC, per ser voluntari cal complir tres requisits: voler, poder i saber. I assenjala la utilitat de la feina dels voluntaris i voluntàries al costat del més debilitat, disposats a obrir nous camins de convivència. Tant Jesús com Josefina recorden la importància de treballar en grup, amb continuïtat, amb una actitud oberta, pensant en positiu i amb bon humor.

Jesús, des de la seva experiència com a voluntari, subratlla que «no tenim a les nostres mans les solucions per als problemes del món, però per als problemes del món tenim la fe, el testimoni de Crist, sant Vicenç i santa Lluïsa, i les nostres mans. I mantenir una identitat cristiana, signe de gratuïtat a Crist». (R.M.J.)

José-Vicente Martínez, superior de la província canònica de Barcelona de la Congregació de la Missió de Sant Vicenç de Paül

«Hem de ser contemplatius en l'acció»

Des de fa poc més de tres mesos José-Vicente Martínez Muedra és al capdavant de la província canònica de Barcelona dels Pares Paüls. Ha estat cinc anys destinat a València, ha portat la Pastoral Juvenil i Vocacional engrescant la Família Vicenciana tot el que ha pogut. José-Vicente defineix la seva vocació com a «madura», ja que fa vuit anys que va entrar a la Congregació de la Missió de Sant Vicenç de Paül.

—Què ens diu la figura de sant Vicenç de Paül avui dia?

—La figura de sant Vicenç de Paül és avui de total actualitat. Ell és el patró de la Caritat. És un home que encara que és del segle XVII, la seva mentalitat, la seva visió de com organitzar i coordinar la caritat, l'evangelització de paraula i d'obra és totalment moderna. La promoció integral és el que atrau de la figura de sant Vicenç de Paül avui.

—Com afronta la Família Vicenciana el tercer mil·lenni?

—En aquest tercer mil·lenni, Déu ens llança un repte a saber, la manera de renovar-nos i resituar-nos en aquest món dels Fills i les Filles de sant Vicenç de Paül, i de com viure el nostre ser vicencià avui. El superior general, el P. Robert Maloney, ens ha dit clarament: «Servir els

a Brooklyn) sigui un centre totalment dedicat als hispans i que els missioners estiguem disposats a poder-hi anar i servir la diòcesi en diferents parròquies per atendre els hispans que hi ha, perquè hi ha una manca de sacerdots que sàpiguen parlar espanyol.

Se'ns demana reforçar i revitalitzar l'esperit missioner que ens és propi i així ser més atractius per als joves, també en aquesta part de la província.

—Com els veuen els joves?

—Els joves veuen, d'una banda, missioners grans, alguns, cansats per l'edat... però també veuen en d'altres menys grans un al·licient missioner que els atrau. El que intentem fer, entre els grans i els menys grans, és que hi hagi una unitat forta perquè els joves ens vegin atractius. Els joves veuen que el carisma de sant

volem presentar una opció de vida al jove que és atractiva i vàlida. És veritat que necessitem sacerdots, però obrim les portes a qualsevol jove que ens vulgui conèixer. Durant un any, més o menys, pot estar amb nosaltres i veure allò que fem, independentment que després es quedi o no. És allò que va dir Jesús: «Vine i veuràs.»

A Honduras hi tenim sis joves nadius, provinents de famílies cristianes i humils... el fet que el seu origen sigui cristià, és una garantia que hi hagi una continuïtat en la seva vocació. A Brooklyn, actualment no hi tenim cap vocació. A Barcelona n'hi ha tres de Catalunya, tres de la Comunitat Valenciana i un diaca català que exercirà el seu ministeri a Honduras. De les vocacions que tenim, molts van a la missió d'Hondures. Estem intensificant els nostres esforços en benefici de la missió a Honduras. Per això aquí en nombre som menys, però també intentem enfortir les comunitats perquè siguin al nostre país signe de presència vicenciana.

—Juntament amb les Filles de la Caritat s'encarreguen de l'ONG Covide. Quin és el seu objectiu?

—Covide significa Cooperació Vicenciana per al Desenvolupament a l'Estat espanyol. A Catalunya, en concret, es diu Covidec. És una ONG que portem conjuntament amb les Filles de la Caritat per servir les nostres missions vicencianes. Sobretot es dedica a tramitar projectes que presenten els missioners. Però també enviem missioners laics, voluntaris als països de missió, fem gestions per aconseguir fons, i educar i sensibilitzar la societat sobre la causa missionera.

—Vostès són homes d'acció, però també d'oració.

—Hem de ser contemplatius en l'acció. Hem d'alimentar-nos amb l'oració. Sant Vicenç ens diu: «Doneu-me un home d'oració i serà capaç de tot.» Si treballem i ens esforcem per alimentar-nos espiritualment, estarem bé i ens renovarem.

—Quin paper fan els laics en la família Vicenciana?

—La major col·laboració dels laics la tenim a missions, tant a Honduras i Brooklyn com a les missions populars a Espanya. No concebem la nostra missió sense els laics. Una de les finalitats de la Congregació de la Missió és la formació dels laics.

—La festa de Sant Vicenç de Paül d'aquest any té un caràcter especial perquè celebren un aniversari.

—El dia de Sant Vicenç de Paül, el 27 de setembre, obrirem l'any del Centenari. Celebrarem els cent primers anys de la província canònica de Barcelona, la més antiga d'Espanya. La Congregació de la Missió va entrar per Barcelona. Farem un tridu: el primer dia serà el 27 proper, un segon dia serà després de Setmana Santa, i el tercer, el 27 de setembre de l'any 2002, quan es clausurarà el Centenari. La

província té vida des del 1902. Volem fer una celebració molt senzilla, molt «de casa»... farem que hi participin els laics, sobretot a la celebració de l'Eucaristia, compartirem l'alegria d'aquests cent anys de vida i demanarem al Senyor que ens ajudi a continuar renovant-nos per poder continuar celebrant anys de vida de la nostra província.

Aquesta festa de Sant Vicenç es viu amb molta il·lusió. Normalment es reuneix un membre de cada branca de la Família Vicenciana amb el superior de Barcelona o amb un membre de la comunitat. Es prepara entre tots l'Eucaristia,

UNES QUANTES DADES DE LA PROVÍNCIA

Des dels seus orígens, la província canònica de Barcelona ha estat sobretot missionera, tant per la seva projecció a les missions *ad gentes* com pel ministeri de les missions populars. Compta amb deu comunitats repartides en tres regions: Espanya (Catalunya, Comunitat Valenciana i Balears), Honduras (Departament de Cortés i Gracias a Dios) i Estats Units (Brooklyn). En el passat, la província també va prestar els seus serveis evangelitzadors al Perú.

viscuda amb gran alegria, com han de ser totes les Eucaristies. Després hi ha un àpat fraterno i això ens dona peu a un intercanvi d'opinions, compartir experiències... aquest any serà una cosa molt especial per aquest aniversari.

—Aquest aniversari els fa ser optimistes de cara al futur?

—De cara al futur sóc optimista i tinc molta esperança, encara que també sé que cal lluitar molt. M'agradaria que fóssim més, perquè hi ha moltes necessitats per atendre, però tinc esperança perquè sé que la causa per la qual treballem és noble i és a la que ens crida Jesucrist. Ell ens ajudarà i ja ho fa.

—Què suposa per a vostè ser Missioner Paül?

—Sóc de vocació «madura», no m'agrada dir tardana. Jo ja havia col·laborat molt amb els Pares Paüls, però per diferents circumstàncies no vaig poder entrar a la congregació fins fa vuit anys. M'he adonat que com més m'entregava i m'entrego als altres, més veig Déu, més em captiva l'esperit vicencià. M'agrada molt aquest carisma i m'omple estar amb la gent i donar-me als altres. Per a mi, sant Vicenç és una autoritat moral: servir els pobres, que la gent s'impliqui en tot allò social. M'hi trobo molt bé aquí i crec en la causa de sant Vicenç, que és la causa de Jesús. També m'atreveixo; malgrat les dificultats, a animar els joves a introduir-se en aquesta aventura.

Rosa Maria Jané Chueca

El P. José-Vicente Martínez.

pobres dels més pobres.» Estem revisant obres per veure quines sí i quines no estan en sintonia amb el nostre carisma.

—Quines obres revisen?

—A Honduras, revisem les obres i ministeris que fem perquè volem dirigir tots els nostres esforços cap a la Moskitia, que és pura missió *ad gentes* i que hi hagi només una parròquia a la ciutat de San Pedro Sula com a suport logístic integral a la Moskitia. A Brooklyn, Nova York, volem intensificar la nostra atenció als immigrants hispans. D'aquesta manera, estudiem també la pastoral que realitzem.

Volem fer que el Centre d'Evangelització de Sant Vicenç de Paül (que atenem

Vicenç els agrada i volen veure com vivim. Els seminaristes que tenim volen veure'ns donant testimoni no només en allò cultural sinó també en allò social. Això atrau els joves i és un estímul perquè no ens adormim. Als joves els atrau el carisma de sant Vicenç de Paül, servir el pobre en comunitat des de la paraula i des de l'acció directa.

—Com està el tema de les vocacions?

—Un dels objectius fonamentals que ens hem marcat a la província de Barcelona és treballar la pastoral juvenil-vocacional. No tant per captar joves i tapar forats que ens van quedant, sinó que

Estats Units

església en el món

Amèrica es refugia en la pregària

■ Cristians i musulmans condemnen conjuntament els atemptats

NOVA YORK.— «Amèrica resa» és la frase que sintetitza més bé el que passa als Estats Units després de la tragèdia de l'11 de setembre. Des dels atemptats, la constant dels nord-americans és la pregària. El president Bush va declarar el 14 de setembre com a Dia Nacional de Pregària i Commemoració per les víctimes. La data coincidia amb la celebració catòlica de l'Exaltació de la Creu.

Els cristians de totes les confessions i creients d'altres religions s'han unit en la pregària. Les motivacions de la pregària que s'han enumerat han estat: per la pau, per la saviesa dels governants en el moment en què han de prendre greus decisions, per les víctimes i les seves famílies, pels que patiran les conseqüències a la feina, pels que sembren la violència i perquè no s'hi respongui amb més violència. El 14 de setembre esglésies, temples, sinagogues i mesquites dels Estats Units van marcar aquest dia amb serveis d'oració al migdia, tocs de campana cada hora i vetlles nocturnes. Els bisbes nord-americans van convidar els fidels a «renovar la seva fe en Déu i a rebutjar els fruits amargs de l'odi, que és la font d'aquesta tragèdia».

El bisbe de Nova York, el cardenal Edward Egan, va escriure un missatge en què demanava als fidels fer una lectura dels atemptats des de la fe: «Aquests fets ens han desconcertat i confós. Però no han socavat la nostra fe. Sabem que som fills d'un Déu d'amor que ens ha creat per viure en comunió amb Ell tota l'eternitat. No hi ha cap tragèdia que pugui posar-ho en discussió.» Així mateix, va fer una crida a cercar la justícia sense «descendir mai a l'odi o als pensaments de venjança». L'arquebisbe va presidir dues misses solemnes, per les víctimes dels atemptats i per les persones que van donar heroicament les seves vides en efectuar l'evacuació dels edificis, abans

El Papa té els Estats Units molt presents en les seves pregàries.

que es desplomessin.

Els bisbes catòlics i els líders musulmans han emès una declaració conjunta en resposta als atemptats terroristes per cridar a la calma, no caure en l'odi i ajudar amb la pregària, i oferir assistència legal i ajuda material a les víctimes. La declaració afirma: «Creiem que l'únic Déu ens crida a ser gent de pau. (...) No hi ha res a les nostres Sagrades Escripcions, en la nostra comprensió de la revelació de Déu, que justifiqui els actes de terrorisme cristians o islà-

mics, i el trencament de milions de vides. (...) Plegats condemnem aquestes accions com a perverses i diametralment oposades a la veritable religió.»

La Santa Seu i importants líders religiosos islàmics també han unit la seva veu per condemnar les massacres mitjançant un comunicat del Comitè de Diàleg Islàmic-Catòlic: «Aquests actes de violència no són el camí per portar la pau al món. Com a líders religiosos

volem subratllar que l'autèntic fonament de la pau és la justícia i el respecte mutu.»

Per la seva part, el 14 de setembre passat, el Papa va interrompre al migdia les seves activitats per recollir-se en oració a la capella de la residència pontifícia de Castelgandolfo i resar per les víctimes dels atemptats. Així s'unia a la iniciativa adoptada pels 43 països del Consell d'Europa que durant diversos minuts van interrompre la seva activitat com a signe de dol i solidaritat amb el poble dels Estats Units. (C.C.)

ESPANYA

El cardenal Carles oficia una missa per les víctimes

BARCELONA.— La missa oficiada per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles, el 16 de setembre a la catedral, va ser oferta pel descans etern de les víctimes dels atemptats, pel restabliment dels ferits i per la pau al món. El cardenal recordava que una setmana després de la Trobada de Pregària Internacional per la Pau, promoguda per la Comunitat de Sant Egidi, es produïen els actes terroristes als Estats Units. «És un signe tràgic de la presència del mal en el món», deia Ricard M. Carles, «un signe més dels molts que hi ha, però aquest és especialment diabòlic. Malgrat això, la persona està feta per a l'amor perquè va ser creada a imatge i semblança de Déu i és un reflex de la Trinitat, de l'amor interpersonal de Déu en la Trinitat; el nostre Déu no és un ésser solitari, sinó un Déu Trinitat en què hi ha relació de persones tot i que és un únic Déu. I ser imatge de Déu vol dir tenir una relació amorosa entre les persones: I fer el mal és negar la condició d'una persona autèntica».

El cardenal destacava que també hi ha salvació per als que fan el mal i que cal demanar la conversió dels terroristes. A més, va fer una reflexió sobre l'agressivitat: «Un moment d'agressivitat en una paraula pot no ser un pecat, pot ser un desfogament de malgeni o de nerviosisme, o del que sigui. Però pot conduir a accions desmesurades».

En l'eucaristia, el cardenal Carles va demanar que els causants d'aquesta tragèdia, «fills perduts de Déu», es retrobin amb l'autèntic Déu, que no vol la mort dels seus fills i que «es peneixin i tornin enrere del camí que han començat, ja fa molts anys, arreu del món. (...) Demanem al Senyor per aquesta pau, que abasti tothom, i que no empitjori les situacions després d'aquesta tragèdia que ha ferit milers de ciutadans totalment innocents».

D'altra banda, la pregària per la pau que té lloc mensualment a l'església de Sant Agustí amb una missa es va dedicar a resar no únicament per la pau a Euskadi, sinó especialment pels fets recents dels Estats Units, perquè «la pau venci sobre l'odi». (C.C.)

Comunicat de la CEE

MADRID.— El 18 i 19 de setembre es va celebrar a Madrid la CLXXXVI reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola. En acabar, els seus membres en nom de tots els bisbes espanyols van fer públic un comunicat on es pronuncien sobre alguns temes d'actualitat.

Atemptats als Estats Units

La Comissió reitera la seva solidaritat amb les víctimes dels atemptats i demanen a Déu el consol i l'esperança per al poble nord-americà i la pau per a tot el món. «Amb la mateixa rotunditat amb què hem condemnat sempre el terrorisme d'ETA, condemnem aquests cruels atemptats, que constitueixen també una gravíssima ofensa a Déu, una violació dels drets fonamentals a la vida, a la seguretat i a la llibertat de les persones i dels pobles i degraden els qui els cometem, projecten o encobreixen. El terrorisme, en qualsevol de les seves formes, llocs i expressions, no té mai justificació ni és camí per a la consecució de cap finalitat. Tan sols la conversió dels cors, el treball i el compromís per la justícia i per la pau i la solidaritat entre els pobles podran conduir-nos a una nova civilització, més justa i fraterna, la civilització de l'amor.» Els prelatos fan una crida a la prudència a l'hora de prendre mesures i a no caure en la temptació de l'odi.

Professors de Religió

L'episcopat no és aliè a la polèmica sorgida a l'entorn dels professors de Religió. Els bisbes agraïen i valoren el treball i la dedicació dels 18.500 professors de Religió i Moral catòlica a l'escola privada i a les escoles d'iniciativa social. Així, afir-

men: «Considerem que la no-proposta per part del bisbe d'un professor de Religió i Moral catòlica, quan aquest, per raons greus, no és considerat idoni, s'ajusta al dret vigent, fins i tot el dret comunitari, respon a allò acordat per les més altres instàncies de l'Església i de l'Estat, és concordant a la praxi que en aquesta matèria regeix en altres països de la Unió Europea i, sobretot, és conseqüència del dret a la llibertat religiosa i del dret dels pares a l'educació religiosa i moral dels seus fills, tal com ho reconeix i estableix la Constitució espanyola.»

Gescartera

Sobre l'agència de valors Gescartera, «deplorem tota operació especulativa que condueixi a l'estafa, a l'enriquiment injust i al perjudici econòmic de qui deposita la seva confiança en institucions financeres. (...) Reiterem que la CEE no ha tingut mai relació amb Gescartera ni hi ha dipositat cap quantitat de diners; i encara menys, fons provinents de l'assignació tributària i de la dotació pressupostària. Algunes institucions de l'Església, en l'ús legítim del seu dret i responsabilitat, han invertit part dels seus recursos en l'esmentada agència, que fins fa unes setmanes era plenament legal. Hem de recordar que aquestes institucions eclesíastiques tenen autonomia en l'administració dels seus béns i han donat informació al respecte». La nota assenyalava que les entitats d'Església han donat proves d'una recta administració dels béns que se'ls ha encomanat, «tals entitats tenen el dret i el deure d'invertir convenientment els béns que reben dels fidels i procurar que no es devaluïn, per garantir el compliment de les finalitats que els mateixos fidels determinen en les seves donacions. Per a això, caldrà el servei de professionals competents i honrats». (C.C.)

Agustín Yanes és el director nacional de la Pastoral del Sord

«Els sords som els captaires perennes de l'amistat»

Agustín Yanes va perdre l'oïda als set anys. En el seu interior, sentia que Déu el cridava al sacerdoci, però la seva sordesa era un impediment. La seva perseverança el va portar a entrar al Seminari i a ser

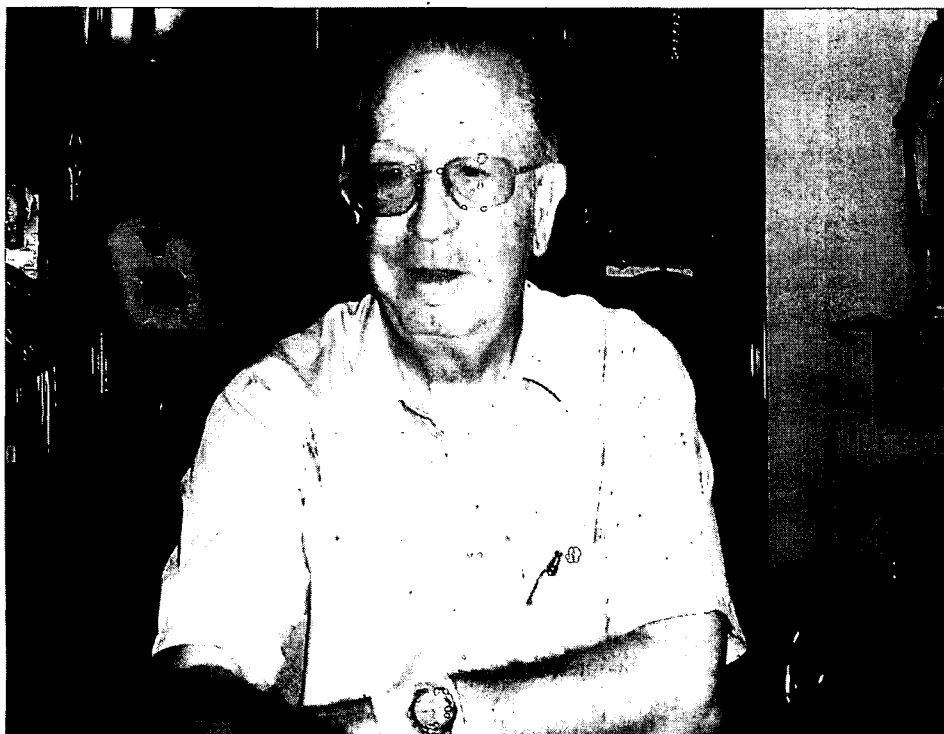
un dels pocs sacerdots sords que hi ha al món. També és llicenciat en Belles Arts, doctor *honoris causa* per la Universitat de Gallaudet (Estats Units), i professor de sords.

—Al món només hi ha 14 sacerdots sords. Per què tan pocs?

—Fa falta molta fe i molta força de voluntat, no és fàcil. Alguns han començat aquest camí i l'han deixat. Ens trobem molt sols. A Espanya només som dos sacerdots sords. Jo vaig esperar 22 anys per ser admès al Seminari. Abans del Concili Vaticà II una persona amb alguna deficiència no podia ser sacerdot. Tots em deien que jo no podia ser sacerdot. Però va arribar el Concili i les coses van canviar. Vaig tenir l'oportunitat de parlar amb l'arquebisbe de Valladolid sobre la meva vocació i ell va aconseguir la dispensa necessària de Roma. La meva ordenació va ser molt especial: em van ordenar a mi sol perquè van venir 5.000 persones d'Espanya, Portugal i Llatinoamèrica.

—Vostè es dedica a la Pastoral del Sord.

—Sí, sóc capellà dels sords. És molt necessari irradiar la Pastoral del Sord. A Espanya hi ha una vintena de sacerdots que treballen amb sords, però de sacer-

Agustín Yanes.

«Cal acomodar les expressions al llenguatge dels signes»

dots sords només n'hi ha dos. No tan sols he treballat a Espanya, també he estat a missions. He estat trenta-tres vegades a països llatinoamericans, catequizant els sords, fent projectes de catequesi...

—L'Església es preocupa prou per aquesta Pastoral?

—L'Església se'n preocupa, almenys a Espanya: tenim la Pastoral del Sord, tenim un bisbe propi, Mons. Vilaplana (de Santander), que és el nostre representant a la Conferència Episcopal. Però també he de lamentar que hi ha 45 diòcesis a Espanya que no tenen Pastoral del Sord. Els sords també són objecte d'evangelització. Dedicar-se a aquesta Pastoral suposa tenir una vocació especial, cal viure-ho i vibrar. A Barcelona teniu la sort de comptar amb Mn. Xavier Pagès, però no en exclusiva, perquè ell té la seva parròquia. Jo he anat per seminaris a fer xerrades, però ningú no s'hi anima. A més, hi ha pocs sacerdots i costa preparar-se per tractar amb sords.

—Com s'ha d'evangelitzar les persones sordes?

—L'important és que el missatge arribi al sord. No hi té cabuda el sentit figurat, les expressions amb doble sen-

tit... Cal acomodar les expressions al llenguatge dels signes. No s'ha de ser molt purista. Jesús adaptava el seu llenguatge segons amb qui parlava. Nosaltres hem de fer el mateix. Ens expremem amb el cos, teatralitzem, projectem... els sords tenen una cultura eminentment visual. Crist se sent, es palpa, és a prop... es tracta d'arribar al cor, no de transmetre conceptes. Es tracta de transmetre amb la meua vida, amb el meu testimoni..., però tenint

en compte que les conversions són obra de l'Esperit Sant.

—Les persones sordes viuen la fe de manera diferent dels oients?

—El sord estima, com un oient. A un sord de naixement se l'educa a base d'allò concret, d'allò visual... els conceptes abstractes com amor, amistat, fe... es viuen amb l'experiència... Necessiten un llenguatge especial, una atenció personalitzada. El que estima se salva, és igual que

sigui sord o oient. Els sords som els perennes captaires de l'amistat. Per això necessitem Jesús, l'amic que no falla mai.

—Viure en un món de silenci, com ajuda a interioritzar?

—El silenci és, per descomptat, el millor canal per comunicar-se amb Déu. L'oració surt fàcilment perquè és un tracte d'amistat. Els sords, malgrat que no ens arriben sorolls de l'exterior, podem tenir també «soroll» a l'interior.

—Els oients, sabem apropar-nos als sords?

—En general, no. I no conec cap sord que hagi mossegat ningú. Si un oient es troba amb dues persones, i una d'elles és sorda, automàticament es posa a parlar amb la que hi sent i ignora al sord. Els sords necessitem, com tots, amistat, afecte... no s'han de tenir tants prejudicis. El primer que cal fer és adaptar-te a ell. No has de pensar què donaràs, sinó en compartir... Per la meua experiència personal i tants anys de contacte amb sords, si els pares no col·laboren, el nen sord és com una obra mig feta. Hi ha pares que volen, però no saben com educar-lo. Ells són els primers educadors. Sé que és molt dur per a uns pares tenir un fill sord. Jo els faig veure que cal estimar-lo tal com és, no com a ells els agradaria que fos, perquè Déu ens estima tal com som. No és cap maledicció que ens cau al damunt. És possible l'alegria, malgrat la sordesa, si hem trobat Crist.

—Les persones sordes se senten part de la seva Església diocesana?

—El sord creu en Déu, sent Jesús... però sentir-se Església és una cosa relativa perquè la comunitat eclesial no l'acull, no l'empara... i el sord se sent marginat.

—Cal treballar la integració a tots els nivells.

—Sí, a l'Església i fora d'ella. Jo vull la integració, però no crec gaire en ella. M'explico, no pot haver-hi integració sense comunicació. No n'hi prou amb estar junts per estar integrats. Un factor molt important és l'afinitat de mentalitats. Crec en la convivència pacífica però no en la integració. A l'escola, oients i no oients no es relacionen, però està molt bé que convisquin junts, que no tinguin por els uns dels altres. La societat va pel seu compte.

—Com es planteja el futur de la Pastoral del Sord?

—L'evangelí és descobrir Crist i deixar-se seduir per Ell. Tinc 72 anys i no em sentiré mai vell per fer el bé. M'agradaria que hi hagués un relleu, però falta l'experiència personal de Crist i costa perseverar. Però cal ser optimista, encara que falten sacerdots sords i sacerdots que s'hi dediquin. Però pitjor estàvem quan em vaig ordenar, que no hi havia res!

Rosa María Jané Chueca

Dia Mundial de les Persones Sordes

El 30 de setembre se celebra el Dia Mundial de les Persones Sordes. Per això, l'Església demana tenir present a les nostres oracions aquest món de silenci. Un món que cal atendre en les seves necessitats específiques i al qual cal transmetre l'Evangeli i trencar les barreres de la comunicació. La Pastoral del Sord procura oferir l'atenció amb allò ordinari que es troba a les parròquies, i adaptar-se a les dificultats de comprensió i expressió que poden tenir les persones amb disminució auditiva.

Les activitats d'aquest nou curs són: **missa** celebrada amb signes, els dissabtes a les 18.30 (preparació del grup de litúrgia a les 17.30); **confessions**, des de mitja hora abans de la missa; **trobada de formació cristiana**, els dissabtes de 19.30 a 20.00; **grup de joves**, primer i tercer dissabte de cada mes a les 19.30, amb activitats de formació humana i cristiana; **catequesi de nens i joves**, els dimarts o dissabtes a les 17.00; **reforç escolar** per a nens, els dimarts i dijous de 17.30 a 19.30; **activitats formatives** per a adults, els dimarts de 17.00 a 20.00.

Per a més informació o per a alguna atenció pastoral concreta (catequesi de Primera Comunió o de Confirmació, preparació al Bateig o al Matrimoni, cursos d'orientació familiar, visites a malalts, celebracions exequials, assistència social o consultes) dirigir-se a Mn. Xavier Pagès i Castañer, els dissabtes o dimarts a la tarda als locals de la parròquia de Santa Teresa del Nen Jesús (Via Augusta, 68, entrada per la C/ Benet Mercadé, 25, 08012 Barcelona) o al tel.-fax: 935 602 903, tel. mòbil: 619 672 691.

Àfrica Central

«Sol de Justícia» al cor d'Àfrica

■ Alts funcionaris i ministres centreafricans constitueixen aquest moviment catòlic

Obres la porta de la sala de reunions i trobes un ministre de Sanitat, un comandant general i altres persones amb responsabilitat dins de l'organigrama administratiu d'Àfrica central. L'ordre del dia de la trobada és la pregària i la coherència de vida cristiana. Aquesta és la concreció de Sol de Justícia, un moviment sorgit el 1998 amb l'objectiu de traduir les conviccions cristianes en una gestió honesta i pacificar el país.

Els impulsors van ser el sacerdot basc Luis Matos, membre de la comunitat de les Benaurances, una nova comunitat nascuda a França després del Concili, i Maurice Regonesa, actual ministre de l'Interior.

El planter va ser el moviment de joves Màrtirs d'Uganda, que des dels anys vuitanta animava la comunitat de Matos a Bangui, seguint un mètode semblant al de la revisió de vida per afavorir la renovació de la societat a partir del compromís creient. Amb el temps, aquests estudiants van esdevenir professionals, alguns amb càrrecs de responsabilitat en el país.

Paral·lelament va intervenir Regonesa, que en aquell moment era prefecte militar, després dels enfrontaments entre ètnies del 1996 i 1997 que, segons els observadors, hauria pogut resultar una massacre semblant a la de Ruanda. A partir d'una experiència forta de conversió personal, Regonesa volia contactar amb altres membres de l'Estat amb profundes conviccions religioses per treballar en favor de la pau i l'estabilitat.

Aviat s'hi van afegir un grup de metges de la capital. Matos explica que «es tractava d'antics marxistes que en tornar de l'exili es van convertir, però que conservaven l'esperit militant i combatiu».

Això ha marcat profundament Sol de Justícia, que té per objectiu una transformació efectiva de la societat.

Autoritat i coherència

Els seus mètodes són l'autoritat de la fe i la coherència de vida. Pel que fa al primer, Matos assegura que avui dia «es pot seguir esperant intervencions de Déu com a l'Antic Testament». Per donar fe, explica que durant els enfrontaments entre faccions oposades va experimentar repetidament «que es poden aturar les guerres per la pregària i el dejuni». «S'havia de fer una manifestació a Bangui —explica— i m'havien informat que hi anirien agitadors amb la intenció de provocar enfrontaments amb l'exèrcit. Aleshores la comunitat va decidir anar a la capella i pregar. Allà vaig sentir la moció interior de "prendre autoritat" sobre la ciutat per lligar els poders adversos. Després vam saber que en aquell moment anunciaven per la ràdio que s'anul·lava la convocatòria.» El missioner reconeix que a l'origen dels conflictes es troben causes socials, polítiques i econòmiques, però al mateix temps té la certesa que «els cristians tenim autoritat i que la pregària també té força en política».

Si més no, el cert és que a Àfrica central la presència dels esperits té un paper decisiu en les dificultats per avançar en el desenvolupament. La por dels fètixes i les malediccions aturen sovint projectes, i és aquí on els membres de Sol de Justícia intervenen amb actes de coherència cristiana per mostrar que els ídols no poden aturar la vida.

A les bases del moviment es rebutja qualsevol mena de proselitisme, i sols es permet el testimoni de vida. Aquesta característica, juntament amb el fet que està integrat per persones influents en la societat, va fer que Matos cerqués coincidències en la proposta del beat Josep Maria Escrivà de Balaguer en la seva obra *Camí*. Tot i les diferències de sensibilitat, el sacerdot basc reconeix que hi ha una coincidència d'intuïció amb Sol de Justícia, i defineix el moviment africà com una associació que «no vol fer política ni pregar contra cap estat o partit, sinó que cerca construir deixant que Déu desfaci el joc dels malvats fent-lo sortir a la llum; l'actor principal és Déu, nosaltres ens limitem a comprometre'ns a actuar amb justícia al nostre lloc de treball». En aquest sentit, té

Luis Matos.

el convenciment que a Europa, tot i que caldria canviar el llenguatge, la intuïció és igualment vàlida per fer front als casos de corrupció i conflictes socials.

Guillem Farré

SUDAN

Trobada decisiva de bisbes catòlics i anglicans

KHARTUM.— Els bisbes catòlics i anglicans del Sudan es van reunir el mes d'agost passat a Nairobi (la trobada no es va poder celebrar al país a causa del conflicte actual) per afrontar els problemes que presenta el diàleg amb el món musulmà, que és predominant a moltes regions del país. El primer problema que es va afrontar va ser el de la dramàtica guerra que des del 1956 dessagna el país amb un parèntesi que va durar del 1972 al 1983. Es calcula que uns tres milions de persones han perdut la vida a causa del conflicte, i uns sis milions es troben disseminats arreu del país, després d'haver fugit de casa seva. Molts d'altres es troben refugiats a l'estranger. D'altra banda, el descobriment de nous jaciments de petroli al país ha agreujat la situació, ja que amb els beneficis el govern es potencia militarment i la guerra prossegueix.

L'encontre va concloure amb un comunicat adreçat als representants polítics de Khartum i als líders del moviment d'alliberament del sud per exigir l'alto el

foc immediat, com a condició per assolir una pau basada en la justícia, en el respecte de la diversitat de la identitat nacional. És a dir, que ofereixi un tracte igual als ciutadans sudanesos, independentment de la seva cultura, raça o religió. En aquest programa per a la pau, els prelatos han parlat de la relació entre Estat i religió, i han dit que si la llei islàmica, la *xara*, s'imposa arreu del país, no hi podrà haver pau. Demanen la possibilitat que cada població pugui determinar la llei que vol seguir. Si això no és possible, exigeixen l'autodeterminació per a algunes zones del Sudan. Finalment, els bisbes van exigir passos concrets vers una convivència democràtica i una millor distribució de les riqueses del país entre els seus ciutadans.

En relació amb el diàleg entre anglicans i catòlics, els prelatos de totes dues confessions reconeixen que, si bé encara hi ha diferències dogmàtiques, tots dos són cristians i en temes tan importants com la pau han de parlar amb una sola veu. (*Zenit*)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Sor Faustina de l'Eucaristia, apòstol de la Divina Misericòrdia

BARCELONA.— El 5 d'octubre l'Església celebra la festa de Maria Faustina Kowalska. A través d'ella el Senyor Jesús transmet al món el gran missatge de la Divina Misericòrdia i presenta el model de la perfecció cristiana sobre la confiança en Déu i l'actitud de caritat vers el proïsme.

Va néixer el 25 d'agost del 1905, fou la tercera filla de deu germans a la família de Mariana i Estanislao Kowalska. Pel baptisme li van posar el nom d'Elena. Des de petita va destacar pel seu amor a la pregària, per la seva laboriositat, per la seva obediència i per una gran sensibilitat davant de la pobresa humana. Als 9 anys va rebre la Primera Comunió. La va viure profundament, conscient de la presència de l'Hoste Diví dins la seva ànima. La seva educació escolar va durar tan sols tres anys. Quan va fer els 16 va deixar la casa familiar per treballar com a dona de fer feines a casa de famílies benestants, la qual cosa li permetia mantenir-se a si mateixa i ajudar els seus pares. Des dels 7 anys sentia a la seva ànima la crida a la vida religiosa, però davant de la negativa dels pares per a la seva entrada al convent, va intentar apagar dins d'ella mateixa la veu de la vocació divina. No obstant això, precipitada per la visió de Crist sofrent va marxar a Varsòvia i allà, l'1

d'agost del 1925, va ingressar a la congregació de les Germanes de la Mare de Déu de la Misericòrdia on, com sor Faustina, va viure tretze anys. Va treballar en diferents cases de la congregació. Per a qui l'observava des de fora res no hauria delatat la seva singular intensa vida mística.

Complia els seus deures amb fervor, observava fidelment totes les regles del convent, era recollida i silenciosa, però alhora natural, plena d'ardor benèvol i desinteressat pel pròxim. La seva vida, aparentment ordinària, monòtona i grisa, es va caracteritzar per l'extraordinària profunditat de la seva unió amb Déu. La seva espiritualitat es basa en el misteri de la Divina Misericòrdia. Sor Faustina era una filla fidel de l'Església, a la qual estimava com a mare i com a cos místic de Jesucrist. Conscient del seu paper a l'Església, va col·laborar amb la Divina Misericòrdia en l'obra de salvar les ànimes perdudes. Amb aquest propòsit es va oferir com a víctima tot complint el desig del

Senyor Jesús i tot seguint el seu exemple. La seva vida espiritual es va caracteritzar per l'amor a l'Eucaristia i per una profunda devoció a la Mare de la Divina Misericòrdia. Els anys de la seva vida en el convent es troben amaratats de gràcies extraordinàries: revelacions, visions, estigmes ocults, la participació de la Passió del Senyor, el do de la bilocació, els dons de llegir les ànimes humanes, de profecia i d'esposoris místics.

El Senyor Jesús va escol·lir sor Faustina per secretària i apòstol de la seva misericòrdia per, a través d'ella, transmetre al món el seu gran missatge. La missió de sor Faustina consisteix en tres tasques: apropar i proclamar al món la veritat revelada a la Sagrada Escriptura sobre l'amor misericordiós de Déu a cada persona; aconseguir la misericòrdia de Déu per al món sencer, per exemple a través de la pràctica de les noves formes de culte a la Divina Misericòrdia, i inspirar un moviment de la Divina Misericòrdia que ha de proclamar i aconseguir la misericòrdia de Déu per al

Sor Maria Faustina Kowalska.

món i aspirar a la perfecció cristiana tot seguint el camí traçat per sor Faustina. Aquest camí és l'actitud de confiança d'infant vers Déu que s'expressa quan es fa la seva voluntat i la postura de caritat vers el proïsme. Actualment aquest moviment dins l'Església abraça milions de persones.

Sor Faustina va manifestar la seva missió al *Diari* que escrivia obligada pel Senyor Jesús i pels seus confessors. Hi va registrar amb fidelitat tot el que Jesús li va demanar i va descriure totes les trobades de la seva ànima amb Ell. Extenuada físicament per la malaltia i pels patiments que oferia com a sacrifici voluntari pels pecadors, plenament adulta d'esperit i unida místicament amb Déu, va morir a Cracòvia el 5 d'octubre del 1938. La fama de santedat de la seva vida creixia a mesura que es propagava la devoció de la Divina Misericòrdia i a mesura que s'aconseguien gràcies a través de la seva intercessió. El 1968 es va obrir a Roma el procés de beatificació, tancat el desembre del 1992. El 18 d'abril del 1993, a la plaça de Sant Pere, Joan Pau II va beatificar sor Maria Faustina i el 30 d'abril del 2000 va ser canonitzada alhora que s'instituïa per a l'Església la festa de la Divina Misericòrdia. Les seves relíquies es troben al santuari de la Misericòrdia de Cracòvia-Lagiewniki. (C.C.)

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminario Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Morning Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes.
facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes.
facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER
per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. 973 350 054

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. 973 480 619

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655

Carta Dominical

Secularització i presència del sagrat

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Al final del segle passat, Nietzsche, l'ateu per excel·lència, que pretenia ser desxifrador d'enigmes, imagina un insensat que es llança a la plaça pública i crida els seus contemporanis: «No sentiu el soroll que fan els enterraments que enterren Déu?» Un segle més tard, el ressò de la mort de Déu ha arribat a orelles de tothom i el Vaticà II enregistra el fet: «A diferència de temps passats, negar Déu o la religió, o prescindir-ne, no és ja un fenomen insòlit o individual, ja que avui es presenta sovint aquesta actitud com una exigència del progrés científic i de cert humanisme.

L'ateisme modern també presenta sovint una forma sistemàtica, que, a més d'altres raons, porta el desig humà d'autonomia fins a fer-li sentir dificultats contra qualsevol dependència de Déu. Els qui professen tal forma d'ateisme pretenen que la llibertat consisteix en el fet que l'home sigui fi de si mateix, constructor i demiürg únic de la seva pròpia història» (*Gaudium et spes*, 7 i 20).

Si volem matisar aquesta anàlisi, cal dir que a Europa un mínim percentatge de persones es declara francament ateu. Als signes de decadència, nombrosos, s'hi poden oposar, sense gran dificultat, altres signes igualment nombrosos que parlen a favor d'un retorn del que és religiós. El naixement de nous moviments religiosos, alguns dels quals assoleixen l'èxit, és el signe d'una recuperació de l'interès per Déu.

I, com a conseqüència negativa però inevitable, com en molts altres àmbits de la negació de Déu, després d'haver abandonat Déu, ¿no devem haver entrat actualment en la «primera civilització conscient d'ignorar el significat de l'home», com pretén Malraux?

Abans de dilucidar-ho, seria important analitzar breument els dos fenòmens socials que es reparteixen a la modernitat: la secularització, d'una banda, i la presen-

cia del sagrat, de l'altra. Més encara, com afirma Marcel Neusch, podria ser que aquests dos fenòmens —retirada de Déu i retorn del religiós— lluny de ser antinòmics, estiguessin lligats.

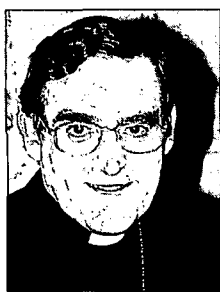
Observant la situació més de prop, el fenomen no és pas senzill. Presenta fins i tot dues cares: una de negativa, el rebuig de la influència religiosa; i una altra de positiva, l'accés de l'home a la seva autonomia. Positiva en el sentit que l'autonomia el porti a sentir-se responsable, però no el porti a voler independitzar-se fins i tot de Déu, i a perdre no només la fe sinó també l'esperança.

Efectivament, quan triomfaven la secularització i la mort de Déu, el sociòleg nord-americà Birnbaum afirmà que «un americà típic és avui un calvinista que ha deixat de tenir la por de l'infern i l'esperança del cel».

Curiosament, sobre això, en el darrer sínode sobre Europa vaig escoltar algun pare sinodal que deia que la manca de fe d'Europa tenia l'origen en la manca d'esperança. Si no es pensa —deia— ni es parla dels novíssims, del cel i de la visió de Déu, que es pot assolir o no, si no hi ha esperança ni nostàlgia d'ella, la fe acaba per no tenir sentit, perquè ha estat buidada del seu contingut.

Paraula i vida

Els immigrants ens interpel·len

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

L'Església celebra anualment la Jornada de les Migracions. Les migracions han existit sempre. Avui, especialment a casa nostra, les estem experimentant d'una manera molt sensible i no sempre pacífica.

L'Estat espanyol s'ha convertit en un país d'immigració per diverses raons: per la baixa natalitat del país, per la necessitat de treballadors en els diversos sectors i, principalment, per la manca de treball i de mitjans materials per sobreviure d'una munió d'immigrants en el seu país. Dissortadament aquesta tercera causa sembla que va en augment, puix va creixent en l'ordre econòmic internacional la separació entre el Nord i el Sud, entre països rics i països pobres.

El fenomen de les migracions per motius polítics o econòmics, per la seva complexa problemàtica que incideix sovint en l'exercici dels drets fonamentals de la persona, interpel·la la comunitat internacional i tots i cadascun dels estats. Dissortadament, en general es ten-

deix a intervenir mitjançant l'enfortiment de les lleis sobre els immigrants i l'enfortiment dels sistemes de control de les fronteres. I davant d'això Joan Pau II ha afirmat que «gairebé no hi ha senyal més eficaç per mesurar l'autèntic nivell democràtic d'una nació moderna que la de considerar el seu comportament amb els immigrants».

El moviment migratori per motius econòmics per tal de cercar treball i subsistència pròpia i de la família és cada dia més gran. Sempre que sigui possible sembla que hauria de ser el capital el que emigri per cercar mà d'obra, i no a l'inrevés. Fer possible el desenvolupament dels països pobres evitaria aquest flux constant i creixent d'immigrants d'aquells països. D'aquesta manera s'oferirien a moltes persones possibilitats reals de crear-se un futur millor, sense veure's obligades a emigrar del seu país.

Catalunya està abocada, cada dia més, a la convivència amb persones d'altres cultures, ètnies i religions. El nostre país compta amb una llarga i fecunda tradició integradora perquè ha estat una terra de marca, de pas. La immigració no és només un problema; és, abans de tot, una oportunitat d'acolliment, de diàleg i d'integració per part dels qui vénen a casa. Els cristians som cridats a aportar-hi la fraternitat generada per un Déu que és pare de tots i regenerada per la creu de Jesucrist,

El nostre país compta amb una llarga i fecunda tradició integradora.

el seu Fill. Joan Pau II afirma que «els cristians han de participar en el debat de la immigració fomentant propostes per tal d'obrir perspectives segures que puguin realitzar-se també en l'àmbit polític. La simple denúncia del racisme o de la xenofòbia no és suficient».

Aquesta Jornada ha de ser un estímul per créixer en la vertadera fraternitat que brota de la presència de Jesucrist entre nosaltres i per treballar tots plegats pel reconeixement dels drets inalienables dels treballadors immigrants i de les seves famílies, perquè puguin realitzar el seu projecte personal i familiar de vida i participar i ser incorporats a la nostra societat i a les nostres comunitats.

opinió

Punt de vista

Josep M. Ràfols i Rovira

L'Esperit omple l'univers

Sí, com diu un joí cant pentecostal: «L'Esperit de Déu omple l'univers.» I des del principi que ja era així com ho explicita el Gènesi: «L'Esperit de Déu planava sobre les aigües» (Gn 1,2). Avui continua planant sobre les ones de l'espai recolzat en l'admirable desenvolupament de la ciència i la tecnologia actuals, desenvolupament poèticament intuït pel salmista (19,2): «El cel parla de la glòria de Déu, l'estelada anuncia el que han fet les seves mans.»

Avui com sempre i malgrat les contradiccions humanes, «Déu dona l'Esperit sense mesura» (Jn 3,34). Em surt aquesta reflexió quan m'adono de les enormes possibilitats que pot tenir —i ja té— l'ús dels nous sistemes de comunicació en la «nova evangelització» que amb tanta insistència insta el Papa a tots els batejats.

Encara que les meves limitacions m'impedeixen navegar per Internet, sóc molt conscient de la importància d'aquest mitjà en expansió contínua. Com a exemple, em plau esmentar el gran suport aconseguit per Internet a l'article de rebuig del senyor Miró i Ardèvol de la paròdia sobre l'Eucaristia del programa de TV3 «7 de notícies», emès el dimarts 12 de juny. Article publicat a *La Vanguardia* el 28 de juny passat. Els interessats a valorar-ne la seva incidència en la nostra societat trobaran una informació més àmplia en els butlletins 1 i 2 de l'Associació E-Cristians (c/ Còrsega, 302, 3r 1a - 08008 Barcelona, tel. 934 159 618) o bé, demanant-la directament a www.e-cristians.net.

Em sento cridat a donar suport obertament a la denúncia del senyor Miró i Ardèvol, com un deure que m'imposa la resolució 31 del Concili Provincial Tarraconense (1995)

que «insta... a acompanyar... aquells cristians, laics i laiques, que treballen compromesos en la vida política, tenint en compte la complexitat d'aquest àmbit i alhora la necessitat d'una crida constant a la responsabilitat». Complexitat que entenc a partir d'una definició de política, de ben segur no gaire acadèmica, però que per a mi és molt suggeridora: «Política és l'esforç de la persona per conèixer millor.» Esforç que s'ha de dur a terme en qualsevol àmbit de

l'activitat humana, des de la simple esfera familiar, a la laboral, professional, cívica, etc.

En segon lloc, m'hi insta també el sant pare Joan Pau II en la seva encíclica *Novo millennio ineunte* quan, en parlar dels reptes de la societat actual, recolza el seu magisteri en l'ensenyament del Concili Vaticà II: «El missatge cristià no aparta els homes de la tasca de la construcció del món, ni els impulsa a despreocupar-se del bé dels seus semblants, sinó que els obliga més a portar això com un deure» (*Gaudium et spes*, 34).

I, per damunt de tot, cal que tots els batejats, sigui quin sigui el lloc que la Providència ens ha destinat en l'Església i en la societat, mantinguem la fermesa inalterable de la fe, convençuts que «el vent (de l'Esperit) bufa allà on vol» (Jn 3,8).

Aquestes paraules del Mestre obliguen tothom a actuar amb responsabilitat. Per això, no hi ha una veritable i autèntica llibertat d'expressió si no està lligada a un profund sentit de responsabilitat. Una tolerància ben entesa ha de ser coherent i, per tant, ha de ser —tot i que sembli paradoxal— intolerant en l'essencial. En aquest cas, davant de la falta de respecte a les conviccions religioses dels catòlics.

Cal ser intolerants davant la falta de respecte a les conviccions religioses dels catòlics.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Arribistes

L'arribista és, segons el diccionari, una persona que progressa en la vida per mitjans ràpids i sense escrúpols. Recordo que una periodista, que havia fet un treball notable com a corresponsal de guerres i altres esdeveniments socials, afirmava que «la treien de polleguera els seus companys que escrivien només per al director del periòdic tot preguntant-se: ho estic fent bé per una bona promoció?»

El papa Joan Pau II, des del seu estiu a Castel Gandolfo, ha ofert un missatge d'alè als homes «honestos» i «humils», tot dient-los que cap dels qui fan servir males maneres per prosperar en la societat, siguin arribistes, prepotents o sense escrúpols, seran capaços de construir el veritable bé dels homes i del món.

El Pontífex comentava aquella frase evangèlica: «El qui s'enalteix serà humiliat i el qui s'humilia serà enaltit.» Deia: «És una frase clarament contradictòria: la mentalitat del món mou a emergir, a obrir-se pas amb astúcia i sense escrúpols, afirmant-se en si mateixos i en els seus interessos.» Remarcà que «en el Regne de Déu es premien la

modèstia i la humilitat, cosa contrària en els assumptes humans, en els quals sovint triomfen l'arribisme i la prepotència, amb conseqüències que tothom veu: rivalitats, abusos, arbitriaritats i frustracions».

Quan el Senyor convida a actuar amb humilitat ha volgut dir a tothom que «la superficialitat, l'arribisme, encara que assoleixen algun èxit immediat, tanmateix no constitueixen el veritable bé de l'home i de la societat. El Regne de Déu es prepara eficaçment a través de les persones que realitzen la seva activitat de manera seriosa i honesta, no aspirant a coses massa altes, sinó abaixant-se amb fidelitat quotidiana als humils».

Qui fa el resum de premsa escriu: «L'esperit de competició i arribista, si ha d'estar absent de l'esfera civil, amb major raó de l'eclesiàstica, de la qual no és absent la debilitat humana, tal com advertia Joan Pau II, en el seu missatge de felicitació nadalenca al personal de la Cúria vaticana, "que ha de ser completament aliena a l'esperit de competitivitat i de fer carrera".»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Nova York, pregària, vocacions

Tots els mitjans de comunicació, totes les converses d'aquests dies, s'han referit als tràgics esdeveniments dels EUA. No obstant aquesta saturació, jo també hi faré referència. Aquell dia com molta gent anava a veure les notícies, quan van aparèixer les imatges sorprenents que després van ser tràgiques. Vaig estar durant molt de temps davant de la televisió, i més tard em vaig preguntar: quina ha de ser la meua actitud com a cristià? Vaig connectar amb Telepace i vaig trobar la resposta. A la pantalla sortia la Custòdia amb el Santíssim Sagrament exposat, i una frase al peu que s'anava repetint: «Unim-nos en pregària per la tragèdia d'Amèrica.» Durant tota la tarda sempre va aparèixer la mateixa imatge, i a vegades s'hi afegia una pregària, el rés del Rosari i, més tard, la celebració de la missa. Com que a Nova York hi tinc amics, només feia que pensar en ells, mirava el televisor, sense deixar de veure aquella imatge que em convidava a la pregària al monitor de l'ordinador.

Posteriorment vam conèixer la reacció personal del Papa i els seus missatges. També van transmetre amb profusió notícies i detalls de la gent que a molts llocs, sagrats o públics, es reunia per pregar. Si hi ha hagut alguna cosa positiva en tot això ha estat aquesta actitud religiosa, que contrasta amb situacions menors, però paral·leles, d'aquí, en les quals se'ns diu que les autoritats han enviat equips de psicòlegs; devem ser diferents, o potser és que estem més avançats?

Aquest fet tan dolorós va passar una setmana després de la reunió de Barcelona. No vaig poder estar-me d'assistir a la pregària i la clausura. La resta era per a «gent important». Però he de lamentar que vaig escoltar massa la paraula *diàleg*. No crec que enviar-se telegrams plens de continguts i de paraules comprensives, serveixi de gran cosa. Sortosament també es va parlar de pregària. I crec que va ser Riccardi i, amb seguretat el Papa, que van parlar d'il·lusió. Vaig recordar el discurs memorable de Luther King.

Canvio i torno al tema de les vocacions sacerdotals. Em fa por que, les comissions i els representants responsables de secretariats importants, acudeixin a la tecnocràcia espiritual per solucionar el problema. A Castel Gandolfo s'han reunit 1.300 consiliaris dels moviments i comunitats noves. Han tractat diferents temes, però no tinc notícia que s'hagin angoixat per la manca de vocacions sacerdotals. L'altre dia li ho deia al meu bisbe: d'aquí a poc temps haurem de preguntar a Chiara Lubich, Salvador Martínez o Kiko Argüello, etc., com ho fan per tenir preveres. Una cosa semblant als seus antecessors que van saber copiar de les abadies i van convertir les catedrals en petits monestirs.

Enguany no he peregrinat a Terra Santa però deia ahir a dos franciscans amics: «Vosaltres sou Terra Santa que ha vingut a mi.» Fa anys un munt de franciscans espanyols es van oferir per servir a la Custòdia. És un ministeri formidable, molt desconegut per als que viatgen d'aquí i s'acompanyen de tècnics més o menys instruïts, però mancats del fervor cristià. Els viatgers d'aquí no capten el testimoni, però el seu gest no és inútil: el seu seminari a Jerusalem té més de 40 seminaristes, una cosa que ja la voldrien altres.

Notes insignificants

Germà Adrià

Per a tota la vida

El diumenge passat vaig viure un matí esplendorós.

Cinc religiosos van fer la seva professió perpètua. Cinc homes d'entre 30 i 40 anys. Cada un amb el seu títol universitari. Tots amb anys de docència.

Després dels seus anys de prova, van decidir consagrar-se a Déu per a tota la vida. Solemnement. Davant de més de 600 persones que omplíem l'església. Davant dels seus superiors i davant de Déu. Van pronunciar el seu compromís amb veu ferma i serena. I la missa va ser una festa. La van orientar un grup de joves amb la seva música, els seus cants i les seves intervencions i amb el llançament de globus al final de la cerimònia. Amb els aplaudiments entusiastes dels joves i de

tots els que omplíem l'església.

Cinc homes que, amb aplom i fermesa, van proclamar que volen servir Déu en la vida religiosa on els superiors els manin i per fer la feina que sigui.

Per descomptat, una feina educativa.

Un d'aquests cinc va venir d'Àfrica, on ja fa quatre anys que desenvolupa la seva tasca. Per a tota la vida.

Avui dia, no estan de moda els compromisos llargs, i menys els perpetus.

Ni tan sols el matrimoni sembla un compromís de per vida. I les revistes gaudeixen publicant separacions i noves parelles i després baralles i una altra vegada separacions.

Ni tan sols en els llocs de treball. No. Es busca una feina i es vol canviar i millorar.

Està de moda assajar, fer experiències, provar.

I després està de moda enorgullir-se d'aquestes experiències, com la d'aquells que van un mes als països del Tercer Món, i després intel·lectualment i de manera xarlatana en solucionen tots els problemes.

Però, comprometre's per a tota la vida? Una aberració. Sí, a aquests religiosos no els espera un camí de roses. Tindran moltes contradiccions. Tindran dies horribles en què els passarà pel cap engegar-ho tot a rodar. Però ells s'han compromès solemnement davant Déu.

Sempre he admirat els matrimonis que arriben junts a una edat avançada. Aquells que en la seva vellesa, després d'anys de riure i de mortificar-se i compartir fracassos, dificultats i alegries continuen passejant agafats de la mà, i encara enamorats.

Sempre he admirat aquests religiosos que culminen la seva vida en una casa de

retir o que continuen donant el que poden en algun servei.

Aquest religiós de 88 anys, que ha estat als col·legis durant més de 60.

Aquest sacerdot que, ja retirat, ha escollit una casa de gent gran pobre, per fer-los companyia i servir-los encara en la missa i en la seva paraula d'amic.

Aquest jubilat que fa poc va quedar vidu, i que ara fa de voluntari a l'entitat on la seva dona va estar-hi molts anys.

Fidelitats. Acceptant a l'avançada tot el que vingui bo o dolent. I acceptar-ho en el dia a dia sense defallir.

Sí, en la cerimònia de la Professió Perpètua dels cinc religiosos, va haver-hi festa, una gran alegria, cants ensordidors, globus que volaven per l'església, abraçades.

I per part dels que ja tenim cabells blancs o són calbs, també ha haver-hi un reafirmament en el nostre compromís.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Diàleg indispensable

Una exposició de Catalunya a la ciutat de Roma és un fet poc freqüent. El 14 de setembre, divendres, vaig tenir l'oportunitat d'anar a la inauguració de «Germinabit. L'expressió religiosa en llengua catalana en el segle xx». Un esdeveniment com aquest permet trobar i saludar personalment molts catalans residents i d'altres vinguts per a l'ocasió. Els parlaments, fets a l'Aula Magna, van concentrar una presidència molt representativa. Destaco el cardenal Paul Poupard, president del Pontifici Consell de la Cultura, el cardenal Ricard Maria Carles, Mons. Lluís Martínez Sistach, el P. Josep Maria Soler, abat de Montserrat, per part religiosa; per la part civil, el Sr. Jordi Pujol, president de la Generalitat, i Carlos Abella, ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu. No va faltar el P. Josep Maria Benítez, president de l'Associació de Catalans a Roma.

«Germinabit» projecta la seva mirada sobre el passat i toca un tema de molt interès per a l'Església i per a la societat: la relació entre religió i cultura. Es pot observar a través de l'exposició i del llibre que s'ha editat amb aquest motiu que la relació ha estat fecunda. No ha estat gens fàcil, perquè tant la religió com la llengua catalana van sofrir grans impactes. La Guerra Civil va truncar moltes vides que havien portat a terme un diàleg de gran alçada intel·lectual

o que tenien possibilitat d'aprofundir-lo. La repressió del català que van portar a terme els vencedors de la contesa no va facilitar gens l'expressió religiosa en llengua catalana. El Concili Vaticà II li va donar suport i la recuperació de la democràcia va significar un progrés del català, no exempt de dificultats. L'abandonament d'un catolicisme sociològic, substituït per una personalització de les opcions religioses, i la crisi de valors de fe han convulsionat unes vivències tradicionals, que no sempre han trobat nous camins de vivència i expressió.

«Germinabit» no compliria la seva funció si es reduís a una recuperació de la memòria o si alimentés la nostàlgia d'un passat. Aquesta exposició llança un repte als cristians. Quina serà la relació entre fe i cultura en aquest segle que comença? Quina serà l'expressió religiosa en llengua catalana al segle XXI? El sentit universal de l'Església és cada vegada més sensible als valors de la inculturació. Per aquí no hauria de venir la dificultat. El desafiament serà enriquidor si els creients, especialment laics, estableixen ponts entre cultura i fe cristiana. La fe en Crist és plenament actual però, sovint, fallen les expressions que volen comunicar-la. Tant de bo que intel·lectuals, artistes, poetes, cantants, investigadors, periodistes, editors, sacerdots... visquin la seva fe cristiana i l'expressin amb senzillesa i sense complexos!

Zoom

Eduard Brufau

El 1990 l'ONU (Organització de les Nacions Unides) es va marcar l'objectiu de millorar la qualitat de vida de la infància del Tercer Món en deu anys. Entre altres fites a assolir es tractava de reduir dràsticament la mortalitat i la malnutrició infantils. La majoria de països es van comprometre a col·laborar-hi. Passats més de deu anys l'UNICEF (Fons de les Nacions Unides per a la Infància) ha denunciat en un informe que cap d'aquests objectius s'ha complert, i que els governs no han fet realitat les promeses inicials, cosa que explica en bona part aquest fracàs. Ni tan sols han estat capaços d'esmerçar un misèrrim 0,7% del seu producte interior brut als nens del Tercer Món.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació
d'enterramentsEn cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truquen al 902 11 65 93Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Cartes del lector

□ Tinguem cura de la llengua

Gràcies a Déu i als esforços de moltes persones, el nostre idioma, la llengua de Mn. Cinto Verdaguer i de tants poetes i literats, té plena llibertat per parlar-lo i escriure'l. Els nostres pares deien les taules de multiplicar en castellà, perquè en català no se'n sortien. Però quan miro i escolto TV3 (i altres), en sentir tantes voltes com «profanen i embruten» la nostra llengua, hom pensa que seria millor que parlessin en un «altre idioma més culte». Ara comprenc perquè els infants de catequesi ja parlen tan deplorablement.

En diverses ocasions he lamentat la qüestió i d'altres amb el Molt Honorable Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya. Sempre m'ha contestat amablement. L'última vegada va ser el 7 de novembre del 2000. Entre altres coses em va escriure que «és un fenomen que malauradament sempre s'ha donat, ja que, per exemple, a la primeria del nostre segle Mn. Ricard Aragó va crear la Lliga del Bon Mot, que va merèixer un article elogios de Joan Maragall».

Jo crec que la qüestió és diferent. Una cosa és que unes persones diguin paraules i blasfèmies al carrer, a la feina, al bar... i una altra és que mitjans de comunicació públics i oficials es «dediquin a estones» a desprestigiar la religió, especialment la catòlica, i embrutar la nostra llengua.

Mn. ANTONI M. BAUSILI, pvre.
Òdena

□ Una obra de Gaudí gairebé desconeguda

La parròquia de Sant Pacià de Barcelona està situada al barri de Sant Andreu. L'enrajolat del temple—amb un estil de rajoles romanes—és una de les primeres obres d'Antoni Gaudí. El temple va ser capella del col·legi de Jesús-Maria, abans de ser la parròquia actual. L'obra del temple va ser encomanada a l'arquitecte Joan Torras, molt

famós en el seu temps, i Gaudí hi va col·laborar fent l'enrajolat. Aquest fet va ser ignorat fins i tot pels veïns de la parròquia. Un dia va venir un ciutadà japonès demanant que li ensenyessin l'enrajolat, perquè era una obra de Gaudí. A partir d'aquell moment, fins i tot l'Ajuntament va ajudar a restaurar-lo. Ara es pot veure en tota la seva bellesa. Veniu a visitar-lo.

UN PARROQUIÀ DE SANT PACIÀ
Barcelona

□ Pregar per la pluja

Quan hi ha secada, en alguns llocs de pagès fan rogatives demanant la pluja. L'aigua és vida. Sempre que caigui del cel amb aquella periodicitat i aquella mesura que el camp demana. Perquè hi ha aiguats destructius, inundacions funestes. Quan es fan pregàries perquè ploqui es confia que plourà d'acord amb les necessitats.

Jo sóc partidari d'aquestes pregàries, i el meu raonament és ben lògic des del punt de vista catòlic: «És que quan resem el Parnostre no demanem el pa de cada dia? Per què, doncs, no podem demanar l'aigua de cada dia?»

El que passa és que avui el pa—entès com a fruit que s'obté del treball—depèn de l'esforç, el mèrit, la capacitat personal, mentre que l'aigua que ha de caure del cel no la podem aconseguir per molta voluntat que hi posem. Crec que en el temps de l'economia rural, quan la gent demanava «el nostre pa», el que demanava era, també, i globalment, aigua en el seu temps; sol quan convenia sol i, en definitiva, una natura favorable i no, com ara tanta gent, un bon contracte de treball.

La pluja continuà sent, en el nostre món tecnològic, un fet no programable.

JOSEP PICAS PONS
Manresa

□ Matances d'innocents

Tan bon punt vaig tenir notícia del terrible atemptat que van patir els nord-americans, vaig pregar per l'etern descans de les ànimes de les víctimes. Des d'aquell dia estan molt presents en les meves pregàries. El clam mundial que ha condemnat aquest terrorisme ha estat gairebé unànime. Jo també condemno el que la moral catòlica ha condemnat sempre: l'assassinat dels innocents.

L'atemptat terrorista de Nova York i del Pentàgon l'han realitzat molt poques persones, mogudes per un odi infernal. La justícia humana ha de caure implacable sobre autors i inductors d'aquesta matança d'innocents que clama al cel. Implacablement.

El que no acabo d'entendre és com governs, partits polítics, sindicats, institucions i milions de persones col·laboren activament en la comissió del «crim abominable de l'avortament» (Vaticà II) i ningú no demana que als autors i inductors se'ls apliqui justícia, «perquè mai, en cap cas es pot legitimar la mort d'un innocent» (Joan Pau II).

Els governs que han legalitzat el crim de l'avortament han obrat en contra de la seva missió principal: protegir la vida dels més febles. Aquí no tenen cabuda ni «pluralismes», ni «opinions», ni «majories», perquè la vida d'un infant està per damunt de totes les opinions i de totes les Constitucions, per democràtiques que siguin.

MANUEL MARTÍNEZ CANO
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ Discriminació sortint de festa

La nit del divendres 24 d'agost ens dirigíem cap al bar Axioma Latino de Port Ginesta a Castelldefels Platja. Tan bon punt entràvem, l'encarregat de seguretat del local ens va dir molt correctament que per ordre de l'amo havíem de sortir del local. El motiu era que una part del grup eren persones amb discapacitat psíquica i «espantaven la clientela».

Ens sentim indignats i impotents davant d'aquest fet, però tot això ens fa reflexionar i ens planteja una sèrie

de dubtes: quin és el motiu real pel qual part de la societat no vol entrar al local? Què pensem en veure'ls? Per què ho pensem? A nosaltres ens agradaria creure que el motiu és el desconeixement i no el simple rebuig. Potser encara existeixen prejudicis cap a les persones amb discapacitat que impedeix apropar-nos-hi. Què hem de fer perquè situacions com aquesta no es repeteixin?

ANNA SOLER
Centre de lleure Elaia i Associació Mègara, llars per a persones amb retard mental
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Trinitat

—Quan reso em plantejo moltes vegades a qui m'adreço: a Déu o a una persona divina determinada? Ho trobo difícil d'entendre.

—Per respondre adequadament el seu dubte caldria una llarga exposició de teologia trinitària. Miraré, però, de ser breu i exposar-li els elements més importants. La Santíssima Trinitat, el misteri de la vida íntima de Déu, constitueix el centre de la nostra fe. El símbol de la fe (el «credo») té una estructura i uns continguts típicament trinitaris: Déu Pare, Jesucrist i l'Esperit Sant i la seva acció en la història de la salvació. La revelació que culmina en Jesucrist, revelador del Pare i de l'Esperit, ens diu que el nostre Déu no és un Déu solitari, sinó comunitat de vida i amor de tres Divines Persones. Aquesta Trinitat que existeix des de sempre i que en el seu misteri és inaccessible en la seva totalitat se'ns ha donat a conèixer parcialment en la història de la nostra salvació.

Cal afirmar amb tot realisme la unitat de la divinitat (el politeisme és absurd metafísicament) i la pluralitat de les persones. El Pare no és el Fill ni l'Esperit Sant. Només hi ha comunitat si hi ha pluralitat. Des d'un punt de vista antropològic, això també té conseqüències cabdals. La Trinitat és la crítica més radical de l'individualisme i de l'egoisme. Si l'home ha estat creat a imatge i semblança de Déu i Déu és comunió de vida i amor de les Persones divines, l'home només es pot realitzar com a tal en la mesura que és amor, interrelació i donació. Sant Joan ens diu en una insuperable divisió que Déu és amor. Jo penso que en aquesta frase s'inclou ja la Trinitat. Si Déu és amor, ho és necessàriament des que és Déu, és a dir, des de tota la eternitat, abans de la creació de la persona angèlica o humana; i això implica una vida pluripersonal en la divinitat.

Faig aquestes consideracions per fer veure que el misteri de la Santíssima Trinitat no és una qüestió de teologia bizantina o un trencaclosques per a la nostra curiositat. Té profundes conseqüències en la consideració de l'home i en el camí de la seva realització, tant a nivell individual com social. De fet, la Trinitat és la clau de comprensió de totes les coses. Això ens fa veure que ens hem de prendre amb tota seriositat la novetat cristiana de Déu (el Déu Trinitari), també en la nostra oració. En el Nou Testament (així ho va fer veure fa molts anys Rahner) quan es parla de «Déu» es refereix amb aquest nom al Pare. Jesús ens ensenya a pregar confiadament al nostre Pare del cel i ens dona la fórmula per fer-ho. Així, quan resem el Parnostre, no ens dirigim al Fill ni a l'Esperit Sant sinó al Pare, però ho fem per Jesucrist i en l'Esperit (i aquesta és l'estructura fonamental de la pregària cristiana com ho veiem en les oracions de la litúrgia). Quan, per exemple resem el «Senyor meu Jesucrist» ens adreçem a la segona Persona de la Santíssima Trinitat. Quan implorem amb el «Veni, oh, Creador Esperit» la vinguda de l'Esperit Sant, ens adreçem peculiarment a la tercera Persona de la Trinitat. Quan resem la doxologia «Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant...», glorifiquem específicament la Trinitat sencera. En la nostra pregària no ens adreçem a una divinitat abstracta i impersonal sinó a les persones divines, concretes i diferents.

Com pot veure, això enriqueix enormement la nostra experiència de pregària i de relació amb Déu. Malauradament en la història de la teologia, una mala comprensió de la unitat de Déu ha bloquejat molts segles la vivència plena de la gran novetat de la Trinitat. En canvi, en els místics, aquesta enriquidora vivència de relació amb les diferents Persones divines ha estat sempre present. Confio que aquestes consideracions l'ajudin en els seus dubtes.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@idgrup.iber.net - www.balmesiana.org
- Catalunya Cristiana,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 4t - 08014 Barcelona,
fax 934 092 820. Cal indicar sempre «Consultori».

«Escoles de pregària»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Un punt bàsic del programa

A hores d'ara, els consells pastorals parroquials i altres grups d'acció pastoral estan examinant o ja han examinat les activitats específiques dels propers mesos. La inspiració donada pel papa Joan Pau II en la carta *Novo millennio ineunte* ha il·luminat segurament aquestes programacions. En efecte, donada a l'Església el dia 6 de gener d'enguany, té precisament per a nosaltres, en aquesta programació, una incidència directa.

No cal recordar que el Papa insisteix en la importància d'allò que és habitual en la pastoral de l'Església, i que no ens salven els programes sinó la Persona de Jesucrist. I, precisament per això, en el moment de posar accents en aspectes concrets, el Papa —al començament de la tercera part de la Carta— introdueix el tema de la santedat com a finalitat de tot el que fem en l'Església, i la pregària com a condició indispensable per la santedat.

No és cas de donar ara el text de la carta pontifícia. N'hi ha prou de recordar

l'exhortació que fa a les comunitats cristianes, especialment les parroquials, perquè esdevinguin autèntiques «escoles de pregària».

A la recerca del sentit

Ens podem preguntar què significa «escola de pregària». Espontàniament podem referir-nos als mètodes escolars: aprenentatge, ensenyar i practicar, etc. És l'esquema de qualsevol escola. Una escola de pregària, segons això, podria ésser una explicació de les diverses formes de pregària que són pròpies de la fe cristiana, acompanyades d'experiències concretes. No es pot rebutjar aquesta manera de veure. Però val a dir que dona a la pregària un to potser excessivament escolar i acadèmic. Personalment, no em sembla la millor manera.

Penso que hauríem de començar per situar la pregària en la nostra mateixa vida cristiana. Nosaltres preguem en la litúrgia i també individualment. Preguar, d'altra banda, és el col·loqui amb Déu, és

una qüestió de llenguatge de l'esperit. Per això la comparació que trobo més adient és la de l'escola d'idiomes, i, encara més, l'aprenentatge que fa qualsevol infant, espontàniament, de la vida familiar. Els pares no fan «classe» als seus fills, per ensenyar-los a parlar amb ells; simplement, parlen i escolten. L'infant, normalment, parla el llenguatge de la família.

Una «escola de pregària» és la comunitat mateixa que prega; en la mesura que cerca de millorar la qualitat de la seva pregària, la seva dimensió «escolar» pot créixer en eficàcia. De l'entrada en la pregària de la comunitat en depèn la pregària de cada cristià, que després tindrà també els seus moments individuals de tracte amb Déu.

Celebrar la litúrgia és l'escola de pregària

És perfectament lògic, per això, que el Papa insisteixi en la promoció de les celebracions litúrgiques. Són la pregària

de l'Església, i per això la més autèntica escola de pregària. L'Església santifica el temps amb la pregària, en la litúrgia de les hores, i celebra amb la pregària el misteri de Crist en els sagraments, en primer lloc l'Eucaristia. No hem d'oblidar que l'Eucaristia és, bàsicament, una pregària d'acció de gràcies, en la qual els dons —el pa i el vi— són «eucaristitzats»; com deia sant Justí, per les paraules del Senyor.

Caldria insistir en la «normalitat» de celebrar la litúrgia de les hores en les comunitats cristianes. Cada vegada són més les que ja ho fan, amb gran profit d'aliment per la pregària. Són les autèntiques «escoles de pregària». La litúrgia de l'Església no és com un curs acadèmic, encara que hi hagi possibilitat d'explicar moltes coses de teologia, d'història, d'espiritualitat, entorn de la litúrgia. La litúrgia de l'Església és com l'àmbit de la vida familiar on els cristians ens immemgem i on aprenem el llenguatge i els costums de la família. Aquesta «escola» està sempre oberta!

petites homilies

El senyor fa justícia

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Si avui en escoltar les lectures de la missa no ens sentim sotraguejats de cap a peus, o és que som sords, o mesells, o ens hem d'arreglar a la fila dels endurits de cor. Diferents formes de sordesa de conveniència. *Ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.* Alerta, doncs. La pedra de toc per saber quina mena de gent som serà l'actitud que prenguem en sortir de missa.

I no s'hi val a fugir d'estudi, bo i dient: això va pels rics. Perquè en relitat la paraula de Déu proclamada avui, ens atrapa a tots. Tothom qui té el que falta a algú altre s'ha de disposar a compartir-ho amb el qui n'està necessitat. Sigui el que sigui. Altrament cau en el blasme del profeta —*Per això ara seran els primers en les files dels deportats: així s'acabarà l'orgia dels vividors*— i en el de la paràbola evangèlica del pobre Llätzer llançat al portal de l'abundància del ric —*recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol, i tu, sofriments.*

La paraula de Déu sempre ens dona la clau per poder fer una lectura de fe de la realitat que vivim. *Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria!* Que potser és cap mal viure tranquil i creure's segur? Al contrari, és un dels anhels universals de la humanitat. El mal està en el fet que la tranquil·litat i la seguretat estiguin únicament

«Jesús guarint un malalt», obra de Roselli a la Capella Sixtina.

en mans d'alguns, que no sols les retenen injustament, sinó que en fan motiu d'orgia dels vividors. I mentre uns —persones, grups, països— poden llançar-ho tot, hi ha qui passa fam. I no cal anar gaire lluny a cercar aquestes desigualtats escandaloses. Al costat mateix

de casa —*vora el portal amb tot el cos nafrat*— podem trobar-hi necessitats d'auxili. Auxili econòmic, espiritual, afectiu, de comprensió, de sentir algú que estigui al seu costat i l'alliberi de la solitud que l'ofega, de comprensió... Davant de tantes mans esteses —descaradament o vergonyants— demanant ajuda. Hi ha massa manca de mans solidàries que s'allarguin i s'obrin. I tot això passa en un món que havia posat la seva tranquil·litat i la seva seguretat en el progrés sense límits. L'afany de diner i de comoditats ens ha ressecat el cor i ens ha reclòs en l'egoisme. Com l'home ric de l'evangeli. Ni els més esclatants miracles no podrien treure'ns de la nostra insolidaritat.

La conversió passà per les oblidades obres de misericòrdia corporals i espirituals. Que moltes vegades són exigència de justícia. *Fer justícia als oprimits, donar pa als qui tenen fam, capgirar els camins dels injustos.* Llavors manifestem la nostra fidelitat —som fidels els qui ens tenim per cristians?— perquè ens movem en l'àmbit de les benaurances. Mentre no sigui així la nostra pretesa fidelitat o espiritualitat és

una hipocresia, quan no és un escarni. *Home de Déu, busca practicar sempre la justícia, la pietat, la fe i l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per obtenir-la que vas ser cridat.*

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

SETEMBRE

30. Diumenge

XXVI de durant l'any. Verd. Lectures: Amós 6,1a.4-7 / Salm 145 / 1 Timoteu 6,11-16 / Lluc 16,19-31

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Honori i Gregori, bs.; Leopard, mr.; Santa Sofia, vda.

Festa Major: a Alguaire, Alps, Bell-lloc d'Urgell, Canet d'Adri, Esponellà, Forès, Palol de Revardit, Sant Cebrià de Vallalta, Sant Miquel de Campmajor, Sant Julià de Ramis i Vila-sana.

OCTUBRE

1. Dilluns

Santa Teresa de l'Infant Jesús, vg. carmelita (MO) Blanc. Lectures: Zacaries 8,1-8 / Salm 101 / Lluc 9,46-50

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Veríssim, mr.; Remigi, b.; Aret i comps. mrs.; Santes, Màxima i Júlia, germs. mrs.

2. Dimarts

Els Sants Àngels de la Guarda (MO) Blanc. Lectures: Zacaries 8,20-23 / Salm 86 / Mateu 18,1-5.10. LLEIDA: La Mare de Déu de l'Acadèmia (ciutat S / diòcesi, MO).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Leodegari, b. mr.; Berenguer de Peralta, b.

3. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Nehemies 2,1-8 / Salm 136 / Lluc 9,57-62. Si es vol: Sant Francesc de Borja, s.j. (MLI) Blanc. LEIDA: Els Sants Àngels de la Guarda (MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gerard, ab.; Evald, prev. mr.; Càndid, mr.; Esiqui, mjo.; Satori, eremita.

4. Dijous

Sant Francesc d'Assís. (MO) Blanc Lectures: Nehemies 8,1-4a.5-6.7b-12 / Salm 18 / Lluc 10,1-12. TARRAGONA: Aniversari òbit bisbe Josep Pont. Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Hieroteu, mr.; Petroni, b.; Marc i Marcià, germs. mrs.; Santa Àurea, vg.

Festa Major: a Riner.

5. Divendres

Témpores d'acció de gràcies i de petició: Verd. Lectures: Deuteronomi 8,7-18 / 1 Cròniques 29,10-12 / 2 Corintis 5,17-21 / Mateu 7,7-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Plàcid, Eutiqui, Donat, Firmat, mjos. mrs.; Froilà, Atilà, Apol·linar, bs.; Palinaci, b.; Santes, Catrina, vg. mr.; Gal·la, vda.

Festa Major: a Sudanell, Tornabous i Vilanova de la Barca.

6. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Baruc 4,5-12.27-29 / Salm 68 / Lluc 10,17-24. Si es vol: Sant Bru, fundr. (MLI) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Magne, b.; Cast i Emili, mars.; Eroti, mr.; Santes, Maria Francesca, vg. franc mrs.; Fe, vg. mr.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVI del
temps de durant l'any

Lectura primera

Am 6,1a.4-7

Els vividors seran els primers en les files dels deportats

Lectura de la profecia d'Amós:

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats als estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

Salm responsorial

145

El Senyor fa justícia als oprimits,
dóna pa als qui tenen fam.

El Senyor deslliura els presos.

R. Lloa el Senyor, ànima meva.

El Senyor dona la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts.

El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters,
manté les viudes i els orfes,
i capgira els camins dels injustos.
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura segona

1Tm 6,11-16

Guarda el manament rebut, fins que es manifestarà el Senyor.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu:

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la

mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepreensible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sòbirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

Al-leluia

2Co 8,9

Al-leluia! Al-leluia! Jesucrist, que és ric, es va fer pobre, perquè la seva pobresa us enriquis.
Al-leluia!

Evangeli

Lc 16,19-31

Et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: «Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofriu molt enmig d'aquestes flames.» Abraham li respongué: «Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre.»

El ric digué: «Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meua. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments.» Abraham li respongué: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin.» El ric contestà: «No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran.» Li diu Abraham: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.»

Catalunya

diòcesis

Un nou pas en l'assistència al bon morir

■ El Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de la Tarraconense presenta el Document de Voluntats Anticipades

BARCELONA.— L'Església catalana continua avançant en la seva atenció a les persones que afronten una malaltia terminal. Des del 17 de setembre passat compta amb el Document de Voluntats Anticipades, en què el malalt té la possibilitat d'expressar per avançat el seu desig de viure de forma digna i humana els seus darrers moments. Com a novetat enfront del testament vital elaborat fa més de deu anys per la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), aquest nou document té caràcter vinculant en emmarcar-se en la recentment aprovada normativa catalana al respecte.

Des que el Parlament de Catalunya aprovés el desembre del 2000 la nova llei del testament vital (Llei 21/2000), l'historial clínic de qualsevol malalt pot incloure un document on el pacient expressi com vol ser atès en els darrers moments de la seva vida. No és un tema novèdós per a l'Església, que ja feia anys que hi estava treballant, però a partir d'ara, si més no a Catalunya, el desig del pacient tindrà un caràcter vinculant i el professional l'haurà de tenir molt en compte.

Aprofitant aquest nou marc legal, el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de la Tarraconense ha elaborat un document de Voluntats Anticipades en què el pacient es pot expressar «des d'una atenció humana i humanitzadora i alhora des de les pròpies conviccions religioses». Segons el mateix coordinador del Secretariat, Marcel·lí Carreras, amb aquest document «mirem d'oferir un servei a una sensibilitat, a una preocupació i a un tractament digne i humà del morir».

El nou document de Voluntats Anticipades, presentat el 17 de setembre passat, parteix d'una iniciativa del bisbat de Lleida, i en concret del seu delegat de Pastoral de la Salut, el Dr. Viñas. Després de l'aprovació de la nova legislació jurídica per part del Parlament de Catalunya, des de Lleida van decidir elaborar un document que recollís aquesta normativa i l'adaptés a les necessitats i creences del pacient.

Ara aquest document es fa extensiu a tot Catalunya i a tot pacient que s'hi vulgui acollir. En ell, després d'una reflexió «conscient, responsable i lliure», el malalt demana que, en cas de «situació crí-

ca i irrecuperable», no se'l mantingui en vida mitjançant tractaments desproporcionats i extraordinaris, que no se li prolongui abusivament el seu procés de mort i que li administrin els tractaments adequats per pal·liar-hi els sofriments. Al pacient se li ofereix així la possibilitat d'expressar la seva voluntat, com a acte de maduresa, i al mateix temps implica una gran ajuda per als mateixos professionals. Aquest «consentiment» no exigeix, però, d'una profunda reflexió i diàleg amb els metges, sinó que més aviat el fomenta i gairebé l'exigeix perquè aquest tingui plenament sentit. De fet, el Dr. J. M. Forcada, delegat de Salut de l'arquebisbat de Barcelona, assegura-

Mons. Deig es va acomiadar com a responsable de Pastoral de la Salut de la Tarraconense.

va en la presentació que «es tracta d'un document profundament respectuós amb la bona praxi del metge. Li demana al metge que compregui els principis que viu el malalt i reconeix en el pacient una postura davant de la vida, perquè en la tradició de l'Església no diu enlloc que la vida s'hagi d'allargar sigui com sigui».

Aquestes «voluntats anticipades» que se subscriuen no tenen res a veure amb el preludi d'una eutanàsia activa radical; més aviat tot el contrari: «Precisament és una base per millorar la qualitat humana davant del morir. Aquest document vol ajudar a la dignitat de la persona i ens fa a tots més responsables de l'etapa final de la vida», afirmava el Dr. Forcada. En aquest mateix sentit s'expressava també un dels religiosos assistents a la presentació, el superior dels Camils de Sant Pere de Ribes, el P. Francisco Álvarez: «En realitat el fet de deixar d'administrar una teràpia o tractaments desproporcionats no és eutanàsia. Es tracta senzillament de respectar el procés de morir quan és irreversible, de respectar la dignitat de la persona i de no afegir sofriment al sofriment. No és un document eutanàsic.»

Juntament amb la declaració del pacient, el Document de Voluntats Anticipades afegeix aspectes que no s'inclouen en l'elaborat per la CEE.

En aquest s'exigeix el testimoni de tres persones, sense relació familiar ni patrimonial amb el malalt, i s'afegeix la possibilitat de donar els òrgans si aquests fossin vàlids. Al mateix temps el pacient designa un interlocutor vàlid, que en cas d'impossibilitat d'expressar-se, actuaria d'intermediari davant del metge.

Entre els assistents a aquesta presentació hi havia molts religiosos i religioses que treballen en l'àmbit de la salut. Tampoc no hi va faltar el bisbe emèrit de Solsona, Mons. Antoni Deig, que va aprofitar l'acte per acomiadar-se com a responsable de la Pastoral de la Salut de la Tarraconense. L'acollida del nou document ha estat molt satisfactòria ja que, com afirmava la religiosa carmelita Rosa Font, delegada de Pastoral de la Salut de Girona, «és bo que des de l'Església oferim també la possibilitat que la gent conegui una redacció del testament vital que expressi els valors que la persona té de la vida i que pugui demanar el que cregui convenient per als darrers moments de la seva vida».

Samuel Gutiérrez

Document de Voluntats Anticipades

DDVA

El/La qui subscriu

amb DNI

«Considero que la vida en aquest món és un do i una benedicció de Déu, però no és el valor absolut. Sé que la mort és inevitable i posa fi a la meua existència terrenal, però des de la fe crec que m'obre el camí a la vida que no s'acaba, al costat de Déu.

»Per això, expresso i demano que no se'm mantingui en vida mitjançant tractaments desproporcionats i extraordinaris; que no se'm prolongui abusivament el meu procés de mort; que se m'administrin els tractaments adequats per pal·liar els sofriments. Demano igualment ajuda per assumir humanament i cristianament la meua pròpia mort. Vull poder preparar-me per a aquest esdeveniment final de la meua existència, en pau, amb la companyia dels meus éssers estimats i el consol de la meua fe cristiana.»

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per: Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

<http://www.agenciamatrimonial.com>

Solsona

La diòcesi s'acomiada del bisbe Deig

■ La catedral va acollir una multitudinària eucaristia d'acció de gràcies

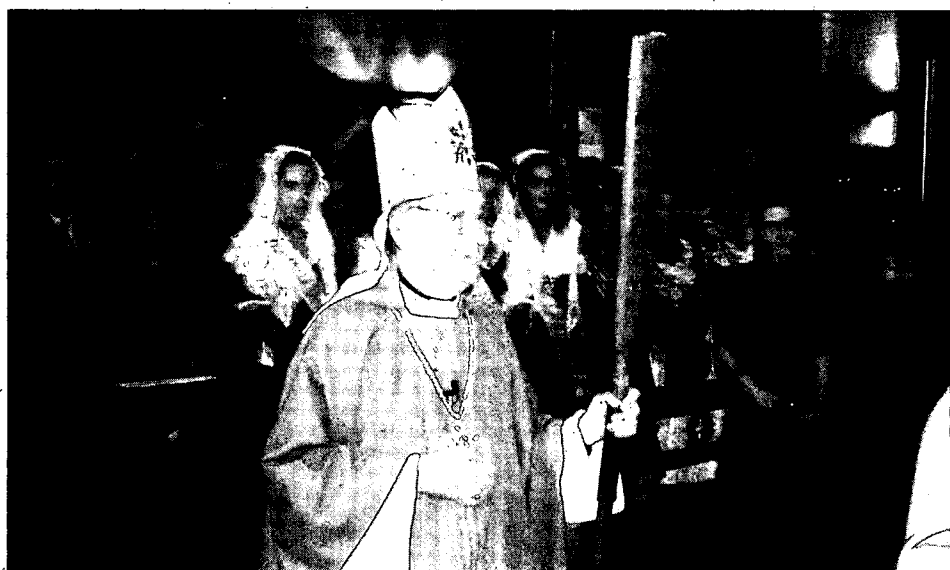
SOLSONA.— Amb veu emocionada, el bisbe Antoni Deig es va acomiadar del bisbat durant la multitudinària eucaristia d'acció de gràcies que va acollir el diumenge dia 16 de setembre una catedral de Solsona plena a vessar. Solsonins, i també gent dels diferents arxiprestats i parròquies del bisbat, van ser presents en el comiat del seu estimat bisbe Deig, en un acte que, tot i ser molt concorregut, va mantenir un caire d'intimitat.

Els actes de comiat d'Antoni Deig, que s'ha retirat a viure a la seva vila natal, Navàs, van començar al migdia al Seminari de Solsona, amb un dinar amb els membres dels principals òrgans de govern del bisbat: el Col·legi de Consultors, el Consell de Presbiteri, el Consell d'Economia i el Consell diocesà de Pastoral. Al punt de les sis de la tarda, es va iniciar la missa d'acció de gràcies, concelebrada per uns vuitanta preveres.

En el sermó, el fins ara bisbe de Solsona va assegurar que marxa content, però també «emmarcat per la nostàlgia i l'enyorament que comporta aquest acte». El primer punt de l'homilia van ser unes paraules d'agraïment: «Estic agraït a Jesucrist nostre Senyor. N'hem d'estar tots, d'agraïts. Jo vaig recordant la meua ja llarga vida i no puc pas comptar els favors, les gràcies, els

dons que el Senyor m'ha fet. (...) També és necessari que, recordant la tasca esmerçada en la diòcesi en aquests anys que he estat amb vosaltres, us manifesti el meu agraïment a tots vosaltres. Especialment als consells del Presbiteri, de Pastoral, d'Economia, a totes les delegacions i a tants grups escampats per les parròquies, i a tots els qui d'alguna manera m'heu ajudat en el meu servei episcopal...»

Finalment, va pronunciar unes paraules de consell, d'ànim i d'engrescament, mirant cap al futur de la diòcesi i al seu nou bisbe, Jaume Traserria: «Arriba ja el nou bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria. Estimeu-lo, ajudeu-lo, confieu en ell. Que sigui el pastor de la diòcesi, amb el qual heu d'anar treballant en compliment del ministeri que teniu assumit. Les seves orientacions i decisions han de ser ben ateses per

El bisbe va viure emocionat l'adéu a la diòcesi.

tots. Acolliu-lo tant o més de com m'heu acollit a mi. Mireu cap al futur, esbrinant quins són els designis de la Providència per seguir-los i acceptar-los. Però no us descuideu de comprendre i de vivificar el temps passat. Una mirada al Concili Vaticà II i al Provincial Tarraconense, del qual va néixer la nostra Assemblea Diocesana que encara heu d'anar portant a terme. Corregiu allò que no hem fet bé o no hem sabut fer: I estimeu-vos, que l'amor ho perfecciona tot.»

Un cop finalitzada la missa, cada arxiprestat va obsequiar Mons. Antoni Deig amb un àlbum on cada parròquia del bisbat aportava una pàgina amb fotografies i textos representatius del temps en què Deig ha estat bisbe de la diòcesi de Solsona. També li van donar obsequis l'alcalde de Solsona, Ramon Llumà, i el president del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional de la Generalitat, Joan Vidal. Una altra personalitat present a l'acte va ser el president de la Diputació de Lleida, Josep Pont. El comiat va finalitzar a la plaça del Palau Episcopal, amb un berenar popular i una audició i ballada de sardanes a càrrec de la cobla Juvenil Ciutat de Solsona.

Prèviament a la missa, Antoni Deig va atendre els mitjans de comunicació, amb qui va exposar algunes conclusions del seu episcopat. «M'heu estimat i us he estimat.» Amb aquesta frase, Antoni Deig va resumir ahir els seus onze anys i mig com a bisbe de Solsona, alhora que reconeixia que s'ha apropiat a la gent. Content, va constatar que quan va a les parròquies ja no és ell qui s'acosta a la gent, sinó que és la gent qui s'acosta a ell.

«Deixo en les mans del nou bisbe que acabi el que no he pogut fer.» Deig va manifestar la seva confiança envers Mons. Jaume Traserria, del qual advertí que era un dels candidats que va proposar com a successor. També va donar el seu parer sobre l'atemptat de Nova York i el conflicte internacional sorgit arran d'això: «No s'ha de dividir el món en bons i dolents, ni s'ha de mirar de fer una revenja, sinó que cal mirar pel diàleg: la gent, parlant, s'entén.»

Aquest diumenge 30 de setembre, a dos quarts de sis de la tarda, a la catedral de

APUNTS BIOGRÀFICS

De família cristiana i treballadora, el gran de sis germans, Antoni Deig va néixer a Navàs, comarca del Bages, el dia 11 de març del 1926. Ingressa al Seminari de Solsona just acabada la guerra civil, quan el Seminari torna a obrir les seves portes. Allà hi cursa tots els estudis eclesiàstics. El dia 16 d'abril de l'any 1949 era ordenat sacerdot per Mons. Enríque i Tarancón, aleshores bisbe de Solsona. L'any 1977 Antoni Deig és nomenat bisbe de Menorca. Després de més de dotze anys de regir la diòcesi, és nomenat bisbe de Solsona. El dia 22 d'abril del 1990, vuitada de Pasqua, pren la possessió de la diòcesi de Solsona.

Durant aquest temps a Solsona ha dut a terme una intensa labor pastoral, fent-se present a totes les parròquies del bisbat, trobades de capellans, reunions pastorals i altres actes de caire religiós i civí. En la seva visita pastoral, que ha fet per tota la diòcesi, ha residit llargues temporades en els diversos arxiprestats per estar més a prop de la gent. Durant el seu pontificat solsoní ha publicat diverses pastorals: *Fer, fer fer i deixar fer* (1990), *El temps de l'Església* (1991), *Verge del cim, regina de la serra* (1991), *Solsona, una Església jove* (1992), *Església i país* (1995), *Cent anys d'un temple* (1997).

El dia 11 de març del 2001, pel fet de complir l'edat de 75 anys, presentà la renúncia a la nunciatura apostòlica. Quatre mesos més tard, a finals de juliol era acceptada, a la vegada que es nomenava el bisbe Jaume Traserria i Cunillera, bisbe auxiliar de l'arquebisbat de Barcelona, com a successor seu.

Solsona, el bisbe Jaume Traserria prendrà possessió del seu càrrec. Hi assistiran el nunci a l'Estat espanyol, Manuel Monteiro de Castro, els bisbes i abats de Catalunya i d'altres llocs, i també autoritats civils, com el president de la Generalitat, Jordi Pujol. Per aquest motiu no hi haurà la missa vespertina de les vuit del vespre a la catedral.

Text i foto:
Ramon Estany Montanyà

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

Alberg La Farga

Germans Maristes de l'Ensenyament

17534 Queralbs - Tel.: 972 72 73 88 i 639 589 689 - Fax: 972 72 78 88

Situat molt a prop del santuari de Núria, l'entorn pirinenc de l'Alberg La Farga (a la comarca del Ripollès) ofereix una estada idònia per a tots els amants de la natura i per als assedegats d'aventures i d'emprendre cada vegada rutes més impressionants. Els veïns de les grans ciutats que s'endinsen a La Farga podran desconnectar

sense cap mena de dubte de l'estrès quotidià d'una vida amb massa presses i recuperar la calma perduda entre tantes anades i vingudes.

LLEGENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

Barcelona

«El cant és com el vuitè sagrament»

■ Valentí Miserachs dirigeix el Pontifici Institut per la Música Sacra

ROMA.— Valentí Miserachs rebrà aquest novembre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya en reconeixement de la seva trajectòria musical, marcada per la composició, execució i didàctica en diversos

centres d'arreu d'Europa. Establert a Itàlia des dels anys seixanta, aquest fill de Sant Martí de Sesgueioles és conegut com *il maestro* a Roma, on ha estat distingit com a prelat d'honor del Sant Pare i on és protonotari apostòlic.

—Des de la seva talaia romana, com percep la vitalitat de la música sacra catalana avui?

—La música sacra encara està en crisi, tot i que es percep la voluntat de canviar de solfa i tornar-li a donar la dimensió que li cal, a Catalunya i a altres indrets. A Catalunya en concret sempre s'ha cantat a esglésies, escoles... De fet, tenim una tradició de cant religiós envejada per molts. Caminem amb dues cames, la de la tradició religiosa popular del país i el cant gregorià. El que va succeir és que després del Concili Vaticà II tothom va començar a fer el que volia. S'han incorporat músiques que no haurien d'haver entrat mai a la litúrgia. Hi ha molts calcs, i és pitjor a Itàlia que a Catalunya. No dubto que hi ha bona fe, però cal posar

litúrgic. I és a les esglésies majors i als monestirs on té un conreu més ampli. El gregorià és d'una extrema simplicitat, bellesa i dignitat. En aquest sentit, Montserrat pot oferir un nivell molt alt, no només musicalment. I ho està fent. En general, hi ha la consciència que cal recuperar el gregorià. Estem en una època en què les coses no s'imposen a força de decrets sinó sensibilitzant.

—Quin record han deixat els cata-

lans que han passat pel Pontifici Institut de Música Sacra?

—Molt positiu. De vuit directors de l'Institut, tres han estat catalans: el gregorianista pare Suñol, de Montserrat; el musicòleg Higini Anglès, recuperador de la polifonia renaixentista catalana i espanyola, i jo mateix, que em situo en el sector de la música activa, en les vessants de composició, orgue i direcció coral. Em considero un músic pràctic. Pel Pontifici

Valentí Miserachs.

Institut hi han passat altres professors, com el pare Pujol de Montserrat o altres docents laics.

—En quina mesura la música sacra pot crear llaços amb altres religions i pobles?

—La música hi pot fer un gran paper, és necessària. La música és connatural a l'home: parlem i cantem. Cantant els pobles s'uneixen. Fixi's: quan els pelegrins d'arreu del món arriben a Roma, s'uneixen en el cant del credo en llatí. Si no ho fomentem, no sabrem què cantar. Penso que el cant és com el vuitè sagrament de l'Església, perquè crea i manifesta aquesta unió.

—El Pontífex actual és sensible a la música sacra?

—Ha escrit paràgrafs preciosos al respecte. Però ell mateix es troba tantes vegades dalt d'un escenari amb altres menes de músiques i ha d'aplaudir que no pot fer-hi més. El que és sorprenent és que no hi hagi cap organisme vaticà que tingui cura directament de la música sacra. Hi ha pontificis consells i comissions per a tot però no per a la música. El nostre Institut és una institució acadèmica, sovint fem una funció de suplència, s'adrecen a nosaltres demanant orientació. Cal que es compregui que la música sacra no es pot prendre a la lleugera. S'ha de dignificar i professionalitzar, no n'hi ha prou amb el voluntariat.

Miriam Díez i Bosch

«Cal que es compregui que la música sacra no es pot prendre a la lleugera»

les coses al seu lloc. Jo mateix, després del Concili, el 1966, recent ordenat, vaig tenir alguna experiència amb misses joves, però ben aviat em vaig adonar que l'Església té la seva pròpia música, i de la mateixa manera que se segueixen uns criteris per construir una església o pintar una escena religiosa, s'haurien de tenir criteris pel que fa a la música. En les versions dels textos se segueixen criteris de correcció, en canvi musicalment es poden cometre disbarats que han corromput i empobrit la música.

—L'interès pel gregorià és una moda?

—El cant gregorià no és una moda: és etern. Pot haver quedat ofuscat però tornarà. Malgrat això, retorna en contextos que no li són propis, com en publicitat, discoteques o concerts. El seu *milieu* és el

Creu de Sant Jordi 2001

Un total de trenta personalitats i de quinze entitats han estat distingides amb la Creu de Sant Jordi 2001 de la Generalitat de Catalunya pel fet d'haver prestat serveis destacats a Catalunya en la defensa de la seva identitat o, més generalment, en el pla cívic i cultural. El sacerdot Valentí Miserachs Grau (Sant Martí Sesgueioles, 1943) ocupa un lloc emblemàtic en el llistat de premiats, en haver estat distingit per la seva trajectòria rellevant com a compositor de música sacra, mestre de capella a Roma i antic organista de la basílica de Sant Pere del Vaticà. President del Pontifici Institut de Música Sacra, cal esmentar, entre les seves obres, els oratoris *Isaia* i *Beata Virgo Maria* i el poema simfònic coral *Nadal*. A més, en col·laboració amb el filòleg i sacerdot Josep Ruai, ha publicat el llibre *Cants per a la litúrgia*, un recull de partitures i textos per a tot el cicle cristià.

Pel que fa a les entitats distingides, cal destacar en primer lloc l'Escola Tècnica Professional del Clot: centre educatiu vinculat a la Companyia de Jesús que ha esdevingut un referent no tan sols al seu barri i al districte de Sant Martí, sinó també al conjunt de la ciutat de Barcelona. La distinció ha estat motivada per la seva dilatada trajectòria, l'any passat esdevinguda centenària, al servei de l'educació, especialment en l'àmbit de la formació professional, però també en activitats relacionades amb l'educació en el lleure i de caire assistencial i pastoral, des d'un gran sentit de la solidaritat i la fidelitat al país.

En segon lloc, també rebrà la distinció de la Creu de Sant Jordi la Institució Cultural del CIC, «pel seu prestigi reconegut, basat en una molt àmplia experiència educativa posada sempre al servei de la catalanitat i d'una òptica de progrés des dels valors de l'humanisme cristià». Una altra entitat distingida ha estat la Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família, «en reconeixement al seu sostingut impuls a les obres de construcció de la Sagrada Família, que tant contribueixen al manteniment de l'espiritualitat catalana, a la projecció de l'art de Gaudí i del modernisme arreu del món i a la promoció de la ciutat de Barcelona».

Finalment cal destacar la distinció feta a la revista mensual *Serra d'Or*, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat i que ja ha arribat als cinc-cents números. És aquesta una distinció «pel fet d'haver estat, durant tants anys, un dels vehicles més acreditats i emblemàtics de la cultura catalana contemporània des d'un gran respecte a la pluralitat de les seves expressions, des del foment constant del diàleg i des d'una catalanitat sempre permeable al pensament nou, d'acord amb l'esperit montserratí». (C.C.)

Comunicació pastoral del cardenal Ricard M. Carles

Benvolguts diocesans,
Coincidint amb la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè d'aquest any del Senyor de 2001 faig 75 anys d'edat. Desitjo comunicar-vos que aquests dies he enviat una carta al Sant Pare complint el que disposa el dret canònic vigent en el cànon 401.1, que diu: «El bisbe diocesà que hagi complert els setanta-cinc anys

d'edat és pregat que presenti la renúncia del seu càrrec al Summe Pontífex, el qual, després de sospesar totes les circumstàncies, proveirà.»

Ja sabeu que, d'acord amb la lletra i l'esperit d'aquesta disposició, l'acceptació de la renúncia pel Sant Pare no és automàtica, sinó que el bisbe que presenta la renúncia ha de continuar en el seu

ministeri eclesial fins que la Santa Seu disposi el que cregui més convenient per al bé de tot el poble de Déu que té encomanat.

He cursat aquesta carta al Sant Pare amb aquella mateixa actitud d'obediència i d'amor a Jesucrist i a la seva Església amb què vaig acceptar la voluntat del Sant Pare de confiar-me aquesta estimada arxidiòcesi de Barcelona com a arquebisbe.

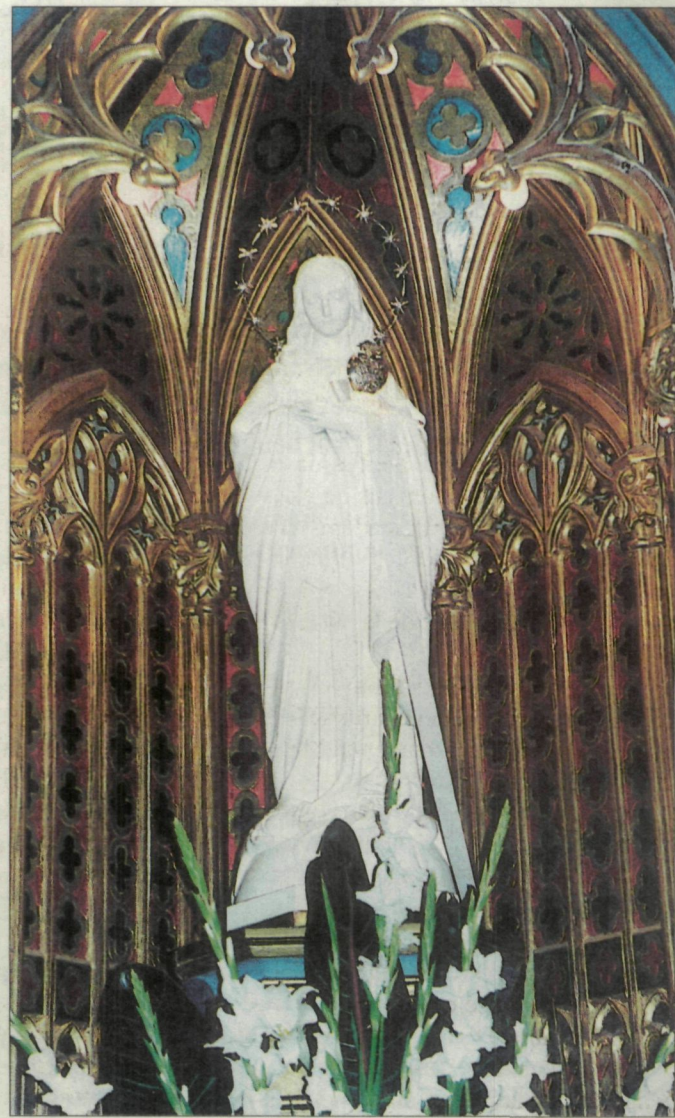
Us invito, benvolguts diocesans, a continuar treballant al servei de la missió de l'Església diocesana i també us agrairé que vulgueu pregar al Senyor pel futur de l'arxidiòcesi i per la meva persona. Us beneixo i us saludo amb tot afecte en el Senyor.

Ricard M. Cardenal Carles
Arquebisbe de Barcelona

El Palau de Maria, santuari de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida

Façana del Palau de Maria al carrer de l'Acadèmia, 17, de Lleida, que serà properament restaurat.

La imatge de la Verge Blanca de l'Acadèmia amb el seu singular cor de plata.

El proper dimarts 2 d'octubre la ciutat de Lleida celebrarà la festa de la seva patrona, la Verge Blanca de l'Acadèmia, proclamada com a tal pel papa Pius XII el 5 de gener de l'any 1946. L'anomenat Palau de Maria, seu de l'Acadèmia Bibliogràfico-Mariana de Lleida, és alhora el santuari de la patrona dels lleidatans. En aquesta

jornada s'apropen al seu oratori per venerar Maria sota aquesta advocació. Les festes tindran la seva cloenda el matí del diumenge dia 7, amb la celebració del ja tradicional Certamen Literari Marià, que tots els anys es dedica en honor d'una verge patrona. En aquesta ocasió s'ha dedicat a la Mare de Déu del Remei, patrona de Flix i comarca.

Els orígens històrics de la patrona de Lleida cal buscar-los en el naixement de l'Acadèmia Mariana l'any 1862. Va ser de la mà del sacerdot Josep Maria Escolà, nascut a la Fatarella (Tarragona) el 15 de juliol del 1820, encara que des de molt jove vivia a Lleida on cursà els seus estudis eclesiàstics.

Imbuït d'un gran fervor marià, Mn. Escolà va concebre aquesta original institució acadèmica i mariana per glorificar Maria mitjançant el conreu de les arts i les lletres. Per a la fundació de l'Acadèmia es va valdre de dos patricis lleidatans, el terratinent Josep Mensa i el metge, poeta i escriptor de la Renaixença Lluís Roca. Tots dos s'entusiasmaren amb el projecte i hi donaren suport.

Els inicis de l'Acadèmia es van caracteritzar per l'edició i distribució de llibres marians d'acord amb l'article primer del seu reglament aprovat pel bisbe Josep Meseguer el 1891: «L'Acadèmia Mariana és una societat de literats, fundada amb l'objectiu de compondre, publicar i propagar llibres i escrits relatius a la Santíssima Verge.»

PROTECCIÓ DE L'ESGLÉSIA

L'Acadèmia Mariana aconseguí des dels seus inicis aplegar al voltant seu les altes jerarquies de l'Església,

encapçalades pel bisbe de Lleida, aleshores Mons. Mariano Puigllat, i personalitats diverses del món de la cultura i les lletres, tant en l'àmbit local com nacional. Cal destacar la protecció i el suport, entre altres, del famós bisbe de la Seu d'Urgell, Josep Caixal, i de sant Antoni Maria Claret, aleshores confessor de la reina Isabel II.

L'Acadèmia Mariana, instituïda com a monument perpetu a la solemne definició

dogmàtica de la Concepció de Maria i sota el lema «Tot per Maria», va esdevenir alhora una obra de caràcter i àmbit nacional. Els seus objectius i el nombre i procedència dels seus socis abastava tot l'àmbit de l'Estat. Per tot això i pel seu prestigi cultural i marià, rebé el suport de les autoritats, que va culminar amb l'atorgament del títol de *Reial* pel rei Alfons XIII. Va ser el 26 de juliol de l'any 1923. El Rei i tota la família

reial visitaren personalment la institució el 2 de juny del 1930.

També els Sants Pares elogiaren des del primer moment l'obra de l'Acadèmia i li atorgaren les seves benediccions i protecció. El 15 de maig del 1923 el papa Pius XI li va concedir el títol de *pontifícia*.

EL PALAU DE MARIA

Des del mateix moment de la seva fundació es va constatar la necessitat de gaudir d'una seu pròpia i digna. El 19 de setembre del 1868, el director i fundador de l'Acadèmia, Mn. Escolà, va comprar un solar als afores de la ciutat, avui al vell mig de Lleida, que portava el nom de l'Acadèmia. La primera pedra del que s'anomenaria Palau de Maria va ser col·locada el 24 de setembre del 1868 i el 12 de novembre del 1871, el bisbe d'Urgell, el Dr. Caixal, beneí l'oratori. A partir de l'any 1895 es van iniciar les obres d'ampliació del «Palau» amb la construcció d'un magnífic paranimf, per celebrar-hi els Certàmens Literaris, i una impremta per a l'edició de llibres marians. Finalment, el 1916 es realitzà una nova ampliació per encabir un museu i una biblioteca mariana.

L'origen de la devoció dels lleidatans a la Verge de l'Acadèmia es remunta a l'any 1865, quan una epidèmia de còlera morbo assolava les nostres terres, si bé la ciutat de Lleida fou la que menys patí les malaurades conseqüències de la pesta.

La protecció de la Mare de Déu, en resposta a les súpliques i pregàries dels lleidatans, fou tinguda per certa. L'Acadèmia Mariana, per mostrar la seva gratitud a la protecció de la Verge, va disposar la celebració d'una solemne funció religiosa en acció de gràcies. La festa religiosa fou molt concorreguda i solemne, i les despeses van

El bisbe de Lleida, Mons. Ciuraneta, i el director de l'Acadèmia, Mn. Salvador Gené, en la II Trobada de les Blanques de l'1 d'abril d'enguany.

ser sufragades pels fidels. Els donatius tingueren un sobrant de 600 rals, amb els quals i, a iniciativa del bisbe, es va confeccionar un cor d'argent. Aquest faria també les funcions d'estoig on es conservarien escrits en un paper els noms dels socis de l'Acadèmia.

LA IMATGE DE LA VERGE BLANCA

El 24 de juny del 1866, en el decurs d'un acte literari marià en què es presentà i es feu ofrena d'aquest cor, el bisbe Puigllat va expressar a la Junta de l'Acadèmia la importància d'adquirir una imatge de la Mare de Déu perquè fos alhora custòdia del cor d'argent. La Junta de l'Acadèmia va acceptar de bon grat el suggeriment del bisbe, que esdevindria al cap i a la fi el més singular origen de la imatge de la Mare de Déu de l'Acadèmia.

El 25 de setembre d'aquell any es publicaren les bases d'un concurs artístic que especificava el disseny de l'Acadèmia Mariana de posseir una imatge de la seva patrona, la Immaculada Concepció de Maria, per presidir les festes religioses i literàries. L'escultor barceloní Maximiliano Sala va guanyar el concurs i va rebre l'encàrrec de tallar la imatge de la Mare de Déu de l'Acadèmia seguint l'esbós presentat. Ho va fer de fusta de til·ler, sense encarnar, tot imitant el marbre blanc. D'aquí el nom popular de «Verge Blanca».

La imatge de la Verge Blanca té un metre d'alçada i representa Maria Immaculada damunt la bola del món, reposant el seu peu esquerre sobre la mitja lluna i trepitjant amb el dret el cap de la serp que mossega una poma. Té la testa un xic in-

clinada, alhora que la seva fisonomia, dolça i amb els ulls suaus, ofereix un rostre de bondat i serenor. Els cabells de la Verge, recollits per una diadema, cauen enrinxolats sobre les seves espatlles, alhora que aixeca les mans i les creua sobre el pit, com volent arregar el mantó tot servant amb la seva mà dreta el cor d'argent que descansa a l'esquerra.

La imatge de la Verge Blanca va presidir per primera vegada la festa religiosa de l'Acadèmia Mariana el 13 d'octubre del 1867. No va ser, però, fins el 12 de novembre del 1871 que la imatge fou entronitzada amb tota solemnitat en l'oratori ubicat al segon pis del ja conclòs «Palau de Maria». Aquesta imatge original va desaparèixer com a conseqüència de les destrosses que va patir l'Acadèmia Mariana durant la Guerra Civil. L'any 1941, recuperada la institució, se n'encomana una reproducció que va substituir l'original amb ocasió de ser proclamada patrona de Lleida per la Paeria l'any 1949. Aquesta nova imatge, que és l'actual, va ser obrada a la Casa de la Viuda Reixach de Barcelona amb les mateixes mides que la primitiva de l'escultor Sala.

LA «CAPELLA SIXTINA DE L'ART MARIÀ»

L'Oratori de l'Acadèmia Mariana, amb

El bisbe Ciuraneta va ser el mantenidor del Certamen Marià de l'any passat dedicat a la Verge Nena, patrona de Lestonnac.

el retaule que custodia la imatge de la Verge Blanca, ha esdevingut l'autèntic santuari de la patrona de Lleida. Es troba ubicat al segon pis del Palau de Maria, tot ell rectangular i dissenyat amb un estil neogòtic acurat. Les seves dimensions, 10,80 metres d'amplada per 14,75 de llarg, i la seva alçada de 6,60 metres, el configuren com un espai idoni per a la pregària i recolliment. Dividit en tres naus, mitjançant qua-

tre esveltes columnes de ferro, que generen un total de nou voltes d'aresta, aplega un extraordinari conjunt de pintures de l'artista tortosí Manuel Marqués realitzades entre el 1870 i el 1871 amb la col·laboració del jove pintor lleidatà Jaume Morera.

Aquest conjunt de pintura mural dedicada a la Verge Maria i el grup de dotze vitralls, presenten tots els moments singulars de la vida de Maria i els seus símbols i dignitats. Aquesta singularitat i originalitat mariana i artística de l'Oratori de l'Acadèmia, li ha valgut el qualificatiu de «Capella Sixtina de l'Art Marià».

Aquest oratori, alhora santuari de la Verge Blanca de Lleida, acollí el 13 de maig de 1901 el sacerdot i poeta Mn. Cinto Verdaguer. Hi celebrà missa, pregà als peus de la Verge i deixà escrit en el Llibre d'Or de l'Acadèmia Mariana aquesta inèdita poesia: «Maria / Al cel guia, / Per camí de flors. / Anem-hi, / Volem-hi / Cantant sos amors.»

Des de fa 139 anys, Maria té al cor de Lleida, en la seva Acadèmia Mariana un palau, on els lleidatans hi canten els seus amors a la seva Mare i Patrona. Tots sou convidats a visitar-la.

Text: Jordi Curcó

Fotos: Jordi Gómez

L'original cor de la Verge Blanca

La Verge Blanca llueix un original cor d'argent daurat, que fou singularment l'origen de la imatge i que va ser ofert l'any 1865 en agraïment a Maria per haver preservat la ciutat de la pesta bubònica i refet l'any 1950 per l'argenter lleidatà Fontanals.

Aquest cor és també un original estoig que pot obrir-se. A dins s'hi guarda escrit en un paper la relació nominal de tots els lleidatans i socis de l'Acadèmia que van realitzar aquesta ofrena en nom de la ciutat.

A l'anvers llueix l'escut de la ciutat i a la part superior per una corona en què apareixen cinc pedres precioses, els noms de les quals formen amb les seves inicials el nom de Maria: Marina, Ametista, Robí, Iris i Àgata. Al coll del cor, del qual brollen tres assutzenes es llegeix: «*Todo por y Para María*». I circumdant les seves vores: «*Maria a la boca, mel; a l'oïda, melodia; al cor, joia i al cor de Lleida.*»

Al revers, sobre l'escut del llavors director de l'Acadèmia, apareixen els escuts papal i reial, en al·lusió als seus títols i la corona imperial, tot llegint-se a la vora: «*Lérida libre del cólera por María en 1865.*»

Anvers del cor de la Verge Blanca a l'escut de la ciutat de Lleida.

Revers del cor d'argent amb els escuts reial i pontifici, com a Pontificia i Reial Acadèmia Mariana.

Barcelona

Ha mort un rector de poble

■ Mn. Elias ha deixat un solc profund a la parròquia de Foix

FOIX.— Aquesta no és cap notícia que interessi als *mass media*. Ni la televisió, ni la ràdio, ni la gran premsa en parlaran. Potser la premsa o la ràdio locals en diran alguna cosa i para de comptar. Després, el silenci i l'oblit, que els grans temes nacionals i internacionals

apressen i això sí que és notícia i fa vendre. Però per al poble menut —el gran i noble poble menut— la mort del *seu* rector sí que ha estat notícia i notícia sentida. L'han plorat i el ploren, el recordaran sempre, aquest Mn. Bartomeu Elias i Bonilla, rector de Santa Maria de Foix, de

l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès, que poc abans de començar la missa de la festa de la Mare de Déu de Foix, la Festa Major del poble i la parròquia, el 8 de setembre, deixant-ho tot fins el seu cos, lliurava la seva ànima a Déu. Tenia 86 anys.

Enguany hauria fet 53 anys que va arribar a Foix. Era el 12 d'octubre del 1948, quan després de les primeres oposicions a rector d'acabada la guerra, hi va ser destinat. Ja feia set anys que era capellà i havia exercit de vicari en diferents parròquies. Tenia 33 anys, havia nat a Castellbisbal, al Vallès Occidental, el 6 de juny del 1915. De petit, anà a l'escola del poble amb l'avi matern, Gonzalo Bonilla i Artigas. Com que havia de ser farmacèutic, va cursar el batxillerat. El noi Bartomeu, però, deia que volia ser capellà i, així, als 12 anys ingressà al Seminari Conciliar de Barcelona. El juny del 1936 havia acabat el primer curs de Teologia. Quatre anys més i seria capellà. Però al juliol d'aquell any esclatà la guerra civil i la revolució: començaren els saquejos de convents, rectories, cases particulars i s'anà a la caça de capellans, religiosos i religioses, propietaris i *gent de missa*, molts dels quals foren assassinats. Mn. Elias va anar a Puigcerdà i, detingut a la frontera, es va passar divuit mesos a la presó Model de Barcelona. Tornat a casa, és reclutat i enviat al front a la Seu d'Urgell. Allí hi trobà el Dr. Pere Tarrés. A la retirada, va anar de Barcelona a Castellbisbal, a casa. Durant aquell temps de persecució i de guerra es va refermar més i més en el desig de ser capellà. El 1939 va retornar al Seminari i, acabat de complir 26 anys, el 13 de juny del 1941 fou ordenat prevere.

En prendre possessió de rector de Santa Maria de Foix, amb paraules clares i planeres exposà el seu programa als feligresos: «No vull els vostres diners, vull la vostra amistat, estic al vostre servei.» S'hi va mantenir fidel fins a la mort. Estigué sempre obert a tots i ajudà tot-hom, tingués la ideologia que tingués. Dotat d'una bona intel·ligència i d'una gran bondat, fou alhora una persona aco-

llidora i servicial. I molt humil i planer. Hauria pogut *pujar* molt en la carrera sacerdotal i en realitat se li presentaren ocasions de poder fer-ho, però ell considerava que s'havia lliurat en cos i ànima a la seva parròquia i declinà sempre la invitació a ser traslladat a altres llocs considerats més importants i vistosos. Se sentia pastor dels seus feligresos, aquelles persones que li havien estat encomanades des del principi, i els ho sacrificà tot. I quan dic tot, vull dir exactament això, tot: la seva intel·ligència, el seu temps, la seva bondat i la seva alegria —que en ell fou una mena de predicació popular de l'anunci joios, l'evangeli, de Jesucrist—, que va mantenir sempre fins en els moments més difícils de la seva malaltia. Així es guanyà l'amistat dels seus feligresos. I no sols de les persones de la seva parròquia, sinó de tota la comarca. Durant un temps cada setmana per Ràdio Vilafranca comentava l'evangeli del diumenge. Després va estendre la seva activitat pastoral als malalts, no sols els de Foix, sinó també els qui estaven a l'hospital i a les clíniques de Vila. Al Penedès són moltíssimes les persones que coneixien el tracte joios i bonhomios de Mn. Elias.

Amb el seu posat d'home senzill i de com si no hi fos, estava al dia de tot. Fou dels primers capellans d'acceptar les reformes sorgides del Concili Vaticà II i de posar en pràctica els canvis que el postconcili imposava en l'afer pastoral. I va

Mn. Bartomeu Elias, en l'Aplec de Santa Maria de Foix del 2000.

saber fer-ho amb un respecte exquisit envers aquelles persones que no acabaven d'entendre aquests canvis. Era rector de tots, deia, i així ho feia. Com sant Pau sabia fer-se tot a tots. Dotat d'un gran esperit de servei, amb un exquisit saber fer, sense gaires teories sàvies, i amb la força que li pervenia de la seva unió amb Jesucrist, aplicà incansablement la seva pastoral: la de la fe, l'esperança i la caritat, de la bondat i la generositat sense traves ni límits. En definitiva va ser una gran persona, un gran sacerdot, un rector eminent i exemplar, que passà per Foix adaptant el seu pas al dels feligresos, ajudant-los a marxar endavant, amb senzillesa i amb aquell punt de murrieria del

cors Mn. Bartomeu Elias, el seu rector. No oblidaré mai la visió d'aquella imatge entranyable, diumenge al caient de la tarda, de la corrua del poble en massa portant a coll les despulles del seu rector cap al cementiri, on el deixaren en repòs enmig dels seus i amb els seus.

I, deixeu-m'ho dir, gent de Foix, davant de la capella del Terme, teniu el vostre Mn. Bartomeu. Encomaneu-lo a Déu i també pregueu perquè ell intercedeixi davant del Senyor per tots vosaltres. És possible que no el veiem mai als altars: aquestes coses són molt complexes, per dir-ho així. Però tinguem present que molt sovint els sants passen pel nostre costat i viuen entre nosaltres i no els sabem o no els volem descobrir. Però hi han estat i ara són amb el Senyor. Pregueu al vostre rector, que segueixi veillant per la parròquia de Santa Maria de Foix. L'heu tingut molts anys —mig segle— davant de l'altar, ara el teniu amb el Senyor. Aquí fou el rector de la vostra parròquia i allà continua essent-ho i us mira amb aquella seva mirada riallera i confiada plena de la llum eterna de Déu. Encomaneu-vos-hi de cor, que ara també us escoltarà, com ho va fer sempre. I una pregunta: a Foix no hi haurà ningú que sigui capaç d'agafar el relleu de Mn. Bartomeu? És d'aquesta fusta —la fusta del poble— que es fan els capellans.

Mn. Josep M. Aragonès

Festa Major a Santa Teresa de l'Infant Jesús

BARCELONA.— La família parroquial de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona celebra la seva festa major amb quatre dies seguits de celebracions. A més del dilluns dia 1 d'octubre, solemnitat de santa Teresina, i del dimecres dia 3, solemnitat de la dedicació de l'església, la parròquia recordarà especialment un feligrès que cada any col·laborava en la solemnitat d'aquestes festes. És Lluís Puigcorbè i Ribas, organista de la parrò-

quia recentment traspasat. A la seva memòria, la parròquia li dedicarà un concert d'orgue, a càrrec del mestre Marc Martínez i Rex, el dimarts dia 2 d'octubre.

I, a la vigília de les festes, el diumenge 30 de setembre, tindrà lloc el comiat de Mn. Antoni Josep Gómez Mir, que durant set anys ha exercit el seu ministeri presbiteral a la parròquia. Després de la concelebració al matí del diumenge, hi

haurà una festa popular al jardí de mossèn Jaume Oliveras. El grup d'havaneres Xaloc de Vilafranca animarà la tertúlia amical.

«Aquests dies seran de "portes obertes" al casal parroquial. Que santa Teresina continuï protegint —com sempre ha fet— la nostra família parroquial.» Així ho ha desitjat i ho ha demanat el rector de Santa Teresa de l'Infant Jesús, Mn. Joan Escalà. (C.C.)

Girona

Un moment de la benedicció de la primera pedra.

Santa Eugènia tornarà a tenir església parroquial

GIRONA.— Coincidint amb la festa de l'11 de setembre, el bisbe de Girona, Mons. Jaume Campródon, va beneir la primera pedra de les obres que en el termini d'un any tornaran a donar una església a la comunitat parroquial de Santa Eugènia, actualment un barri de Girona.

Tot i que la parròquia existeix des de fa mil anys, durant la guerra, l'antiga església va ser destruïda i, després de passar per altres temples, es va instal·lar en diversos locals, on la comunitat de salesians ha sabut mantenir al llarg de vint anys una comunitat molt viva.

Una de les entitats que ha facilitat la construcció de l'església als nous terrenys ha estat l'Ajuntament de la ciutat. En paraules del l'alcalde, Joaquim Nadal, el compromís del consistori és «un acte de reparació històrica» per la pèrdua durant la guerra.

El bisbe Jaume Campródon va felicitar la vitalitat de la comunitat, que compta amb uns 200 laics compromesos en diverses activitats al servei, per exemple, de 450 infants i joves. De fet, la parròquia de Santa Eugènia és una de les més actives i compromeses, com va demostrar el manifest que va redactar el Consell Parroquial sobre els nous immigrants. Aquest text, conjuntament amb una còpia del Pla Pastoral, l'organigrama de la parròquia i un exemplar del Full Parroquial de la setmana es van introduir en la pedra que es va beneir. Curiosament aquest bloc prové de l'antic Pont del Diable, que amb

l'antiga església de Santa Eugènia era un dels monuments de referència de la població. La pedra beneïda no estarà als fonaments sinó a l'entrada del nou temple per manifestar visiblement el lligam amb la història.

La nova edificació ocuparà una superfície de 800 metres quadrats situats entre els carrers de Bastiments, Campcardós, Sant Sebastià i Orient. L'arquitecte que, dirigirà el projecte és Arcadi Pla, que ha concebut un espai triple: l'església, la capella del Santíssim i els locals parroquials. Segons Joan Valls, rector de Santa Eugènia, aquesta distribució contribueix a «la voluntat de senzillesa i utilitat, de manera que cada part correspongui bé a la seva funció».

El pressupost total s'apropa als 780.000 euros (130 milions de pessetes), que estan finançats pel bisbat, el Patronat de la Santa Creu i la Selva, i donatius de particulars que s'espera que arribin als 180.000 euros (30 milions de pessetes). La darrera església parroquial que es va construir al bisbat va ser la Sagrada Família de Figueres el 1988.

Guillem Farré

L'arxiu diocesà vol entrar al llibre Guinness

GIRONA.—L'arxiu diocesà de Girona podria entrar en el registre de rècords Guinness d'arxivística gràcies als més de 270.000 documents que han estat repertoriats i informatitzats, segons la valoració del seu director, Mn. Josep Maria Marquès. Aquesta feina, que s'ha realitzat al llarg de vint anys en una gran precarietat de recursos, ha dotat l'arxiu de Girona de les eines bàsiques per poder accedir al gran volum d'informació que contenen el quart de milió de documents, dels quals uns 15.000 són arxius, alguns del segle IX.

Segons Marquès, «els repertoris són instruments de recerca que permeten trobar en un text la informació desitjada sense haver de llegir-lo tot sencer; és com posar la directa en un cotxe i anar a la velocitat màxima en lloc de quedar-se sempre en la primera marxa». El reper-

tori de l'arxiu, que és pràcticament complet, ocupa unes 25.000 pàgines, és a dir, tres metres de prestatgeries, però des de fa un any s'ha creat un programa informàtic que permetrà la consulta en cd-rom. El projecte podrà finalment passar a una etapa de difusió gràcies al conveni que va signar al juliol el bisbat amb la Diputació de Girona per finançar el projecte.

El resultat serà un accés molt més fàcil i ràpid als estudiosos ja que el fons conté notícies molt diverses. Es poden trobar anul·lacions matrimonials, nomenaments eclesiàstics, autoritzacions per a obres parroquials, sentències del tribunal eclesiàstic o registres de propietat. En global, apareixen prop d'un milió de noms de persones que, per exemple, permeten als gironins actuals cercar les seves arrels. De moment la consulta es pot fer a la biblioteca del Seminari diocesà. (G.F.)

Primera trobada de Maries del Mont

ALBANYÀ.—Totes les dones i nenes que porten el nom de Maria del Mont van ser convocades el primer diumenge de setembre al santuari de la Mare de Déu del Mont amb motiu de l'aplec festiu del lloc, que se celebra per la festa de la Nativitat de Maria. Aquesta ha estat la primera vegada que es porta a terme una iniciativa semblant, que s'inspira, segons el seu promotor, Miquel Gros, en trobades semblants de santuaris bascos com el d'Idoia o Izanzu.

La recerca de Maries del Mont ha donat un total de disset que es troben a les comarques gironines de l'Empordà. La més jove és la filla de Gros, que té un any i mig, i la més gran, Maria del Mont Robert, de 59. Precisament, aquesta persona va donar testimoni que el seu pare havia conegut una noia que portava el nom de la patrona del bisbat i que finalment va esdevenir monja. Així s'arriba a identificar una Mont a finals del segle XIX, cosa que demos-

tra que «tot i que la devoció tingui molta tradició, la de posar el nom és força recent», explica Miquel Gros.

Precisament un dels objectius de la jornada era donar a conèixer el nom perquè els pares decideixin donar-lo a les seves filles. A més, també està en l'objectiu dels organitzadors enfortir la devoció popular i col·laborar a la revitalització del santuari, ja que durant l'estiu es va obrir la nova hostatgeria. Les obres de remodelació continuaran amb la construcció d'un menjador, que es posarà en funcionament l'any que ve, i la restauració de diversos objectes.

El 2002 també serà significatiu per al Mont ja que és un dels centres verdaguerians que celebrarà el centenari de la mort del poeta i pare de la Renaixença catalana. Enguany es va acabar l'acondicionament de l'habitació on mossèn Cinto va escriure part del poema èpic *El Canigó*, que es veu des de la finestra. (G.F.)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI

93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Vic

Celebració del Dia de la Catedral

VIC.— La celebració del Dia de la Catedral de Vic, el passat 16 de setembre, va registrar una notable participació de fidels de la diòcesi, tant en la celebració de l'eucaristia com en la jornada de portes obertes a la catedral, que permet visitar dependències que habitualment estan tancades al públic.

El Dia de la Catedral s'organitza, des de fa uns anys, amb la intenció que sigui una jornada d'àmbit diocesà i per remarcar la funció de la catedral com a església mare. La data de celebració de la jornada coincideix amb l'aniversari de la consagració de la catedral de Vic que va tenir lloc, per aquestes dates, l'any 1803.

L'eucaristia, presidida pel bisbe de Vic, Josep Maria Guix, i concelebrada per preveres d'arreu del bisbat, va comptar amb la presència de les corals de Sant Andreu de Gurb, de Balenyà, i de membres de les corals parroquials de la Catedral de Vic, de Collsuspina, de Folgueroles, de Moià i del Lluçanès, que van animar la celebració sota la direcció de Mn. Josep Solà.

Pel que fa a la jornada de portes obertes va donar accés al claustre, a la capella rodona, a la sala del tresor, a la capella de l'Esperit Sant i a la cripta romànica. Aquest any el Dia de la Catedral ha comptat amb l'interès afegit d'haver finalitzat ja les obres de restauració de la façana. (F.A.)

El Fil, una botiga de roba de segona mà

■ El projecte de Càritas constitueix un recurs per a la inserció laboral

VIC.— Càritas arxiprestal de Vic va inaugurar el 22 de setembre passat a la plaça dels màrtirs número 7 de Vic la botiga de roba de segona mà El Fil, que a més de roba usada oferirà també restes de sèrie procedents de botigues i altres objectes com calçat, estris per a infants i complements per a la llar.

La botiga, que compta amb una superfície de cent metres quadrats útils, treballarà en estreta col·laboració amb un taller ubicat al carrer Raval Cortines, lloc de pas previ de la roba recollida per Càritas, on es farà la funció de seleccionar la roba, classificar-la, i deixar-la en l'estat òptim per tornar a ser reutilitzada.

Amb aquesta operació Càritas arxiprestal de Vic mata dos pardals d'un tret, en el sentit que substitueix l'anterior sistema de donació de roba per la possibilitat — d'efectes normalitzadors — d'adquirir-la a baix preu, i alhora crea un recurs per a la inserció laboral, de persones, majoritàriament dones, que experimenten problemes per accedir al mercat de treball.

La intenció dels organitzadors és que

El Fil sigui una botiga com les altres, de manera que funcioni amb mecanismes comercials i s'autofinanci a partir de la seva activitat comercial. Això es reflecteix en el lloguer del local, a preu de mercat, i en les mateixes condicions que qualsevol altre negoci, i en la voluntat d'adreçar-se a tots els públics. Aquesta aposta es veu amb optimisme donat l'augment que el comerç de roba usada està experimentant als països desenvolupats. Sobre això el director de Càritas arxiprestal de Vic, Joan Ayats, ha explicat: «No volem fer una botiga per a un col·lectiu determinat, sinó que és la botiga de tots i ha d'arribar a tots.»

Potenciar la inserció laboral

La inserció laboral es concreta en el treball que hi porten a terme quatre dones, consistent en les tasques de selecció, rentada, planxada i classificació de la roba que, des del taller, s'haurà de subministrar a la botiga. Tal com explica Ayats, «la gent que compra una peça de roba aquí ha de saber que està donant feina a quatre persones».

Les quatre places de treball són remunerades i tenen un termini d'entre un i tres anys. Durant aquest període l'objectiu és que les participants adquireixin hàbits de treball, així com habilitats polivalents, aprenguin a utilitzar els recursos institucionals per a la promoció de l'ocupació i incrementin l'autonomia personal. Perquè això sigui una realitat les participants al projecte compaginaran el treball amb espais de formació bàsica.

La selecció de les quatre persones que treballen al taller, que en un futur podran

Per obtenir més informació del projecte es pot consultar la pàgina web del bisbat de Vic: www.bisbatvic.com

ampliar-se fins a set, ha anat a càrrec de l'assistent social de Càritas, i ha tingut en compte un resultat equilibrat entre persones del país i del col·lectiu d'immigrants.

Els possibles beneficis de la botiga El Fil es reinvertiran en el taller, que, a més, realitzarà tasques de rentada i planxada de roba per a particulars.

Des de l'any 1985, l'Associació Tapís porta a terme la recollida de la roba usada a Vic. Ara, a més, la roba usada es podrà dipositar en una bústia que hi ha instal·lada al taller i que serà accessible les 24 hores del dia. Els promotors del projecte calculen vendre una quarta part de la roba que es recull, mentre que es buscarà sortida per a les tres quartes parts restants tot intentant evitar haver-la de destruir.

Algunes d'aquestes sortides són la fabricació de pals de fregar, o els caps de roba per a tallers mecànics. En canvi, l'alternativa d'enviar la roba a països del Tercer Món s'ha descartat després que fa un any va arribar la queixa enèrgica d'un país que considera que aquests enviaments de roba perjudiquen el desenvolupament del propi mercat.

L'hàbit de reutilitzar la roba va en consonància amb la sensibilitat ecològica i pot contribuir a una societat sostenible en sintonia amb la realitat mediambiental.

Fàtima Alemany

CENTRE DE VIDA RELIGIOSA I
ESPIRITUALITAT (CEVRE)
Unió de Religiosos de Catalunya

*Oferta de Formació Permanent
per al Primer Trimestre del curs 2001-2002*

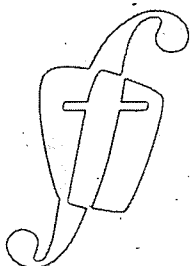
*Curs adreçat a la vida religiosa i a membres de les
comunitats cristianes*

ACOMPANYAMENT DEL PROCÉS DE CREIXEMENT
PERSONAL O D'INDIVIDUACIÓ,
DES DE LA PERSPECTIVA DE L'AFECTIVITAT

Curs teòric i pràctic que ofereix un aprofundiment en els grans temes sobre l'acompanyament, amb el plantejament de propostes i estudi de casos reals. L'objectiu és que l'alumne/a prengui consciència de fins a quin punt l'afectivitat de l'acompanyant pot afectar-se i projectar-se en el procés que ell condueix.

En la part pràctica es donaran les eines per treballar el procés d'individuació i s'oferiran metodologies per poder dur a terme un bon acompanyament.

- **Professor:** Joan M. Bovet. Religios de La Salle - psicòleg clínic
- **Lloc:** c/ Rivadeneyra, 6, 3r. Barcelona
- **Horari:** tots els dilluns lectius, de 4.30 a 6.30, d'octubre a maig
- **Preu:** 40.000 ptes. (240,4 euros) (60 h classe)
- **Adreçat a:** religiosos/es, preveres, responsables de pastoral, catequistes i laics

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

CEVRE - Pilar Claret
Urquinaona, 11, 2n
08010 Barcelona
Tel. 933 024 367 - Fax 934 123 882
A/e: cevre@infonegocio.com
Dies feiners a la tarda

Nou curs de l'Institut Superior de
Ciències Religioses

VIC.— El dia 1 d'octubre comencen les classes del curs acadèmic 2001-2002 a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRV), que aquest any compleix el quart aniversari des de la seva creació l'any 1998. Aquest serà el primer any que l'institut impartirà el tercer curs de la diplomatura de Ciències Religioses.

El curs serà inaugurat oficialment el proper dia 4 d'octubre, a la sala d'actes del Seminari de Vic, a càrrec de la Dra. i professora de la Universitat de Barcelona

Mercè Viladrich, amb la lliçó *El Déu de la Bíblia i el Déu de l'Alcorà*.

A més de la diplomatura en Ciències Religioses, l'ISCRV ofereix la possibilitat d'estudiar assignatures independents així com de seguir els itineraris de *Filosofia i humanitats* o de *Bíblia*.

Les assignatures que ofereix l'ISCRV poden constar com a crèdits per als alumnes de la Universitat de Vic gràcies a un conveni signat entre totes dues institucions. (F.A.)

Tortosa

Quinquenni de Santa Maria de la Ràpita

SANT CARLES DE LA RÀPITA.— Del 31 d'agost al 8 de setembre les dues parròquies de la ciutat de Sant Carles de la Ràpita van celebrar les primeres festes quinquennals del nou mil·lenni, fundades en la dècada dels quaranta per Mn. Ramon Milian. Van ser centenars els fidels que van respondre a la convocatòria.

El novenari es va encetar el 31 d'agost amb una eucaristia presidida pel cardenal Carles, arquebisbe de Barcelona, a la parròquia de la Santíssima Trinitat. «La nostra religió no és una religió més. És la vivència de l'Encarnació», va indicar el cardenal Ricard M. Carles, i va concloure: «El nostre Déu busca l'home, i tot plegat ens ve per Maria.»

La imatge de Maria sota l'advocació de la Ràpita (1149) està centrada en Ramon Berenguer IV i en el monestir de Sant Cugat del Vallès. Va començar vora mar i després va passar a Tortosa (1579) sota la cura de les monges santjoanistes. El dissabte 1 de setembre va tenir lloc la solemne processó i el trasllat de la santa imatge de Santa Maria de la Ràpita a la parròquia

Imatge de Santa Maria de la Ràpita.

Sant Josep Obrer, tot passant per un gran nombre de places i carrers de la població. L'endemà mateix, la imatge va tornar al seu emplaçament habitual.

El 3 de setembre va presidir l'eucaristia a la parròquia de Sant Josep Obrer l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Tot estirant el fil maria, l'arquebisbe va recordar que Maria, en les noces de Canà, davant de la manca de vi, no va dir que no era problema seu, sinó que va intercedir en el seu fill i per això es va

operar el miracle que tots coneixem. «Per tant, també nosaltres hem de demanar a Déu i ens hem de comprometre en bé de l'Església i de la societat», va afegir l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach.

També el dia 8, i com a colofó, es va celebrar la cloenda amb ofrena de flors i fruits, processó i missa concelebrada, i presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. «Avui s'exigeix una forta renovació espiritual, eclesial i apostòlica...», va precisar el bisbe de Tortosa: «Tots hauríem de fer un esforç per centrarnos en tot allò que és principal, tant en l'ordre de la vida com en el de les accions pastorals.»

Els tres prelats, vinculats a Tortosa pel seu ministeri, segueixen en les homilies el fil

de Maria, però molt especialment actualitzat en la societat i en l'Església d'avui. Les altres sis eucaristies foren presidides pels capellans relacionats amb les comunitats. Així Mn. Vicent Mestre, rector de la parròquia de la Santíssima Trinitat, va precisar que «la ciutat de la Ràpita és impensable sense la devoció a la Mare de Déu».

Sens dubte que la novetat del novenari rau en el fet que del 4 al 7 de setembre se celebraren a la planta parroquial de la Trinitat unes xerrades dirigides per l'equip responsable del Moviment d'Adults Cristians del bisbat de Tortosa. El tema fou *Nous camins de l'Evangelí: testimoni i diàleg*.

J. Blanc i Bahima

LLEIDA

VIII Trobada de les Escoles Cristianes

LLEIDA.— Uns 450 professors van participar el 7 de setembre passat en la VIII Trobada de Professors de les Escoles Cristianes de Lleida, que va tenir lloc enguany al Col·legi Montserrat dels germans Maristes.

La trobada va tractar el tema de l'afectivitat, alhora que els professors van intercanviar experiències, criteris i entusiasme en la seva acció cristiana a l'escola.

La trobada va ser presidida pel bisbe de Lleida Francesc Xavier Ciuraneta que va presidir l'Eucaristia de cloenda. (J.C.)

Centre d'estudis Pastorals
de les diòcesis catalanes

Cada dia és més necessari reconèixer i promoure la responsabilitat que correspon als laics en el treball de les parròquies, arxiprestats, moviments, associacions i institucions eclesials. Els nostres recents Directoris de la parròquia i de l'arxiprestat posen en relleu la necessitat de la formació pastoral per a tots els membres d'aquestes comunitats.

† Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i President del CEP

CURS 2001-2002

CURS SOBRE LA BÍBLIA:

Antic Testament: dijous, a partir del dia 4 d'octubre al 6 de juny
Nou Testament: dimarts, a partir del dia 2 d'octubre al 4 de juny
Horari: de 5 a 6.45 de la tarda

CURS BÀSIC DE PASTORAL-I

del dia 2 d'octubre al 28 de maig. Els dimarts, de 7 a 8.45 del vespre

JORNADES DE FORMACIÓ PASTORAL PER ALS ARXIPRESTATS

Què hem de fer i què podem fer avui a la parròquia?

SESSIONS DE FORMACIÓ PER A PREVERES I RESPONSABLES D'EQUIPS PASTORALS

- Vida interior en l'acció pastoral - Mons. Vincenzo Paglia, bisbe de Terni **21 de novembre**
- Laicado: Apostolado asociado entre pasado, presente y futuro - Dr. Guzmán Carriquiry, sotssecretari de «Consilium pro Laicis» **30 de gener**
- Els desafiaments de la Ciència i la Força de la Paraula **24 d'abril**

CURSOS MONOGRÀFICS:

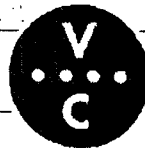
1r trimestre

- Sexualitat, matrimoni i família a la Bíblia - Javier Velasco, comença el **24 d'octubre**. (a partir del mes de gener)
- Art, Bíblia i símbol al temple de la Sagrada Família - Miquel Xancó
- Les set setmanes de Pasqua - Josep M. Soteras
- La comunitat cristiana segons el Nou Testament - Hilari Raguer
- Espiritualitat Bíblica de la Gràcia i Catequesi - Antoni Bentué
- Experiència Pasqual i Catequesi - Antoni Bentué
- Déu i Tothom - Josep M. Ballarín
- Coneixements de les religions i actituds de diàleg - diversos prof.
- Reptes pastorals davant els nous accents de la Religiositat Popular - diversos prof.

LA INAUGURACIÓ SERÀ EL 15 D'OCTUBRE A LES 19H. A CÀRREC DEL DR. ARMAND PUIG TÀRRECH AMB EL TEMA «ELEMENTS PER A UNA COMPENSIÓ DE L'ESGLÉSIA EN LA SOCIETAT CATALANA»

La revista *QUADERNS DE PASTORAL* us mantindrà al corrent de l'actualitat pastoral en els plantejaments i en les eines pastorals.

Vida Creixent

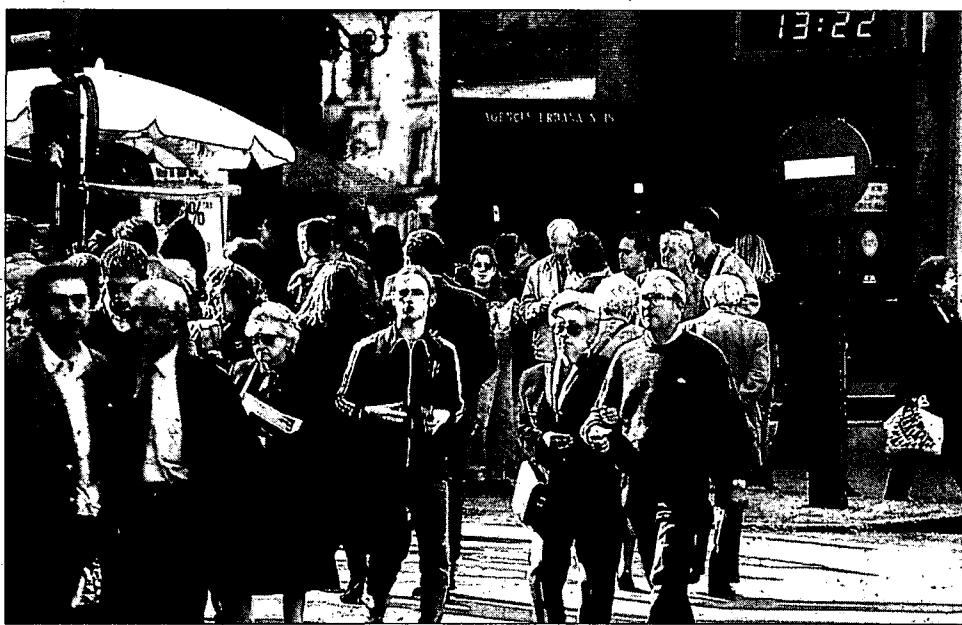
El consiliari diu...

Pregar a la ciutat

Comencem altra volta el curs. I en aquests articles us voldria parlar que cal pregar enmig de la ciutat. La gran ciutat sembla un lloc poc propici per pregar i per conrear la vida interior. Certament és difícil restar en silenci, tenir recolliment i estar calmat. Per això el cap de setmana molts marxen de la ciutat. Per trobar el repòs, el descans, la pau i la serenitat. N'hi ha que també van al monestir o en alguna casa de recés per fer pregària.

Però no tots tenen la possibilitat de marxar de la ciutat cada setmana. Per tant, cal que ens esforcem a aprendre a pregar enmig del soroll de les grans ciutats. Cal encarnar la fe personal en les diverses situacions que ens toca viure. Els cristians sentim la crida a descobrir noves formes de pregària i de vida cristiana que corresponguin a poder pregar en la ciutat moderna. I això ho farem d'aquesta manera:

- Cal tornar més humana la vida deshumanitzada de la ciutat. Com es pot pregar, si no vivim com a persones i ens deixem portar per l'estrès i la superficialitat? Cal fer silenci interior enmig del soroll, de l'activisme i de la incomunicació: enmig dels valors forts (eficàcia, competitivitat, poder...) hem de fer possible els valors suaus de respecte, col·laboració, ajuda mútua, solidaritat... S'ha de treballar per recons-

Cal fer silenci interior enmig del soroll de les grans ciutats.

truir la fraternitat, la gratuïtat, la trobada amb Déu a través del silenci i de la pregària.

- Cal trobar les empremtes del pas de Déu per la ciutat. Déu està a tot arreu i en l'home. Cal que nosaltres com a creients descobrim «els rumors de transcendència» d'aquesta civilització científica, tècnica i burocràtica... Els homes de la ciutat reflecteixen el rostre de Déu: els pobres, els ancians, els dèbils, els marginats, els immigrants, els malalts, els aturats, els presos... L'Evangeli de Jesús diu: «Tot allò que feu a un d'aquests germans meus més petits,

un espai adequat on es pugui pregar: una habitació, un lloc al jardí, una església, recollits al metro; b) disposar d'uns materials: llibres, el Nou Testament, una frase, una foto, pregàries, i c) ajuda fraterna: un petit grup, una persona que t'acompanyi en el discerniment, un grup de reflexió.

Fem tots nosaltres l'esforç de pregar a la ciutat. En la vida podem trobar Déu i la seva gràcia.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

En començar el curs 2001-2002

És engrescador experimentar fets importants del nostre moviment: A l'abril del 1996 van ser aprovats els Estatuts de Vie Montante Internacional per la Santa Seu, com a moviment d'Església i per un període transitori de cinc anys, i enguany s'han aprovat per temps indefinit.

L'altre fet important és que a Sidney (Austràlia) ja funcionen grups de Vida Creixent de parla anglesa, naturalment. Per tant, el nostre moviment ja funciona als cinc continents del planeta. És possible que alguna d'aquestes notícies ja se sàpiga, però la meua reflexió va més enllà.

Tots sabem que Vida Creixent no pretén més però tampoc menys del que el Senyor ens proposa a les Benaurances. Ell vol que siguem feliços vivint plenament i creixent com a persones. A veure si em sé explicar... Quan una associació o moviment va endavant, a voltes hi ha comentaris de tots colors... Que si el moment sociocultural és adient, que si el sociopolític o econòmic, etc. Penso que la riquesa de tota empresa està en les persones que prioritzen la seva activitat i dedicació. És evident que si entenem això comprendrem per què el nostre moviment està en un bon moment.

Som molta gent, podem dir ja a nivell universal, que malgrat les nostres limitacions treballem per a Vida Creixent i assistim i participem de forma positiva a les trobades d'animadors, preparem acuradament les reunions de grup, estem disponibles a totes les persones del grup i disposats a col·laborar amb la comissió diocesana, a assistir i engrescar d'altres a les trobades generals, i estar a l'expectativa d'on es pot iniciar un nou grup, etc.

Al nostre arquebisbat ja ho fem en bona part, però penso que en l'inici del curs és bo que totes i tots ens ho recordem,

i més quan ens poden confondre en el «voler» ajudar, que no està malament, del «voluntariat», amb «l'apostolat» hom es pretén transmetre un reflex de la tendresa de Déu. En la família, parròquia (no a totes les activitats, penso) i a Vida Creixent, tenim un apostolat fantàstic en el qual som convocats pel Senyor, ens hi empeny i acompanya l'Esperit i és Ell qui tot ho fa possible. Nosaltres, amb tota humilitat, només ens hi posem. Som-hi.

Antoni Bosch

Coordinador

Noticiari

El dia 20 d'octubre Vida Creixent de l'arquebisbat de Barcelona celebrarà la XVIII Assemblea diocesana a Granollers. La trobada tindrà lloc a l'església de Sant Esteve a les 11 hores. El conferenciant serà el Dr. Armand Puig, catedràtic de Sagrada Escripura de la Facultat de Teologia de Catalunya i director de l'Institut Superior de Teologia de Tarragona. Per a més informació i reserva truqueu a la secretaria de 5 a 7 de la tarda, tel. 934 122 120.

Diferents esdeveniments

En aquests darrers anys Vida Creixent de Tarragona ha viscut uns esdeveniments que l'han deixat gairebé aturada en el seu funcionament normal.

En primer lloc, va ser la mort en accident del seu consiliari el recordat mossèn Josep Pasqual. Ens va deixar orfes del seu mestatge, la seva cordialitat i el seu tracte amable, afectuós i sempre acollidor (EPD).

L'any passat el coordinador de Vida Creixent, en Josep M. Riera, que durant catorze anys va empenyer amb el seu esperit de treball i molt dignament l'organització, a causa de la seva avançada edat,

va demanar la baixa en el seu càrrec que el Sr. Arquebisbe va acceptar.

Finalitzant l'any es va demanar a Josep Farré i Capdevila que ocupés el lloc de coordinador de Vida Creixent. Va demanar un any per poder copsar i valorar tot el que representava estar al capdavant d'una entitat de la gent gran a nivell diocesà. A l'ensens es va nomenar mossèn Josep M. Font, rector de la parròquia del Pla de Santa Maria, que en fos el consiliari.

Tots dos han visitat els grups que hi ha a la diòcesi tarraconense: 4 a Tarragona ciutat, 1 a Reus, 1 a Cambrils i 1 a Santa

Coloma de Queralt. En tots hi han observat com es fa l'estudi dels temes assenyalats pel curs i com s'organitzen les jornades de pregària.

Els objectius per a aquest curs són: a) revitalitzar els grups existents; b) mantenir contactes amb els rectors de les parròquies més grans i intentar fer-hi sorgir nous grups de treball, amistat i pregària, i c) donar a conèixer a tothom que l'Església també té coses a oferir a la gent gran.

Josep Ferrer

Coordinador diocesà de Tarragona

TARRAGONA

Contribuir al benestar dels ciutadans

■ A la Fundació Salut i Comunitat el voluntariat és un element essencial

La Fundació Salut i Comunitat és una organització no governamental d'àmbit estatal i amb projecció internacional. Compta amb una reconeguda i àmplia experiència en la creació i gestió de serveis destinats a la prevenció i tractament de diverses problemàtiques sanitàries i socials. El seu objectiu bàsic és, per tant, millorar la salut i el benestar dels ciutadans, tot mantenint un compromís constant amb els més desfavorits.

Va ser creada el 1997 en el si del grup Acció per al Benestar i la Salut (ABS), una associació de gran prestigi a Espanya. Amb més de vint anys d'intervenció en el camp de les drogodependències, la sida i altres temes relacionats amb l'exclusió social i la salut, ABS integra diferents entitats sense ànim de lucre que es caracteritzen pel fet d'aplegar la gestió i direcció professionalitzada amb la participació de nombrosos voluntaris.

La Fundació Salut i Comunitat va iniciar la seva singladura tot enfrontant-se a problemàtiques comunitàries d'índole diversa, particularment a la prevenció i tractament de l'alcoholisme, tabaquisme i altres drogodependències, així com de la sida. Posteriorment va ampliar la seva actuació abarçant uns altres àmbits: educació per a la salut, inserció sociolaboral de persones recluses i exrecluses, violència domèstica i juvenil, racisme, cooperació internacional, tercera edat, prostitució, etc.

«La nostra entitat està constituïda per persones molt sensibilitzades amb els problemes socials i sanitaris. Hi treballen professionals de diverses disciplines, com psicòlegs, metges, treballadors socials, pedagogs, etc.», afirma Josep Lluís Sánchez Perucho, responsable de la direcció tècnica de la Fundació Salut i Comunitat. «Un dels nostres propòsits principals —explica— és que els programes que portem a terme siguin útils per a la gent, que el nombre més gran possible de persones pugui afavorir-se de la nostra tasca diària. Som conscients que hem de proporcionar-los un servei de qualitat. Aquest és el nostre repte.»

Val més prevenir que guarir

La Fundació Salut i Comunitat organitza programes de prevenció, tractament, inserció i investigació en diferents àmbits

socials i sanitaris. Cal destacar, entre altres, el pla de prevenció de l'abús de drogues en l'oci nocturn juvenil, denominat *Side B* («Cara B, l'altre cara de la festa»). Grups de joves voluntaris, en col·laboració amb professionals especialitzats en prevenció, s'hi posen en contacte amb els (potencials) usuaris de drogues, a bars i discoteques, per informar-los de les seves conseqüències nocives. «És molt més efectiu que els missatges els arribin a través de la gent de la seva mateixa edat», assegura Josep Lluís Sánchez.

La fundació ofereix serveis d'ajuda a domicili i atenció telefònica i directa per

La nostra entitat està constituïda per persones molt sensibilitzades amb els problemes socials i sanitaris

a les persones seropositives o malaltes de sida i per al seu entorn afectiu. Es desenvolupen programes innovadors específics amb l'objectiu de promoure l'adhesió als nous tractaments antiretrovirals, així com activitats de prevenció per a adolescents i joves a través de tallers pràctics i altres modalitats d'intervenció. «Preparem —informa Josep Lluís Sánchez— un pla d'acció sobre la sida a l'Hospitalet de Llobregat. És la primera vegada que una ciutat es dota d'un pla sobre la sida a Catalunya.» La Generalitat de Catalunya, la Diputació de Barcelona, l'Ajuntament de l'Hospitalet i diverses ONG han donat suport a aquesta iniciativa.

Voluntaris que reparteixen llaços de solidaritat el Dia Mundial contra la Sida.

També es presta una atenció especial a la cooperació internacional, sobretot als països de l'Europa de l'Est, on es viu una realitat molt crítica. Els programes que la fundació efectua a les antigues repúbliques soviètiques són dirigits per gent d'allà. Des de l'entitat només es realitzen unes dues o tres visites l'any per qüestions de seguiment, ajuda, intercanvi i coordinació.

La formació del voluntariat

Les tasques que pot realitzar un voluntari a la Fundació Salut i Comunitat són molt variades, ja que cada persona té una experiència, una formació i una motivació diferent. «Actualment hi ha més de 250 voluntaris que col·laboren a la nostra entitat, des de gent molt jove fins a persones de la tercera edat. Hi ha diferents perfils de voluntariat», comenta Josep Lluís Sánchez.

Hi ha qui coopera de manera continuada, mentre que altres ho fan puntualment, només unes quantes vegades l'any, com l'1 de desembre, Dia Mundial de la Sida. «Durant aquesta jornada realitzem una gran quantitat d'activitats al carrer i, com a conseqüència, mobilitzem molta gent. Aquí la presència del voluntariat és imprescindible», assenyalà el responsable de la direcció tècnica de l'entitat.

També hi ha estudiants que acaben la carrera i que decideixen cooperar de manera altruista amb l'associació.

La formació del voluntariat és un tema fonamental. Els futurs voluntaris han de passar per un curs de formació bàsica, en el qual es treballen aspectes elementals sobre la Fundació Salut i Comunitat (programes, serveis, filosofia...), sobre voluntariat (drets i deures, expectatives...) i sobre drogodependències i VIH-sida. Aquests cursos, finançats pel Ministeri de Treball i Afers Socials, els imparteixen professionals de la fundació. El curs vinent, que consta de 16 hores de teoria i 24 hores de pràctica, es realitzarà els dies 19, 20, 26 i 27 de l'octubre vinent.

Miquel Àngel Codina

**FUNDACIÓ SALUT
I COMUNITAT**
C/ ALÍ BEI, 25, 3R
08010 BARCELONA
TEL. 932 440 570
FAX: 932 440 573
A/E: abs@intercom.es
web: www.absfundacion.org

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

«L'Alzheimer obliga a la pràctica constant de l'amor»

■ Anna Algueró és presidenta de l'Associació de Familiars de Malalts d'Alzheimer de les Terres de l'Ebre

Des de fa molt temps, Anna Algueró i Caballé està vinculada al món dels serveis socials. Actualment, és també responsable de la secció d'immigrants de la Creu Roja local de Tortosa. Cursa estudis de Psicologia i coneix molt de prop la malaltia de l'Alzheimer.

—Quins són els objectius del Dia Mundial de l'Alzheimer, que es va celebrar el 22 de setembre?

—L'objectiu principal és donar a conèixer aquest problema, informar de la malaltia a la resta de la societat a través dels mitjans de comunicació per sensibilitzar-la davant dels diferents aspectes de la malaltia i el seu impacte. Localment aprofitem aquest ressò informatiu per donar a conèixer les nostres activitats i exposar les nostres mancances.

—A l'Estat espanyol i a nivell local, quin percentatge hi ha de malalts amb demències?

—En general podem dir que l'Alzheimer i altres demències afecten la població més gran de 65 anys d'una manera progressiva. Si pels volts de la jubilació podem trobar un 2% de malalts amb demència, a partir dels 80 anys en podem trobar fins i tot un 20%... A tot l'Estat pot haver-hi més de mig milió d'afectats, una quantitat que augmenta a mesura que augmenta l'esperança de vida.

A les Terres de l'Ebre el problema és més greu, atès que tenim una població molt envellida i per tant superem la mitjana de Catalunya i d'Espanya... Això suposa un esforç més gran per poder atendre un col·lectiu cada vegada més nombrós i amb necessitats.

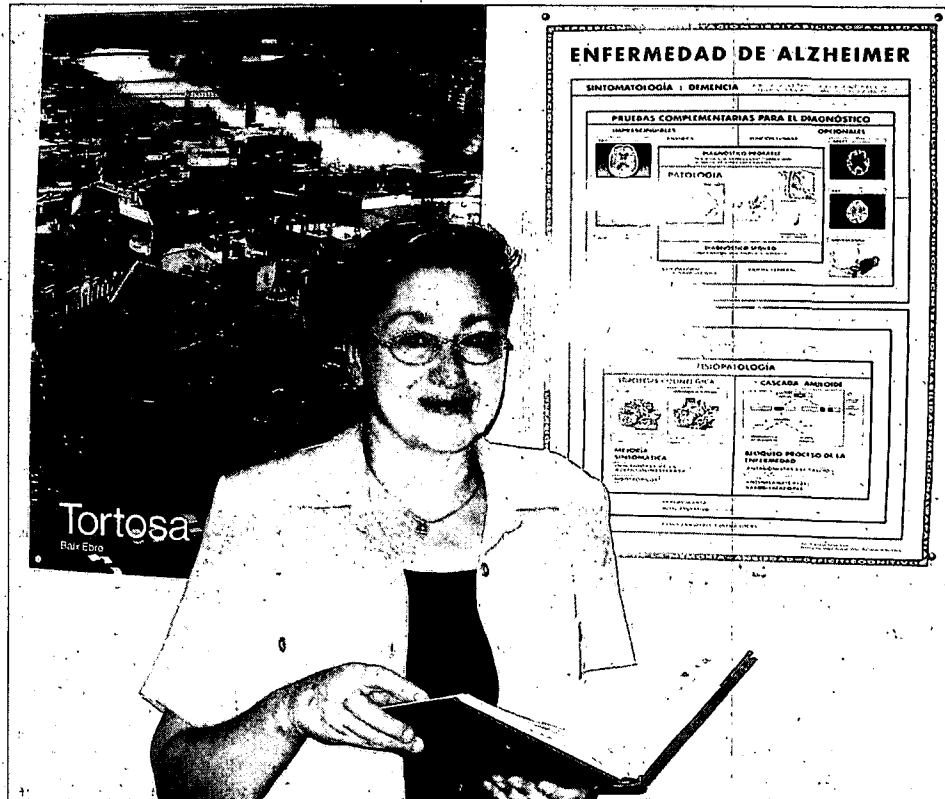
—Com afecta als familiars directes?

—A més de l'impacte emocional que suposa per a la família rebre aquest diagnòstic, una malaltia tan greu, i sobretot tan llarga, trastorna i canvia la vida de la resta de les persones que conviuen amb el malalt. Les famílies poden patir problemes de tot tipus: econòmics, perquè cuidar un malalt d'Alzheimer a casa és car; socials, perquè l'atenció al malalt és constant i manquen el descans i l'oci; i problemes emocionals com aïllament, soledat, impotència, frustració... Els sistemes de valors i les creences de cada un tenen un valor molt important en l'afrontament de la malaltia.

—Quin suport doneu a les famílies, l'associació i els organismes oficials?

—L'associació la formem persones que han conviscut o conviuen amb algun malalt amb demència. Això ens fa entendre'ns molt aviat amb aquelles persones que vénen a demanar ajut. Tots tenim els mateixos problemes, però a través de l'associació i dels seus serveis aprenem a resoldre'ls. Donem assessorament en temes mèdics, legals, socials i psicològics... mitjançant professionals que moltes vegades també són familiars. Informem de recursos i formem als cuidadors, tant professionals com familiars.

Quant als organismes oficials, l'associació fa moltes vegades de pont per facilitar l'accés dels nostres malalts als recursos que tenen a l'abast. A nivell local,

Anna Algueró és casada i mare de família.

l'Ajuntament ens dona totalment suport en les nostres activitats. La nostra relació amb els departaments de Sanitat, Benestar Social o Treball de la Generalitat ha estat sempre bona i d'estreta col·laboració, potser perquè les persones que els representen estan molt sensibilitzades amb aquest tema.

També vull ressaltar el paper d'entitats com la Creu Roja que ens dona suport amb temes de voluntariat, de formació i altres que també ens ajuden generosament com la Fundació "la Caixa" amb material didàctic, o amb cursos per a cuidadors.

—Quin tipus de formació doneu als cuidadors?

—Les persones que s'encarreguen de tenir-ne cura són de dos tipus, professionals i familiars. Per als familiars la formació és a base de tallers monogràfics sobre temes escollits per ells mateixos com poden ser «La cura del malalt avançat» o «L'estrès del cuidador».

Per als professionals els cursos són de força durada i s'hi tracten tots els aspectes de la malaltia per tal de donar una informació global i completa.

Una altra modalitat de tallers, que hem engegat enguany juntament amb la Creu Roja, són els adreçats a immigrants sud-americans que volen cuidar persones amb demència. Els preparam per a un treball amb molta demanda i que els pot servir per obtenir un contracte laboral. Els immigrants d'altres països també es poden acollir al programa si aprenen l'idioma, que ara per ara és un handicap.

—La resta de la població, què pot fer per als malalts i familiars?

—Perdre la por a allò que les demències suposen. Les famílies es troben molt

soles perquè les altres persones, els amics, els veïns, es van allunyant fins a deixar de sovintejar aquella casa. Un altre malalt rep visites, els malalts d'Alzheimer, no. De vegades, la solidaritat es demostra en les petites coses com anar a veure el malalt, escoltar el familiar angoixat, no escandalitzar-se pel que diu o fa el malalt...

«La solidaritat es demostra en les petites coses, com anar a veure el malalt o escoltar el familiar angoixat»

—Què diríeu als lectors de «Catalunya Cristiana»?

—Suposo que entre ells n'hi ha molts que viuen aquest greu problema i afortunadament també molts d'altres que no el patiran mai a la seva família. A tots ells voldria dir que aquesta malaltia ensenya molt a aquells que caminen al costat d'un malalt anys i anys, perquè és una pràctica constant de l'amor, perquè l'estimen, faci el que faci, i tot el temps que calgui.

És una pràctica de la fe, creiem que hi haurà alguna cosa millor per a ells algun dia. És una pràctica de l'esperança, perquè tot el que hem après durant aquest temps ho posem al servei dels altres, tot esperant que ho puguin fer millor que nosaltres.

J. Blanc i Bahima

Coses de la vida

Cavallers de Déu

Hola, amics! Arribem a finals de setembre i ens trobem el dia 29 amb una celebració important, la festivitat dels sants arcàngels Miquel, Rafel i Gabriel. Sembla que no té gaire importància, però en té i molta. Són els col·laboradors del Pare. Amb un llenguatge infantil podríem dir que els tres arcàngels són com els cavallers d'un rei de l'Edat mitjana a qui defensen i protegeixen. Nosaltres, però, sabem que en realitat els tres arcàngels són instruments de Déu que actuen com a mitjancers entre Ell i l'home.

«Qui com Déu?», ens expliquen que va dir sant Miquel quan uns àngels es van rebel·lar. Ell ajuda les ànimes a presentar-se davant del Senyor a l'hora de la mort. Aquest nom significa força, energia espiritual, decisió i defensa de la veritat.

Rafel ens mostra la Divina Providència, quan ajuda el jove Tobies en el seu camí. Ajuda el caminant, pelegrins, viatgers i per què no, els immigrants. Tots som viatgers en aquesta vida.

I Gabriel, el missatger, l'àngel de la comunicació, qui dona la gran notícia a Maria: «Concebràs un Fill i li posaràs per nom Jesús.»

Déu necessita per a tots els seus projectes una bona col·laboració. Aquesta és la missió dels tres cavallers de Déu, els tres arcàngels. I permeteu-me un petit apartat emocional. El 29 de setembre és molt especial per a la meua vida. El meu pare es deia Miquel, a més, fa dos anys agonitzava en aquest dia la meua germana. Confiam que els nostres éssers estimats estiguin en la companyia de Déu i dels seus cavallers, els arcàngels.

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

La veu del metge

La relació metge-malalt (1)

La documentació mèdica

Des dels anys quaranta l'atenció mèdica és atesa per un sistema sanitari molt complex, on cada professional compleix una part única i exclusiva del procés de guariment. Ara per ara, la comunicació eficaç entre tots aquests professionals i centres no està resolta a cap país. Les històries clíniques, els raonaments diagnòstics i les exploracions fetes queden «guardades» en múltiples arxius no comunicats entre ells. Fins i tot als llocs on aquesta informació s'informatitza, aquests arxius no són consultables des d'un altre centre. Actualment en una situació d'atenció immediata, domiciliària, a urgències o fora de l'àrea bàsica de salut, només sabem el que recorda el pacient. L'«experiència» del metge a l'hora d'atendre podria consistir en l'habilitat de reconstruir la història mèdica «real» a partir dels records parcials del pacient, plens d'incidències emocionals que no tenen a veure amb la història mèdica real. D'aquesta deducció es basarà el seu «judici diagnòstic» i d'aquest, el «tractament».

Una nova estratègia per millorar la comunicació és que el pacient esdevingui un membre «actiu» de l'equip de cures mèdiques. Això significa que també assumirà la responsabilitat de guardar i conèixer les informacions que sobre la seva salut li donin els metges que l'atenen. No únicament ha d'estar atent a la curació i complir les prescripcions, sinó que ha de participar en el procediment. Ara per ara mantenir la nostra documentació en regla només és obligat davant d'Hisenda (factures i liquidacions), la Policia (DNI, passaport) o Trànsit (carnet, ITV). Cada vegada més l'eficàcia de la cura de la salut no depèn d'intervencions quirúrgiques difícils ni tractaments costosos, sinó de tenir la informació vàlida en el moment adequat.

La meua documentació mèdica

En un sistema sanitari la documentació mèdica idònia permet al metge ser molt més efectiu per al pacient. Un sol informe d'alta hospitalària resumeix tot l'esforç

científic, humà, tècnic i econòmic que el sistema sanitari ha ofert al pacient. El seu valor de cost real pot ser de l'ordre de diversos milions de pessetes i ser irreplicable. El valor del seguit d'informes mèdics previs d'un pacient pot significar, en una situació d'urgència o d'atenció mèdica fora del seu hospital habitual, la diferència en-

Una radiografia és un document mèdic que conté la resposta a les preguntes clau sobre la salut del pacient.

tre viure o morir.

Un document mèdic de qualsevol mena —un informe de radiologia, una alta hospitalària, una anàlisi, una biòpsia, una recepta, etc.— conté en realitat la resposta a les preguntes clau sobre la salut del pacient, les dades d'exploració, els resultats de les proves i la terapèutica idònia. Tota aquesta informació no caduca, ja que la salut de les persones és un *continuum* que dura des d'abans del naixement fins a la defunció, de forma «lògica i continuada», i els documents mèdics són com «fotos fixes» d'un moment donat d'aquesta trajectòria que un metge expert pot recompondre.

Què puc fer per no ser un pacient indocumentat?

Tota persona pot ser un pacient «documentat» si s'ho proposa. Consisteix a guardar en una única carpeta, ordenada per dates, tot el que té a veure amb la nostra salut: receptes, radiografies, revisions laborals, anàlisis, ingressos, vacunes, al-

lèrgies, etc. A més convé guardar els noms dels medicaments que hem pres, la data i el motiu. Una carpeta completa és el millor regal que li podem fer a un metge que ens ha d'atendre i el millor regal que en puguem rebre: la millor atenció mèdica possible amb la informació més fiable existent.

Com fer que una «carpeta sanitària» sigui realment útil?

La informació només és útil si està disponible en el moment oportú. Amb la facilitat existent per fotocopiar documents, moltes persones afectades de malalties cròniques, amb medicació o al·lèrgies importants, haurien de tenir còpies d'aquests documents mèdics als seus indrets habituals: el domicili, el segon habitatge, la feina, el cotxe, la bossa o la cartera. Les malalties de què parlem no avisen i moltes vegades tampoc no ofereixen temps.

També es pot donar als diferents metges, a fi que tothom (privats i públics, especialistes i generalistes) puguin disposar de la nostra informació mèdica bàsica actualitzada.

Un pacient documentat pot ser més ben atès o salvar la vida?

Sí. En una situació d'accident de trànsit, en una caiguda casual pel carrer, un atropellament, una malaltia quirúrgica urgent, un desmai, etc., l'ajuda que rebrem és un trasllat al centre d'urgències més proper d'on ens trobem en aquell moment. Si

estem medicats per a la coagulació, si patim al·lèrgies greus a l'aspirina, antibiòtics o anestèsics, si tenim antecedents d'infart, si hem estat operats de coronàries, si prenem medicació per al cor, l'epilèpsia o la tensió, si som asmàtics, si ens punxem insulina i tants altres temes, no es podrà saber tret que puguem dir-ho i algunes vegades això no serà possible. Els metges, amb la seva experiència i amb l'ajuda d'exploracions tècniques, poden sospitar i acabar descobrint aquestes dades mèdiques importants, però aquest procés requereix temps.

Hi ha malalts que saben menys coses de la seva malaltia ara que abans?

Les administracions sanitàries i el personal sanitari han fet, i fan diàriament, un gran esforç perquè els ciutadans tinguin una història clínica oberta i actualitzada al seu centre d'assistència primària. Sorprenentment, a causa del fet que allí queda registrada la seva medicació, molts en venir a buscar noves receptes ja no recorden ni portar escrit el nom del que prenen. Aquesta situació pot ser incòmoda en acudir a un altre metge o a un centre d'urgències per qualsevol motiu.

Quin és el millor moment per començar a recopilar tots els meus documents mèdics de tota la meua vida?

Ara.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fia@comb.es)

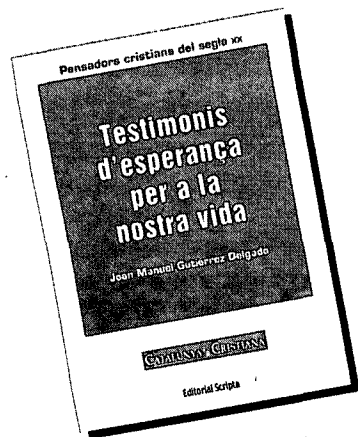
President de la Societat Catalana d'Informàtica i Enginyeria Mèdiques

Lluitar contra la pobresa

BARCELONA.— La Fundació Banc dels Aliments és una entitat que des de fa tretze anys es dedica a lluitar contra el malbaratament dels productes alimentaris, a partir de les donacions de sobrants i excedents que efectuen les empreses del sector agroalimentari. D'aquesta manera es contribueix a l'eradicació de la pobresa i la marginació a Barcelona i rodalia.

Aquest any es calcula que aquesta entitat benèfica rebrà i distribuirà més de dues mil tones d'aliments. El seu funcionament es basa en el voluntariat. Totes les persones que col·laboren ho fan de forma altruista i les despeses de funcionament es cobreixen per benefactors. Recentment la Fundació Banc dels Aliments ha fet públic l'*Informe anual 2000*, on es resumeixen les activitats dutes a terme l'any passat. (C.C.)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**JA TENIM
EL LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

cultura

Inauguració del curs acadèmic de la Universitat Ramon Llull

BARCELONA.— El 20 de setembre passat va tenir lloc l'acte d'inauguració del curs acadèmic 2001-2002 de la Universitat Ramon Llull (URL) a l'auditori Cardenal Narcís Jubany de la Fundació Blanquerna. L'acte acadèmic va ser presidit per Miquel Gassiot, rector de la URL.

L'acte es va iniciar amb la lectura del resum de la Memòria del curs 2000-2001, a càrrec del Dr. Josep Gallifa, vicerector acadèmic i secretari general. Seguidament el Dr. Sélim Abou, s.j., doctor en Lletres, professor de Filosofia i Antropologia i rector de la Universitat Sant Josep de Beirut (Líban) des del 1995, va pronunciar la lliçó inaugural titulada *La identitat cultural i el diàleg de les cultures*.

Sélim Abou, nascut a Beirut el 1928, és autor d'una obra remarcable en els àmbits de la lingüística, l'antropologia i la filosofia. Sobre aquestes disciplines, la seva aportació se centra en la interacció de les cultures: el xoc i el pas d'una cultura a una altra, el diàleg i la

Miquel Gassiot, rector de la URL, va presidir l'acte acadèmic.

complementarietat, la fusió original i el rebuig. Les intervencions de Ricard Fornesa, president del Patronat de la Fundació de la Universitat Ramon Llull, i de Miquel Gassiot van cloure l'acte.

Per a aquest curs que ara s'inicia cal destacar que la URL amplia la seva oferta formativa amb la implantació dels estudis d'Humanitats i Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (CAFE), que s'impartiran a la Facultat de Filo-

sòfia de Catalunya i a la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna, respectivament.

Una formació de la dimensió ètica i religiosa

La llicenciatura en Humanitats ofereix una formació en el pensament, la història, l'art i la literatura, amb una especial atenció a l'època contemporània. Es tracta d'una formació que afavoreix la capacitat expressiva de la persona, la seva inserció en el marc sociopolític actual, la seva percepció estètica i la dimensió ètica i religiosa. Pel que fa a la llicenciatura en CAFE, s'assoleix una formació tant dels aspectes teòrics com dels aspectes aplicats de l'activitat física i de l'esport en totes les seves manifestacions.

Amb aquests nous estudis, el curs 2001-2002 de la URL oferirà un total de quaranta-dues titulacions de primer i segon cicle (vint-i-dues de 1r cicle, disset de 2n cicle i tres de pròpies) per a 13.700 estudiants. A més, també s'ofereixen quinze programes de doctorat, cinquanta-tres màsters i setanta-tres cursos de postgrau. (C.C.)

L'exposició «Germinabit» obre les portes

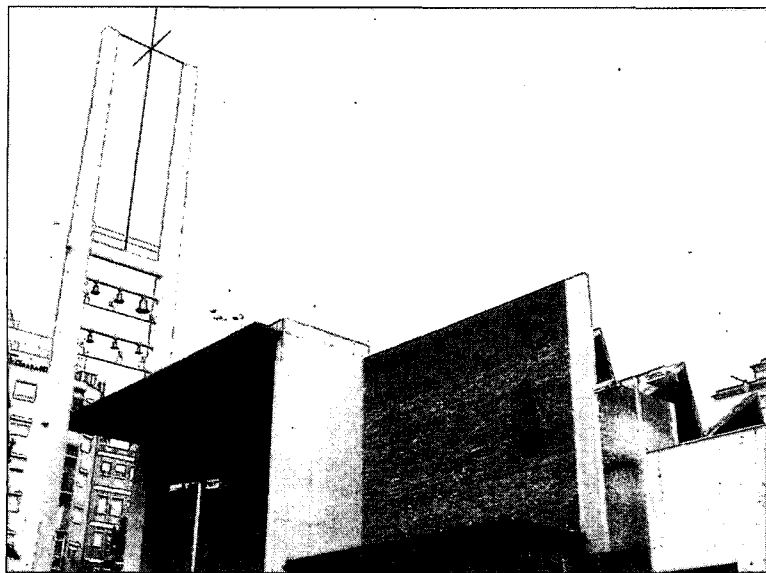
ROMA.— El Palazzo della Cancelleria de Roma acull des del 14 de setembre passat l'exposició *Germinabit*. Les persones que la visitin i segueixin les activitats complementàries preparades —sobretot els concerts i les conferències— reconeixeran fàcilment que Catalunya és un país amb arrels cristianes. Unes arrels que no estan mortes, sinó que encara són portadores de la saba de la gràcia divina que es continuarà manifestant en fruits de virtuts humanes i cristianes en bé de l'Església i del nostre poble.

«Sant Agustí», una de les obres que es poden veure a la mostra.

A la inauguració van assistir nombroses autoritats eclesiaístiques i civils. Entre d'altres, hi van ser presents el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i primat; el cardenal Paul Poupard, president del Pontifici Consell de la Cultura; P. Josep M. Soler, abat de Montserrat; Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya; els autors del *Diccionari d'història eclesiaística de Catalunya*, Mn. Ramon Corts, Mn. Joan Galtés i Albert Manent, així com els comissaris de la mostra i representants de les institucions que han col·laborat en la seva preparació.

El cardenal Ricard M. Carles es va referir en el seu parlament als objectius principals de l'exposició: presentar la vitalitat de l'Església a Catalunya durant el segle xx, mostrar com aquesta vitalitat ha estat estretament vinculada a la cultura catalana i donar a conèixer l'estreta vinculació de l'Església a Catalunya amb Roma. «Aquesta exposició —va explicar el cardenal Carles— no vol ser només una mirada al passat, ni una invitació a rememorar realitats del passat. La nostra exposició no vol ser de cap manera un museu. És una exposició de vida, d'una vida que s'ha desenvolupat en els darrers cent anys, però d'una vida que desitgem que continuï desenvolupant-se i donant nous fruits en el present i en el futur, en aquest nou segle que comença i sempre.» Un valuós tresor que ajuda a construir l'Església i a construir el país. (C.C.)

Nou rellotge a la parròquia de Santa Tecla

BARCELONA.— La parròquia de Santa Tecla ha instal·lat recentment una nova esfera d'esquelet amb números romans fabricada amb materials inoxidables. D'aquesta manera, es respecta l'estructura de l'edifici, alhora que es completa la façana i es dona un nou servei al veïnat. L'empresa barcelonina Ermec.org ha connectat aquesta esfera a la seva antiga instal·lació de les campanes existents. (C.C.)

Imatge del nou rellotge a la parròquia.

Curs de reflexoteràpia a la Conreria

Octubre:
caps de
setmana.

Dirigeix:
Mn. Fàbregas
i equip.

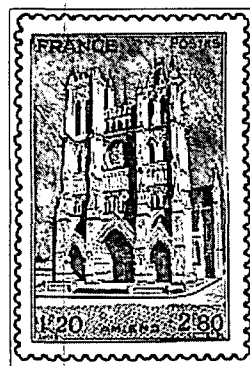
Informe-vos al 938 300 784

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Catedral d'Amiens

La catedral d'Amiens és la més gran de França. De planta romànica, va ser edificada entre els anys 1220 i 1270 pels arquitectes Robert Luzarches, Thomas de Cormont i el seu fill Renaud. Les capelles de les naus laterals van ser afegides al final del segle XIII, mentre que les torres són de finals del segle XIV i començaments del XV. Sobresurten les escultures de la façana principal, entre les quals destaca la del Bon Déu d'Amiens, a la porta central, i la de Sant Fermí, a la porta dreta. Aquestes imatges, juntament amb la de la Mare de Déu Daurada, del segle XIII i situada a la porta meridional, són considerades obres mestres de l'escultura gòtica.

«Joseph, el rey de los sueños», una pel·lícula amb valors morals

■ Es tracta d'un film de dibuixos animats basat en el relat bíblic de Josep

MADRID.— Universal Pictures Video treu al mercat el proper 31 d'octubre la pel·lícula *Joseph, el rey de los sueños*, de la qual tan sols podrem gaudir-ne en vídeo i DVD. Dels estudis DreamWorks, creadors del premiat film *El príncipe de Egipto*, arriba ara fins a nosaltres aquesta història de caràcter familiar i humana explicada a través de dibuixos animats.

Basada en el relat bíblic de Josep, el fill de Jacob, explica la història d'un nen el do del qual, la interpretació dels somnis, el porta a un destí extraordinari. Adornada amb acció i enginy, aquest relat animat és una història d'amor que fomenta i potencia valors universals com el perdó, la justícia i l'honestat.

La pel·lícula explica com el do extraordinari d'un nen, que li permet de veure el futur en els seus somnis, provoca una profunda divisió en la seva família. El més jove dels onze germans, Joseph, és vist com el favorit del pare, en entendre aquest que aquesta facultat no pot ser més que obra de Déu. Els germans estan gelosos del tracte especial que es dispensa al més petit i finalment decideixen vendre'l a uns comerciants d'esclaus que el portaran a

La pel·lícula aviat estarà disponible en vídeo i DVD.

l'exòtic món de l'antic Egipte.

Apartat de casa seva, Joseph es veu immers en una nova vida plena d'aventures i intriga. Després de molts processos i tribulacions al seu nou país, Joseph és sol·licitat pel faraó perquè li interpeti els estranys esdeveniments que el turmenten i que no són més que una premonició dels desastres que ocrorrien a la seva nació si no feia alguna cosa per posar-hi remei.

D'aquesta forma, Joseph salva Egipte del desastre i és reconegut amb honors i posició. En aconseguir el poder també troba l'amor i la felicitat, i de sobte el destí el reuneix amb els seus germans, cosa que l'obliga a enfrontar-se amb el seu passat i prendre una decisió. Joseph opta pel perdó.

Joseph, el rey de los sueños ha estat dirigida per Robert Ramírez i Rob LaDuca i produïda per Ken Tsumura amb guió d'Eugenia Bostwick-Singer, Raymond Singer, Joe Stillman i Marshall Goldberg. Danny Pelfrey ha compost i orquestrat la partitura; també ha produït les cançons escrites per John Bucchino. La pel·lícula té com a productors executius tres dels grans creadors d'*El príncipe de Egipto*: Jeffrey Katzenberg, Steve Hickner i Penney Finkelman. La veu del protagonista està interpretada en la versió original per l'oscaritzat intèrpret Ben Affleck, mentre que en la versió doblada al castellà es tracta del jove actor Manuel Feijoo, conegut per la seva intervenció a la sèrie *Compañeros*. (C.C.)

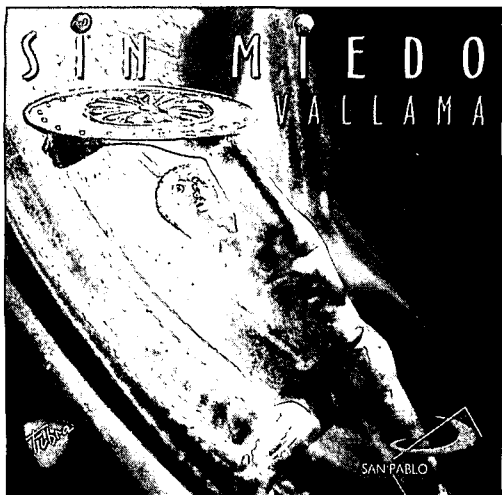
Ritmes evangelitzadors

MEDELLÍN.— Responent a la crida de Joan Pau II a una nova evangelització, el grup de música Takillakhta, d'origen peruà, va fer recentment una gira per França. La festa de fe expressada en els cants amb aires andins i llatinoamericans va tenir una gran acollida. Aquesta formació musical, que gaudeix de merescuda fama internacional, va portar els seus ritmes evangelitzadors a diferents ciutats del país francès. A Lourdes, per exemple, els components de Takillakhta van interpretar alguns cants a la basílica subterrània del santuari maria. (N.E.)

La Festa del Trenet

CORNELLÀ DE LLOBREGAT.— El proper 21 d'octubre tindrà lloc al Parc de Can Mercader, a Cornellà de Llobregat, la Festa del Trenet, organitzada pel Club d'Amics del Ferrocarril de l'esmentada localitat. Durant la jornada se celebrarà la XII Trobada Internacional de Vaporosos. Per a més informació: Club d'Amics del Ferrocarril, apartat de correus 86 - 08940 Cornellà de Llobregat, tel. 933 772 575, fax 934 740 857 i a/e: trenscornella@eresmas.net (C.C.)

Cançons per un futur en pau

Caràtula del disc compacte.

Sota el títol *Sin miedo*, aquest any han elaborat un disc dedicat als joves del segle XXI amb temes que tracten valors socials, com la tolerància, la valentia, la dedicació, el respecte a totes les races i costums, la pau, el compromís i la solidaritat. Vallama convida tots els joves a guiar-se per aquests valors i afrontar el segle amb esforç i il·lusió. Amb els dotze temes d'aquest treball discogràfic, editat per San Pablo Audiovisuales, el grup espera transmetre aquest missatge. (C.C.)

MADRID.— El 1995 centenars de joves es van donar cita a Conca per fer un curset d'estiu. Alguns d'ells van començar una llarga i intensa amistat, alhora que compartien la seva passió per la música. Poc després van decidir formar un grup de música i el seu primer treball professional va néixer l'octubre del 1998. El grup, el nom del qual és Vallama (inicials dels seus llocs d'origen: Valladolid i Madrid), recorre la geografia espanyola amb els seus concerts. África López, Sandra Aguilera, Raquel Asenjo, Raúl Ballesteros, Enrique Hernández i Carlos Fernández són els sis integrants de Vallama en l'actualitat.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Els camps de taronges

Quan passava prop dels extensos camps de tarongers, dignes de plasmar amb el pinzell del millor pintor, em va semblar que el cotxe em parlava amb veu alta i greu i em recomanava que parés uns instants per contemplar aquella bellesa de colors i d'aromes intensos, per neutralitzar una miqueta el gust de gasolina que ingeria el seu gran estómac de metall.

Les pilotetes esfèriques d'uns sis o vuit centímetres de diàmetre, el principal productor de les quals continua sent els EUA —seguits del Brasil i Espanya, com també d'Austràlia i el Japó—, constitueixen una bona font de vitamina C; de la seva pell, a part d'aromatitzar molts plats, se n'extreuen olis essencials utilitzats en perfumeria. Això sí, té un alt contingut en aigua, un 87%, i un 11% de glúcids. Després de contemplar durant una bona estona aquella bellesa inacabable a l'horitzó, vaig acabar en un bar de carretera assaborint un bon suc de taronja.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

«Hem de transmetre vida»

■ Mn. J. M. Alimbau acaba de rebre la medalla d'argent de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

A Mn. Alimbau li corre per les venes el desig profund de contagiar una espiritualitat de l'alegria que ha marcat tota la seva vida. S'hi ha dedicat en cos i ànima des de fa més de 40 anys, sobretot a través dels mitjans de comunicació i de la literatura. És ben bé la seva vida, que traspua alegria per

tot arreu. El 25 de setembre passat l'Institut de Teologia Espiritual va voler reconèixer aquesta tasca immensa en la difusió de l'espiritualitat cristiana i aprofitant la inauguració del curs 2001-02, que va fer el mateix Mn. Alimbau, li van lliurar la medalla d'argent de l'Institut.

—Segur que Mn. Alimbau ha rebut molts guardons al llarg de la seva vida, però per difondre l'espiritualitat cristiana potser és la primera vegada. Li fa il·lusió?

—Potser més que il·lusió, vaig quedar sorprès. Diria que vaig quedar admirat. No ho esperava. Jo havia rebut l'encàrrec de fer la conferència d'inauguració a l'Institut de Teologia Espiritual. Després, pel Full Dominical, vaig assabentar-me de la concessió de la medalla d'argent, fet que evidentment agraeixo als responsables de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona.

—La difusió que ha fet de l'espiritualitat cristiana ha estat sobretot a través dels mitjans de comunicació. Impli- ca això un estil particular?

—Quant a la forma, a la manera de dir-ho i comunicar-ho, sí. Penso que ha de ser un llenguatge senzill, molt planer, directe. Que l'entengui tothom, gramaticalment

fet d'oracions en activa (subjecte, verb i complements). Un llenguatge que suprimixi tota fullaraca, que només hi hagi el que és essencial i que si treus alguna paraula, l'article perd el sentit, cau, no s'aguanta.

—Què cal per contagiar Crist a través dels mitjans?

—El que és essencial: el missatge. Això és el que hem de donar. Però donar aquest missatge evangèlic, no només usant paraules, sinó que hem de donar imatges, fets de vida, valors humans, és el que feia Jesús constantment. Hem d'oferir imatges viscudes que captin l'interès del qui ens llegeix o escolta. Els fets, les imatges, les experiències, arrossegueu. Saber transformar les meves emocions sobre un fet viscut en paraules vives, amb imatges que podran tornar a crear emocions a qui ens escolti o ens llegeix. O sigui, transmetre vida.

—On ha trobat aquesta alegria que no deixa de transmetre en tot moment?

—Me l'ha donat l'Església. L'he trobat en creure en Jesucrist. Com diu Georges Bernanos: «L'Església disposa de l'alegria, de la porció suficient d'alegria destinada a aquest món ple de tristesa i sofriment. El que heu fet contra l'Església ho heu fet contra l'alegria.» Segons Romano Guardini: «La font d'aquesta alegria es troba en l'interior més profund de la persona. Allí resideix Déu, i Déu mateix és la font de la vertadera alegria. Aquesta alegria que interiorment ens en- xampla i ens fa lluminosos; ens fa rics i forts; independents de tots els esdeveniments exteriors... El qui està alegre guarda la corresponent relació vers totes les coses. El que és bell és percebut en tota la seva resplendor. El que és dur i difícil ho rep com a prova de la seva fortalesa i sap fer front a allò que li succeeix amb valentia i supera totes les dificultats.» Recordo que el P. Faber deia: «La redempció fou destinada a tornar l'alegria a la humanitat. La redempció ens fa participar de l'alegria del Senyor. La redempció és efluvi d'alegria.» Per tant, qui se sent salvat per Jesucrist, qui té fe i esperança, encara que li caiguin tota mena de proves, ha de sentir-se alegre. És clau per gaudir d'alegria fer la voluntat de Déu, no de boqueta sinó de fets. Tenir una bona consciència. Procurar estimar, ser generós... Voldria citar Mons. Cavagna, un italià, forjador de joves, quan diu que «l'alegria d'una persona que té habitualment el pensament posat en Déu, la tranquil·litat de complir sempre la voluntat del Senyor, encara que tinguem dificultats: en les maneres jovials, en l'habitual somriure, en aquell goig i alegria perennes, que són propis només dels fills de Déu». Aquesta ha estat una de les meves fites.

—Com ha anat conreant i vivint a la seva vida l'alegria?

—Intentant fer la voluntat de Déu. En les cinc vegades que he estat en perill de mort he pensat allò que deia la doctora de l'Església, santa Teresa de l'Infant Jesús: «Hi ha persones que es prenen les coses de manera que s'afligeixen sempre més del que és necessari. Jo ho faig completament a l'inrevés; miro sempre el costat bonic de les coses. I, si no tinc més que sofriments sense cap consol..., doncs bé, faig d'això... la meua alegria.» I sant Joan Crisòstom deia que «a la terra l'alegria sol esdevenir tristesa. Però per a qui viu segons Crist, fins i tot les penes es converteixen en goig, en alegria.» No vol-

Mn. Alimbau proclama una peculiar «teologia de l'alegria».

dria pas deixar-me allò que afirma el barceloní Mons. R. Buxarrais: «Déu-Pare ens ha creat perquè siguem alegres amb l'alegria de qui se sent estimat; alegres a pesar del dolor físic, psíquic o moral que sembla esclafar-nos.»

—Vostè ha escrit cinc llibres sobre espiritualitat basats sobretot en suggeriments per viure millor la vida. Li fan cas?

—Doncs sí. Tinc cartes-testimonis de gent que em diuen que els ha ajudat, els ha donat consol, forces per seguir... Des de la persona que es volia suïcidar i llegint uns

Encara en forma

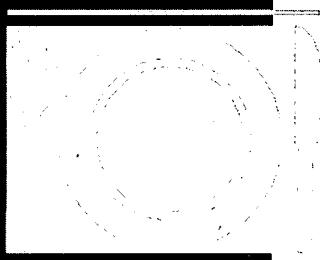
Mn. Alimbau és pur dinamisme. No pot estar-se sense evangelitzar, especialment a través dels mitjans, on ha passat més de mitja vida. Encara avui, amb 70 anys a les espatlles, manté una activitat frenètica amb la direcció del Full Dominical de l'arquebisbat i el programa setmanal a Ràdio Barcelona «Objectiu: l'home» (666 OM, diumenges de 22.05 a 23.00). Alhora no deixa d'escriure llibres d'espiritualitat, dels quals ja n'ha fet cinc: *Paraules per al silenci*, *Paraules per a la vida*, *Paraules per a moments difícils*, *Vive mejor tu vida* i *Paraules per a l'alegria*.

articles va canviar de pensament i va tornar a trobar Déu, passant per les mares que han perdut un fill, o els pares que se'ls suïcida un noi de dinou anys, o la gent que t'envia unes paraules per donar-te les gràcies i t'encoratja a seguir. Hi ha gent que fa servir els llibres com a lectura breu abans d'adormir-se o altres que el tenen com a llibre de capçalera, o aquelles persones que diuen que tenen retallat i penjat un article del Full Dominical a la cuina o a l'armari de l'habitació.

Samuel Gutiérrez

INGREDIENTS:

5 patates
mantega
pebre, sal
nou moscada
llet, 4 ous
gambes
musclos

PREPARACIÓ:

Bulliu cinc patates i, un cop cuites, passeu-les per la batedora elèctrica. Tot seguit, afegiu una mica de mantega, nou moscada, sal i pebre. També cal afegir-hi un raig de llet freda i quatre rovells d'ou perquè el preparat ens quedi més suau. De tota manera, heu de tenir present que, tant la llet com els ous, s'han d'afegir un cop la mescla estigui freda, a fi d'evitar que qualli.

El següent pas és bullir les gambes i els musclos i pelar-los. Un cop tingueu el peix triat bateu les clares d'ou a punt de neu i poseu-les suaument a sobre del puré de patates. Si noteu que hi ha molta clara, no l'aboqueu tota. L'operació per barrejar-la s'haurà de fer amb una cullera de fusta.

L'últim pas és abocar el preparat en una plata untada prèviament amb mantega o margarina. El recipient anirà al forn a la màxima temperatura. No obriu el forn fins que el soufflé hagi pujat considerablement.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Suflé de musclos i gambes

LLIBRES

Un cant a la generositat

Aquest és un llibre d'estil senzill, àgil i directe que ens dona a conèixer l'origen i el creixement d'un centre d'acolliment creat a l'entorn d'una taula i on, a més de dinar, es pot compartir la vida, parada per als exclosos de la societat, però en la qual hi cap tothom. Un llibre que ens permet calar en el carisma que anima El Xiprer i descobrir el perquè dels seus resultats tan positius.

L'autora, Lúdia Martín, parteix de la seva experiència, «emocionant i joiosa», segons va fer notar Mons. Jaume Traser, bisbe de Solsona, que va presidir la presentació de l'edició de l'obra. Una opinió compartida pels assistents, que es van mostrar contents i agraïts, amarats per la frescor i la novetat, per l'optimisme i l'esperança que els havia encomanat el testimoni de la realitat d'*El Xiprer*.

Especialment dedicat al voluntariat de Càritas, el volum pot ser una ajuda en la

relació amb persones que pateixen situacions de pobresa i marginació. Núria Gispert, directora de Càritas diocesana de Barcelona, afirma en un dels textos que «aquest llibre és un cant a la generositat, a la gratuïtat, a la confiança en Déu. Tot el que hi ha en aquestes planes reflecteix el treball dels voluntaris de Càritas els quals, d'una manera anònima, donen part del seu temps i dels seus coneixements per ajudar els qui més ho necessiten». Gispert afegeix que això no és el més important, atès que «per damunt de tot, els voluntaris donen amistat i afecte». Segons ella, els voluntaris i voluntàries socials són «els testimonis de l'Amor que ells mateixos han descobert i que impulsa les seves vides». (C.C.)

Lúdia Martín, ccv, *El Xiprer. Una experiència de Càritas*. Editorial Claret, Granollers 2001, 144 pàg.

EL XIPRER

Una experiència de Càritas

Lúdia Martín, ccv

Antologia poètica religiosa

Culmina amb aquest volum la trilogia de poesia religiosa *Hombre y Dios*. Per a aquesta darrera antologia s'ha triat Europa, inclosa la de l'Est, tot i que la guerra freda va impedir durant molt de temps la publicació d'aquest tipus de poesia en alguns països. La selecció dels poemes aquí recollits serà, potser, per a alguns lectors l'únic mitjà d'esbrinar les intuïcions poètiques de l'Europa del segle xx. Hi ha textos fragmentaris, fet que respon al desig d'ajustar-se a l'elecció inicial de l'obra, i s'ha optat per presentar de manera bilingüe els poemes escrits en alemany, francès, anglès, italià i portuguès. Les llengües més llunyanes per al lector espanyol —txec, grec, polonès, romanès, rus o suec— apareixen tan sols en llengua castellana.

El lector hi trobarà també un índex temàtic i la bibliografia d'una seixantena de pàgines de més de seixanta autors. Armand Bernier, Vincenzo Cardarelli, Alfonso Duarte, Federico García Lorca, Miguel Hernández, Juan Ramón Jiménez, Antonio Machado, Vladimir Maïakovski, Cesare Pavese, Fernando Antonio Pessoa, Catherine Pozzi, Rainer Maria Rilke y Miguel de Unamuno són alguns dels poetes que apareixen en aquest volum. Aquestes pàgines volen revelar l'ànima d'aquells que van saber escoltar l'aleteig de l'esperit, l'aventura transcendent de l'ésser humà a l'Europa del segle xx. (C.C.)

AA.DD., *Hombre y Dios (III). Cien años de poesía europea. (siglo xx)*. Biblioteca de Autores Cristianos (BAC), Madrid 2001, 492 pàg.

HOMBRE Y DIOS

III

CIEN AÑOS DE POESÍA EUROPEA (SIGLO XX)

BIBLIOTECA DE AUTORES CRISTIANOS

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

El llibre de la setmana

Àfrica al cor

Portar Àfrica al cor és comprensible, si es té una ànima viatgera, i s'ha pogut travessar aquest continent, i intentar descobrir els misteris en què es troba immers. Però, des de la nostra tranquil·la posició d'europaus, blancs i segurs posseïdors del que anomenem civilització occidental, n'hi ha que mirem, al contrari, els països africans amb una prevenció que va des de la ignorància culpable fins al menyspreu generalitzat, en el sentit més genuí de la paraula. Però Javier Reverte demostra en el seu llibre que ha assumit la fascinació d'aquesta realitat humana i geogràfica, tan diferent de la nostra.

Perquè si analitzem amb sinceritat la nostra opinió del món negre, ens adonarem de la frivolitat de les nostres opinions. La «negritud» de què parla Sedar Senghor per a molts no és res més que el sinònim de llunyania, de marginació, d'incomoditat. Tan sols hem de donar un cop d'ull al voltant nostre, i veurem tot el que passa avui dia amb la problemàtica dels immigrants. Seria interessant un estudi de les reaccions davant de qui arriba d'un país els habitants del qual són de raça

Javier REVERTE,
Dios, el diablo y la aventura
Plaza & Janés, Barcelona 2001, 239 pàg.

blanca, i els que pertanyen al que anomenem amb l'eufemisme «món de color».

Dic tot això com a consideració prèvia, breu, al llibre de Javier Reverte *Dios, el diablo y la aventura* en què ens explica la història d'un jesuïta missioner llunyà i gairebé ignorat, l'espanyol Pedro Páez.

Al marge del títol de l'obra, que no ens sembla gens encertat —exigències comercials?— estem davant d'un llibre que fascina pel que ens explica d'aquest intrèpid i creatiu home d'Olmeda de las Cebollas, un poble perdut per la zona castellana de l'Alcària. Reverte, que viu intensament el somni d'Àfrica, ha vist en ell no tan sols l'aventurer, sinó sobretot i d'una manera especial l'enamorat de la seva missió en la complexa tasca d'evangelització d'Etiòpia, al segle XVII.

És cert que es tracta de desenterrar

amb afany periodístic els treballs, les peripècies i els afanys evangelitzadors d'un grup d'homes —ben pocs— que es van obstinar a portar l'Evangeli a aquella terra; però tot això fet amb rigor, amb una gran fidelitat i, això sí, motivats per l'entusiasme i l'admiració que desperta el jesuïta Pedro Páez.

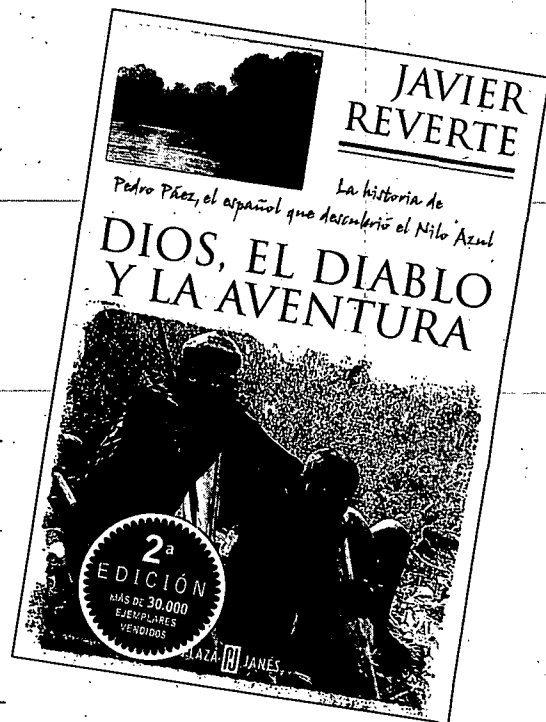
El més important de Páez no va ser el descobriment del Nil Blau, sinó el seu lliurament al poble etiop, al qual va ajudar amb les seves grans qualitats humanes i la seva indestructible fe en l'Evangeli, tot superant dificultats de presons, viatges interminables per llocs inhòspits, intrigues i persecucions. Páez era intrèpid, creatiu, intel·ligent, atractiu en el seu tractament, dotat d'una simpatia sense límits, amb una facilitat extraordinària per a les llengües, d'una fe indestructible en la seva missió... I tot això ho va viure al «món negre», el que en aquell temps era la font inesgotable d'esclaus per als «civilitzats» d'occident.

Com el català Pedro Claver a Amèrica, aquest castellà es va consagrar sense reticències a un poble negre, marginat, que el va adoptar com un dels seus, i al qual es va adaptar amb una generositat impressionant.

Hem d'agrair que un periodista com Javier Reverte hagi escrit aquestes pàgines, que no volen ser «edificants», tot i que la vida de Páez ho sigui, sinó la crònica d'una vida que desperta una autèntica sorpresa. En aquests moments de tanta consciència i col·lectiva asèpsia religiosa, si no de menyspreu de tot el que representa l'Església, la seva lectura és, una crida a replantejar-se postures, no tan sols des d'un punt de vista «racial», sinó també religiós. No és una narració anacrònica la que ens explica la vida d'un Pedro Páez llunyà, sinó un testimoni presentat amb rigor històric, del que va ser el lliurament concret, pràctic i durador a un ideal.

Potser la seva lectura pot despertar un bri de generositat en alguns cors.

Cristóbal Sàrrias

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Llibre didàctic sobre la sardana

Un tres i fora! és el títol del primer llibre que l'editorial gironina CCG Edicions ha publicat en la seva nova col·lecció Quaderns de les 7 Sivelles. Aquesta obra que s'acaba d'editar és el resultat d'un treball conjunt de Neus Sagner, Montserrat Forcada, Elisabet Sagner i Pere Nogué, tots ells professors de música i de matemàtiques als instituts Vicenç Vives de Girona i El Pedró de l'Escala.

El text consta de 8 capítols que tracten dels compositors, els instruments de la cobla i els estils que s'utilitzen en el repartiment d'una sardana. El volum, junt amb la part teòrica, s'acompanya de dos CD —un, amb 40 exemples musicals; l'altre, amb 6 sardanes per ballar—, comentaris d'obres i de compositors, fragments de partitures per aprofundir en el llenguatge musical i en el coneixe-

ment de la composició per a cobla, 28 «sardanagrames» (gràfics que representen els passos del ball i el seu repartiment), els salts i aires i les entrades dels instruments més destacats, etc.

Aquest llibre és una eina útil per a tots els que tinguin curiositat per escoltar sardanes històriques i innovadores, per als interessats a identificar els instruments de la cobla i per al públic en general per ballar, comptar i repartir.

Aquest nou manual està avalat amb el premi Baldiri Reixach atorgat l'any passat i pel premi a la divulgació pedagògica atorgat per l'Obra del Ballet Popular amb motiu del Dia de la Sardana de l'any 2001.

Per a més informació i comandes dirigiu-vos a CCG Edicions, c/ Sèquia, 5, entl 1a - 17001 Girona, tel. 972 200 084. (C.C.)

Pensadors cristians del segle XX (48)

Pius XII i la defensa dels drets humans

DE LA DIPLOMÀCIA A LA GUERRA

Eugenio Pacelli va néixer a Roma el 1876. Es cria al si d'una família noble. Des de ben petit tenia una salut molt delicada. Ordenat prevere, continuarà estudiant al col·legi Capranica, on s'educaven els diplomàtics del Vaticà.

Acabada la carrera diplomàtica és nomenat secretari per a Afers Eclesiàstics (1914). És nomenat nunci a Alemanya i, posteriorment, cardenal i secretari d'Estat (1930). És elegit Papa el 1939, sota el nom de Pius XII.

La seva impressionant carrera diplomàtica fins a arribar a Papa ens impacta pel que fa a la seva personalitat. Pacelli era auster, li agradava la soledat enfront del bany de masses dels líders europeus del moment. El mateix cardenal Tarancón afirmava: «Pius XII, esvelt, aristòcrata en conducta i gestos, delicadíssim en el tracte, creava al seu voltant un clima de finesa i fins i tot d'exquisitesa que guanyava ja des del primer moment el seu interlocutor.»

Però la seva gran talla diplomàtica va haver de ser posada a prova davant de la Segona Guerra Mundial. Als sis mesos de ser elegit Papa, l'Alemanya nazi envaeix Polònia (1939). Sense creuar-se de braços, Pacelli proposa a les nacions europees una conferència amb l'objectiu de resoldre la problemàtica internacional. Pressiona Mussolini perquè Hitler aturi la guerra. Fins i tot, abans que esclati la Guerra, intenta la signatura d'un armistici germanopolonès. Fa un esforç diplomàtic ingent per evitar que la Itàlia de Mussolini intervingui a la guerra.

Segons els historiadors i els vaticanistes, Pius XII va lluitar per evitar la guerra, va expressar reiteradament els principis que podien portar a la pau mundial, va crear mitjans perquè la guerra no fos tan desastrosa, ens va donar a conèixer uns punts de referència perquè les nacions els seguisin una vegada acabada la guerra.

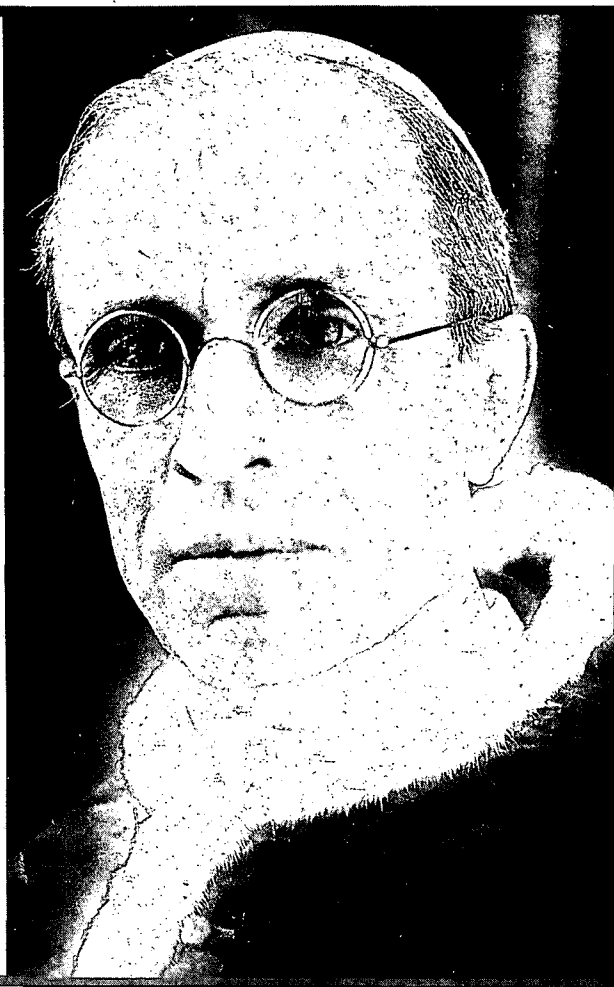
També li va tocar de viure el drama de la Guerra Freda. Enfront del clima de violència internacional, Pacelli cerca edificar una Europa desorientada vers un nou ordre d'estats, on el Dret s'imposi a la violència.

Finalment, Pius XII, afectat d'una dolència que arrossegava des del 1950, morirà a Castelgandolfo durant l'estiu del 1958.

ESPIRITUALITAT

Pacelli era, sobretot, un cristià molt espiritual. La seva espiritualitat se cen-

Pius XII va lluitar contra la Segona Guerra Mundial. Defensor a ultrança de la dignitat humana, va donar orientacions encertades per al naixement d'un nou ordre mundial, després de la caiguda dels totalitarismes occidentals. Tot i que durant tota la seva vida va ser admirat i respectat, després de la seva mort algunes actuacions li van ser incomprensiblement crítiques.

trava en tres pilars: Crist-Església-Mària. Col·loca Crist no solament en el centre del seu pontificat, sinó també de tota la seva vida. La seva defensa dels drets humans ve impulsada per aquest Crist que es fa tot a tothom en l'amor i el respecte.

El seu pensament eclesial va aportar la novetat de contemplar l'Església com a Cos de Crist i poble de Déu. La contempla com a sacrament primordial, distingint el que és l'Església com a comunitat o poble i l'Església jurídica (cf. encíclica *Mystici Corporis*, 1943).

També hem de subratllar el seu amor a Maria, mare de Jesús. En efecte, l'1 de novembre del 1950 proclama el Dogma de l'Assumpció de Maria (cf. Constitució *Munificentissimus Deus*, 1950). És en Maria on Pacelli pren força per viure en humilitat i mansuetud en un món que esclatava odi arreu. En Maria podem contemplar perfectament les actituds cristianes davant de les dificultats de la vida: silenci, meditació, pregària i acció amorosa.

FRUITS DEL SEU PONTIFICAT

Pius XII va fer molt. Va ser un Papa molt actiu. La seva influència internacional a través del Magisteri va ser enorme. Defensa la persona humana, declarant-la superior a qualsevol ordenament

humà; la persona està dotada de drets i lligada al bé comú. Per això, el rebuig als totalitarismes i a tot règim tirànic ha de ser clar en el cristià.

A més de salvar 800.000 jueus de l'holocaust nazi, va ser visceralment anticomunista. S'enfronta al bloc soviètic perquè deixi de perseguir els cristians dels països de l'Est. Persecucions que no únicament es limitaven a maltractaments o emprisonaments, sinó que freqüentment arribaven a la mort. Pius XII va assenyalar la incompatibilitat radical entre el cristianisme i el marxisme.

Impulsa la pastoral familiar. Condemna l'avortament, la contracepció i la fecundació artificial. Declara lícita la realització de l'acte sexual en els períodes de no-fecunditat, buscant el control de natalitat.

Quant a la litúrgia, Pius XII empenh una reforma. Dóna suport al moviment litúrgic del moment, tot facilitant el desenvolupament d'una pastoral litúrgica més propera al poble. Defineix la litúrgia com «el culte sacerdotal de Crist continuat per l'Església, com el culte públic de la comunitat cristiana» (cf. encíclica *Mediator Dei*, 1947).

I, sobretot, impulsa la recerca bíblica. Busca el retorn a les fonts del cristianisme, la interpretació adequada del text, el coneixement real de l'Antic Tes-

tament (cf. encíclica *Divino Afflante Spiritu*, 1943).

PIUS XII I L'EVANGELITZACIÓ

Pacelli evangelitzava des del terreny catequètic i polític. Estableix les bases per dur a terme una praxi política més humana, plena de valors cristians. A més, en el camp social, restableix els principis del dret al treball, del dret de tots al bé comú: millorar la civilització anant de la democràcia política a la democràcia social.

En el terreny purament missioner aconseguí que el cristianisme s'estableixi a Nova Guinea, Japó, Indonèsia, Índia i Àfrica. Demana als missioners i missioneres tant laics com religiosos un esforç renovat en la seva predicació de l'Evangeli (cf. encíclica *Evangelii praecones*, 1951).

Al llarg dels seus escrits i discursos Pacelli desglossa les dificultats de les missions arreu del món. Dificultats que cal superar amb la proposta d'un cristianisme obert, dialogant i coherent. Dificultats com el nacionalisme, el comunisme, el fonamentalisme islàmic i el consumisme d'Occident, han de ser afrontats amb decisió i radicalitat cristiana (cf. encíclica *Fidel domna*, 1957).

També va tractar la problemàtica de la descolonització dels països del Tercer Món, tot demanant a les potències europees més facilitats per al seu recte desenvolupament emancipador (cf. missatge de Nadal, 1955).

En Pius XII, injustament criticat per la seva actitud durant la Segona Guerra Mundial, trobem un exemple a seguir. La seva dignitat com a cristià i la força del diàleg ens ensenyen a buscar per tots els mitjans la pau al món i a les nostres vides. La pau interior només s'aconseguirà amb la vivència contínua del silenci, la reflexió i l'austeritat de vida, en l'obertura envers els altres.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

RÀDIO ESTEL

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

Clonació d'embrions humans per a fins terapèutics

Heus aquí una qüestió plantejada per la biotecnologia actual que afecta l'ètica. La clonació terapèutica consisteix a extreure cèl·lules d'un individu que pateixi d'alguna malaltia (com Parkinson, diabetis, insuficiència cardíaca...) i clonar-les per crear amb elles un embrió que, en el punt del seu desenvolupament en què comença a diferenciar cèl·lules del teixit que interessin el pacient (cèl·lules-mare, en diuen), se'n controli el desenvolupament fins a produir el teixit («teixit de recanvi») que s'implantarà al qui ha donat les cèl·lules per a la clonació. Com que les cèl·lules del teixit que ara s'aplica tenen la mateixa dotació genètica que les del malalt no hi ha cap perill de rebuig i teòricament el resultat ha de ser perfecte. I clonar un individu, ja ho sabem, vol dir aconseguir un altre ésser que tingui els mateixos gens que ell. En aquest cas és l'embrió del qual es traurà les cèl·lules per obtenir el teixit que calia. Recordem que per poder clonar (és a dir, obtenir aquest embrió) s'ha de treure el nucli d'una cèl·lula-ou (òvul fecundat o zigot) i substituir-lo pel nucli de la cèl·lula del donant. Això inclou sempre la interrupció del procés natural, o sigui, dit ben clar,

fan alguns laboratoris. Però el president actual, George Bush, davant els dos projectes de llei al respecte que s'han de debatre al parlament ja va dir, el 21 de juny passat, que donarà el seu vot al que prohibeix la clonació amb penes de fins a deu anys de presó a qui s'atreveixi a clonar un embrió humà. En aquest cas estem d'acord amb la seva actitud. Però hem d'esperar, que encara poden passar moltes coses.

la mort del primer ésser.

S'ha aconseguit fer tot això? Que sapiguem fins ara tot són projectes irrealitzats però s'hi treballa (concretament en un laboratori de Chicago) i ara el metge italià Severino Antinori ha anunciat públicament que vol fer el mateix. I el problema ètic que presenta és molt greu. La vida humana no es pot manipular. Així ho hem de dir els cristians. No cal més que aplicar-hi el mandat diví de no matar. Per això vam aplaudir que el Parlament Europeu condemnés el setembre de l'any passat la clonació terapèutica «com a contrària a la dignitat humana». I als Estats Units què? El 1997 Bill Clinton decretà una moratòria de cinc anys abans de finançar amb l'erari públic aquesta mena d'investigacions, que en privat ja

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Església i ciència al llarg de la història

13 Un cardenal científic del segle XV

Arribem ja a l'entrada de l'edat moderna. Molts historiadors en posen l'inici el 1453 quan els turcs s'apoderen de Constantinoble, però creiem que si només haguessin estat això no s'hauria pas pogut dir que s'inaugurava una nova edat. Els últims emperadors bizantins, els Paleòlegs, tenien ja només un estat molt petit i la caiguda d'aquell imperi ben poc va fer variar la història, sobretot a Europa. Però van passar moltes més coses que efectivament comportaren tot un canvi cultural de grans dimensions i això sí que cal considerar-ho com el naixement d'una nova època que comença en aquest segle XV, després de la decadència cultural europea ocasionada per la pesta negra i les guerres del segle XIV. A Itàlia el fenomen del Renaixement transforma la mentalitat literària, artística i científica. L'estudi i la imitació dels clàssics grecs i llatins, amb un nou impuls de la literatura anomenat humanisme, promogueren un canvi cultural de caire clàssic antic. On més es nota la novetat és en l'art, però també la ciència rep una nova empena. Un dels homes més representatius del Renaixement va ser Leonardo da Vinci (1452-1519), que fou alhora artista i científic. A Europa també arriben els nous corrents que afecten la mateixa vida ordinària en molts aspectes. La invenció de la impremta a mitjan d'aquest segle origina un trasbals en la intercomunicació cultural escrita. A Espanya el descobriment d'Amèrica el 1492 fa variar moltes coses amb canvis que també arriben a altres estats europeus. Podem dir que la direcció del comerç pren un altre rumb; de la Mediterrània se'n va a l'Atlàntic.

Pel que fa al nostre tema hem de dir que a les portes del Renaixement també hi

hagué eclesiàstics que intervingueren en el nou impuls que van rebre les ciències. L'Església no s'hi fa gens esquerpa. Dedicarem aquest capítol al més significatiu dels qui en podríem dir precursors:

Nicolau de Cusa (1401-1464)

Es deia Nikolaus Krebs, però va ser més conegut pel nom llatinitzat de Nicolaus Cusanus, pel nom de la localitat on va néixer, Krebs (Cusa, en llatí) de Trèveris (Alemanya). Va rebre la clerical tonsura als setze anys. Després d'estudiar gramàtica a Deventer i filosofia a Heidelberg, anà a Pàdua el 1417. Aquí es doctorà en dret canònic el 1423. Al mateix temps, interessat per les ciències, havia estudiat matemàtiques i fet amistat amb Toscanelli.

Després de passar dos anys a Roma se'n anà a Colònia. De la seva estada a aquesta ciutat hem de contar un detall interessant: consta que el 1428 trobà a la biblioteca de Ramon Llull i en va fer uns extrets. I és que Nicolau de Cusa s'interessava per tot. Després va escriure molt. La seva obra més famosa va ser *De docta ignorantia* (expressió manllevada de sant Agustí i que també havia fet servir sant Bonaventura) en la qual exposa una teoria epistemològica molt diferent de la que havia seguit l'escolàstica fins a aquell moment: que és la intuïció i no la deducció racional la que ens porta a conèixer Déu, l'univers i l'home. La seva teologia també és força original. Diu que Déu és causa eficient, formal i final de tot el que existeix (*Deus est tricausalis*) i que el món és una imatge de Déu i de la seva Trinitat i que, si bé és un tot compost, ho és

però, en una unitat perfecta, infinita. Quan, més tard, Descartes dirà que l'espai és infinit ho farà al·ludint a l'autoritat del de Cusa. Però el llibre conté també consideracions científiques. Hi diu, entre altres coses, que és més probable que sigui la Terra la que giri al voltant del Sol que no pas a l'inrevés, avançant-se a Copèrnic.

També deixà escrits específicament matemàtics, entre els quals hi ha el *De transmutationibus geometricis*. Afirma que un punt dèbil de l'escolàstica referent a la ciència va ser la seva incapacitat de mesurar. I relacionant *mens* amb *mensura* (etimologia equivocada, és clar) deia que tot coneixement científic havia de fonamentar-se en l'amidament, i d'aquí deduïa la importància de la geometria, ja que tot amidament es pot representar amb un segment de recta. Així aplicava també una idea d'Oresme. Fins i tot va voler resoldre la quadratura del cercle i en va fer una construcció gràfica molt aproximada (no podia ser exacta, ja ho sabem) i això estimulà d'altres a fer-ne l'estudi i a interessar-se pels problemes de la matemàtica en general, sobretot pels més clàssics.

Però, a més, Nicolau de Cusa va desenvolupar una activitat eclesiàstica notable. El 1437 era nomenat legat pontifici per obtenir la unió amb els grecs i anà a Constantinoble. També va ser legat a Magúncia, a Nuremberg i a Frankfurt. Intervingué en el concordat de Viena i el papa Nicolau V, successor d'Eugen IV, li premià els seus treballs nomenant-lo cardenal de la santa Església i bisbe de Bressanone (Brixen per als de parla alemanya) el 1450, càrrec que mantingué fins a la mort, malgrat l'oposició del duc Segimon, que no el deixà ni un sol dia en pau. Va haver de refugiar-se prop del nou papa Pius II i va morir a Spoleto el 1464. A Trèveris havia fundat un hospital i hi deixà tot el que tenia quan va morir.

Ressò de la seva obra científica

És evident que va influir en molts perso-

natges del Renaixement. Un que podríem dir gairebé deixeble seu va ser Johann Müller de Königsberg, més conegut per Regiomontanus (nom llatí que ell mateix es posà que equival a dir «de Königsberg», ja que Königsberg es tradueix «muntanya del rei»). D'ell hem de recordar que va ser nomenat bisbe de Ratisbona pel papa Sixte IV (on va morir poc després d'arribar-hi, probablement enverinat pels fills d'un autor del qual havia censurat l'obra). Tenia només 40 anys a la seva mort, però amb una vida tan curta ja havia contribuït a la ciència de manera notable. A Nuremberg havia fundat una impremta i un observatori per promoure l'interès per la ciència. Havia traduït al llatí l'*Almagest* de Ptolemeu i havia escrit obres de matemàtica, com *De triangulis omnimodis*, que marca un veritable ressorgiment de la trigonometria, i *Tabulae directionum*, que completa l'anterior. En Regiomontanus tenim, doncs, un altre científic que era eclesiàstic.

La influència exercida a Alemanya per Nicolau de Cusa no es limità a aquest seu seguidor. Es pot dir, i així s'ha escrit, que l'humanisme alemany va tenir un caràcter més científic que a d'altres llocs gràcies a ell. Precursor de Copèrnic, és citat per Kepler amb admiració, el qual n'aprofita una idea en la seva obra *Stereometria doliorum*. I més enllà, a Itàlia, Leonardo da Vinci s'inspira en un cert punt en el *De transmutationibus geometricis*. I Galileu va posar a la pràctica alguns dels seus suggeriments relatius a mesures i observacions físiques, com, per exemple, el de comptar les pulsacions per mesurar el temps.

En suma, podríem dir que Nicolau de Cusa va ser un medieval que es va passar a innovador renaixentista, principalment en els temes relatius a les ciències, i va viure intensament la transició entre totes dues edats. Tot això sense deixar de ser un home d'Església, i de confiança dels papes. La nova ciència de l'entrada de l'edat moderna té també arrels en eclesiàstics que li han donat impuls.

Des de les 02.00 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.30-20.30 *La Consulta* (magazín d'actualitat)
 20.30-22.00 *Sin concesiones* (esports).
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana).
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical).

Dimarts

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dimecres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Cum laude* (universitats).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.30-20.30 *La Consulta*
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *A tota costa* (submarinisme).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-08.00 *Radiofórmula*
 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Contes de la Fada Vetakika*
 19.30-20.30 *Catalunya Sense Barreres* (atenció als discapacitats).
 20.30-22.00 *Sin concesiones*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos).
 00.00-00.30 *De nou n'nou* (música alternativa).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Club de golf* (esports).
 10.00-12.00 *Trotamundos* (turisme rural).
 12.00-13.00 *Fills: preguntes i respostes* (escola cristiana).
 13.00-19.00 *Radiofórmula*
 19.00-19.30 *Afinados con Brasil* (música brasilera).
 19.30-20.30 *Els temps de la música* (música clàssica).
 20.30-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música cinema).
 22.00-23.00 *Mar de claror* (catequesi).
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia).
 00.00-00.30 *Cova de Jazz* (música).
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-17.00 *Radiofórmula*
 17.00-18.00 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals).
 18.00-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana).
 21.00-23.00 *Minut 91* (esports minoritaris).
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions).
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana).
 00.00-00.30 *Cova de Country*
 00.30-02.00 *La Gran Diferència*

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí*
el Temps
Agenda
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
 13.15, 19.15 *Temps*
 14.00-14.15 *Inf. migdia*
Recomanació
 20.00-20.15 *Inf. vespre*
el Temps

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista al pare Joaquín Millán, mercedari i historiador de l'ordre de la Mercè; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

106.6 FM	Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM	Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA
103.4 FM	Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA
105.0 FM	Ràdio Principat: Alt Urgell, Cerdanya, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM	Ràdio Principat: Andorra BISBAT D'URGELL

Diumenge 30

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
 Programa dedicat a les manifestacions religioses de la comunitat musulmana, jueva i evangèlica.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 24)
 «Lo que el viento se llevó»
 L'huracà «Georges» va passar per la República Dominicana el setembre del 1998 i va deixar l'empremta de la destrucció. Càritas espanyola, que va donar suport humanitari en el primer moment de la catàstrofe, participa activament en el Pla Global de Reconstrucció promogut per Càritas Dominicana que contempla la construcció de milers d'habitatges.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Política familiar»
 La família, com han destacat els bisbes espanyols en un document recent, és el santuari de la vida i l'esperança de la humanitat. Parlem amb els responsables de l'Institut de Política Familiar de recent creació.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral parroquial Mare de Déu de Montserrat de Torelló (Osona), sota la direcció de Dolors Masferrer.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 1

17.15 *Pueblo de Dios*

Diumenge 30

09.00 *Signes dels Temps*
 «L'Església catòlica i la cultura catalana.»
 La ciutat de Roma acull aquests dies l'exposició «Germinabit. L'expressió religiosa en llengua catalana del segle xx.» És una mostra de llibres, pintures i peces d'art que pretén reforçar la unió cultural i religiosa entre Catalunya i la Santa Seu. *Signes dels Temps* presenta el contingut de la mostra i explica la seva importància.
 Altres temes:
 —Reportatge sobre el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, amb motiu del seu 75è aniversari.
 —Entrevista al jesuïta Francesc Riera sobre el 20è aniversari de l'entitat Cristianisme i Justícia.
 —Comentari de l'actualitat a càrrec del capellà i escriptor Jaume Reixach.
 —Història de l'Església amb Josep M. Ballarín.
 —Comentari de l'Evangeli del diumenge.

(Dirigit per Francesc Rosaurà i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió la nit del diumenge al dilluns, a partir de les 02.00 h; el diumenge a les 11.20 h pel Canal TVC Internacional i pel Canal TVC Sat.

Cada divendres

20.30 *Creure avui*
 El programa començarà l'emissió a partir del mes d'octubre proper.

Cada diumenge

12.00 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach. (El programa repeteix l'emissió el diumenge a la tarda cada tres hores).

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia programa setmanal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (migdia i vespre) i el diumenge (matí, tarda i nit).

SETEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

Internet

• **UNIVERSITAT VIRTUAL SANT TOMÀS.**— A la seva pàgina web UVST.balmesiana.org/es/Bibl/artgueranger.htm, trobareu l'article de Dom Prosper Guéranger, abat de Solesmes (s. XIX) sobre el sentit cristià de la història.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— La comunitat de Turballos convida els dies 29 i 30 de setembre a participar de la festa de Sant Miquel, equinocci de tardor. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **XXV MOSTRA ART-MONTBAU.**— El 27 de setembre, a les 18.00, s'inaugurarà al casal parroquial la XXV Mostra Art-Montbau. Se li donarà un caire antològic i es convida a participar tots els artistes relacionats amb Montbau amb les seves obres més característiques. Pl. Mn. F. Palau, 4 - Barcelona.

• **XIV DIA INTERNACIONAL DEL SORD.**— El Dia Internacional del Sord se celebrarà a diferents ciutats del món i la ciutat catalana que l'acull és Terrassa. Al llarg dels dies 29 i 30 de setembre es faran una sèrie d'actes. El 29 es farà la inauguració, a les 10.00, al Cinema Catalunya, situat al carrer Sant Pere, 9, de Terrassa. Més informació: Associació de Difusió de la Comunitat Sorda, c/ Marqués de Sentmenat, 37, local 8 - Barcelona, fax 934 052 358, a/e: difusord@terra.es, Internet: www.difusord.org

• **REIAL CLUB MARÍTIM DE BARCELONA.**— El 29 de setembre, a la nit, celebra el seu centenari al Port Vell. Hi participarà la Banda Municipal,

que interpretarà, entre altres peces, l'himne del Reial Club, *Mare Nostrum*.

• **DIA MUNDIAL DE L'ALZHEIMER.**— El 29 de setembre, a les 22.00, al Teatre Monumental de Mataró, es representarà l'obra *Teatre: Annus Horribilis*, a càrrec del grup EPMA; el 10 d'octubre, a Can Palauet, a les 19.00, conferència del Dr. Rafael Blesa, metge neuròleg, especialista en la malaltia de l'Alzheimer sobre *Estat actual de la investigació i teràpia farmacològica en la malaltia de l'Alzheimer*. Més informació: c/ Sant Pelegrí, 3 - Mataró, tel. 937 963 200.

• **CURS BÍBLIC.**— Organitzat per l'Associació d'amics de Maria Benedicte Daiber s'iniciarà l'1 d'octubre, obert a tothom qui desitgi aprofundir i revitalitzar la seva fe. S'imparteix a diferents llocs, horaris i tracta diferents temes. Més informació: tel. 932 370 365.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Els dies 1, 8 i 15 d'octubre, de 21.30 a 22.45, el professor Josep Miralles, s.j., impartirà el seminari *La globalització i els seus reptes*. Els dies 1, 3, 8, 10, 15 i 17 d'octubre, de 19.30 a 21.30, el professor Víctor Codina, s.j., impartirà el seminari *L'Esperit: una presència oblidada*. Aquest mateix professor s'encarrega del curs breu *De l'Èxode a l'exili. L'espiritualitat d'Amèrica Llatina, avui*, els dies 5 i 6 d'octubre; Ignasi Salvat, s.j. coordina el curs *Arrupe: memòria significativa. Als 10 anys de la seva mort*. Seran els dies 11, 18 i 25 d'octubre, de 19.30 a 21.30. Més informació: tel. 933 172 338.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— El 3 d'octubre comença un curs especial, de 19.00 a 20.00, d'una durada setmanal, amb els següents temes: *Perspectives ecumèniques de cara al segle XXI* (P. Juan Bosch, o.p.); *Yves Congar: La persona i l'obra* (P. Juan Bosch), i *Un diàleg ecumènic a Catalunya* (taula rodona). El 18 d'octubre comencen uns cursos fonamentals que pretenen oferir els nuclis essencials de la fe cristiana. Giraran sobre quatre eixos bàsics o matèries: *Teologia Moral Fonamental i Especial* (P. Evelio J. Fer-

reras, o.p., i Pasqual Notari, s.j.); *Teologia de la vida consagrada* (P. Evelio J. Ferreras); *Introducció a la Bíblia i Teologia Bíblica* (P. Manuel G. Bandera, o.p.), i *Teologia de la vida cristiana* (P. Manuel G. Bandera i Pasqual Notari). S'impartiran els dijous i divendres, de 18.45 a 19.45. Més informació: Pares Dominics, convent de Santa Caterina, c/ Bailèn, 10 - Barcelona, tel. 932 463 300, fax 932 656 926.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, Pl. Bonanova, 12 - Barcelona), dijous 4 d'octubre per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, punt doctrinal; a les 21.45, cafè i acollida; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, Eucaristia; el divendres 5, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, Eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila (Rbla. Prim, 252 - Barcelona): dijous 4, participació dels homes a la Bonanova (autocar a les 21.00 per tornar a les 23.30); divendres 5, a les 18.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 19.00, Eucaristia.

• **APOSTOLAT DE LA DIVINA MISERICÒRDIA.**— Tots els primers divendres, a les 15.00, pregària a la Divina Misericòrdia; a les 15.30, missa i tot seguit adoració eucarística fins a les 19.30, pregàries per la pau i la conversió del món. El 5 d'octubre, coincidint amb la festivitat de santa Faustina Kowalska, es venerarà la relíquia de la santa. Lloc: parròquia de Sant Agustí, pl. Sant Agustí - Barcelona. Organitza: Apostolat Divina Misericòrdia, tel. 934 261 622.

• **EXERCICIS PER A RELIGIOSES I LAICS.**— Del 5 al 14 d'octubre, dirigits pel P. Gabriel Villanova, s.j. Més informació: casa d'exercicis Sant Ignasi de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 038 862.

• **CONSELL GENERAL DE GERMANDATS Y CONFRARIES.**— El 6 d'octubre, a les 21.00, a la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat, c/ Aprestadora, 9, seu de la Confraria de la Mare de Déu de la Cabeça a Catalunya, exaltació de les glòries de Maria a càrrec del P. Saturnino Gómez de l'orde trinita-

ri del santuari de la Mare de Déu de la Cabeça d'Andújar (Jaén). Hi intervindrà el cor de la Confraria de la Mare de Déu de la Cabeça; el 7 d'octubre, a les 18.00, celebració de l'Eucaristia, exposició del Santíssim, rosari, processó claustral amb el Santíssim i benedicció i reserva del Santíssim. Parròquia major de Santa Anna, c/ Santa Anna, 29 - Barcelona.

• **MARATA.**— El 7 d'octubre, a les 10.00, tindrà lloc el concert de Jaume Torrent, guitarra. Més informació: parròquia de Santa Coloma de Marata - Les Franqueses del Vallès, tel./fax 938 493 104.

• **HORA SANTA.**— El 7 d'octubre, a les 17.45, predicada per Mn. Jordi d'Arquer. L'hora santa tindrà lloc a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús-Cripta Gaudí de la Colònia Güell. Organitza: Unió Comarcal de Lligues de Perserverança del Baix Llobregat.

• **CURS D'ANIMADORS DE CANTS.**— Se celebrarà els dies 9, 16, 23 i 30 d'octubre, i el 8, 15, 22 i 29 de gener, de 19.30 a 21.30. Aquest curs, a càrrec de Mn. Xavier Morlans, vol ser una iniciació a l'esperit i a la tècnica de l'animador de cants. Inscripcions: secretaria del Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Organitza: Delegació diocesana de Pastoral de Joventut en col·laboració amb el Centre d'Estudis Pastoral.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Els dies 10, 17, 24 i 31 d'octubre Carles Torner coordina el seminari *L'Església a Chiapas*, per fer una lectura creient de la realitat social i política de l'Església de Chiapas durant l'episcopat de Samuel Ruiz. Més informació: c/ València, 244, 2n - Barcelona, tel. 934 880 888, fax 934 882 444, a/e: fjm@fundaciojoanmaragall.org, Internet: www.fundaciojoanmaragall.org

• **CEVRE.**— El Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat organitza un curs sobre *Acompanyament del procés de creixement personal o d'individuació, des de la perspectiva de l'afectivitat*. Professor: Joan M. Bovet, religiós de La Salle, psicòleg clínic. Horari: tots els dilluns,

EL MÈTODE DE LECTURA: AMB LA BOCA I AMB EL COR

口而誦 心而維
朝于斯 夕于斯

Recita amb la boca mentre reflexiones amb el cor. Així ha de ser del matí a la nit.

CONVIVÈNCIES AMB PETER YANG

Del 21 de setembre al 7 d'octubre al monestir Sant Joan de la Creu (Segòvia).

太極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TÚ?
100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B, - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpa@teleline.es

Santuari de Montserrat

✓ **CONCERTS DE L'ESCOLANIA DE MONTSERRAT** — El 5 d'octubre, a les 21.00, actuarà a la Garriga a l'església de Sant Esteve. El 14 d'octubre, a les 19.00, actuarà a Roma al Palau de la Cancelleria del Vaticà. En els dos concerts interpretaran obres de T. L. de Victòria, P. Casanovas, P. Rodamilans i P. Segarra entre altres.

✓ **CAMÍ DE SANT JAUME** — El 7 d'octubre, a les 8.00, missa i benedicció per als pelegrins del Grup de Pelegrins de l'Associació d'Amics del Camí de Sant Jaume.

✓ **MARE DE DÉU DEL PILAR** — El 12 d'octubre se celebrarà amb els següents actes: laudes a les 7.30, misses a les 8.00, 9.30, 11.00 (convencional), 13.15, 17.30 i 19.30. Salve i Virrala, a les 13.00, i vespres a les 18.45.

de 16.30 a 18.30, d'octubre a maig. Adreçat a: religiosos, religioses, preveres, responsables de pastoral, catequistes i laics. Més informació: Pilar Claret, Pl. Urquinaona, 11, 2n - Barcelona, tel. 933 024 367, fax 934 123 882, a/e: cevre@infonegocio.com

• **VESPRES CANTADES.** — Tots els diumenges i festes, a les 19.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **TIBIDABO.** — Adoració perpètua. Diürna: completar hores. Nocturna: 30 torns, dijous eucarístics cada setmana de 21.15 a 22.30. Primer divendres: sortida d'autocar des de la plaça Lesseps a les 17.30. Tots els divendres de l'any: sortida des de la plaça Lesseps a les 17.00.

Girona

• **EXPOSICIÓ.** — Fins al 25 de novembre es pot visitar la mostra «Dürer i el seu temps». Albert Dürer és un dels artistes més destacats del Renaixement alemany. La mostra presenta 43 dibuixos originals i 130 gravats dels segles xv i xvi, de Dürer i d'altres artistes del seu temps. Sala Girona de la Fundació «la Caixa», c/ Sèquia, 5 - Girona.

Urgell

• **NOVAHUMANITAS.** — Del 10 al 14 d'octubre organitza unes sessions de formació humana sobre *Fidelidad a lo que es esencial de mí*, a càrrec de M.

Ángeles de los Ríos. Santuari del Sant Crist de Balaguer, tel. 973 445 335, a/e: novahuman@tinet.fut.es

Solsona

• **EL MIRACLE.** — Del 8 al 14 d'octubre, exercicis espirituals per a tothom, dirigits pel P. Salvador Plans, monjo. Per a qui no disposi de tota la setmana, recés de l'11 al 14. Més informació i inscripcions: tel. 973 480 045.

Vic

• **XXII TROBADA INTERDIOCESANA D'EXERCITANTS SOLSONA-VIC.** — Serà el 12 d'octubre, de 10.00 a 18.00, a la Cova de Sant Ignasi de Manresa. El tema serà *Novo millennio ineunte*, el programa de santedat i d'apostolat de Joan Pau II per a l'Església a principis del tercer mil·lenni. Dirigirà els actes Antoni M. Oriol i Tataret. Horari: a les 10.00, arribada i acollida; a les 10.30, salutació i tema (primera part); a les 12.30, celebració de l'eucaristia; a les 14.00, dinar de germanor; a les 16.00, tema (segona part), i a les 17.30, pregària i comiat. Per informació i inscripcions: tel. 938 720 422 i 938 732 084. Organitza: Obra d'Exercicis Parroquials Solsona-Vic.

• **COVA DE MANRESA.** — Del 18 al 27 d'octubre, exercicis espirituals dirigits pel P. Joan Travé, s.j. Més informació: tel. 938 720 422.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè els joves redescobreixin els valors veritables
- Perquè es respecti la diversitat del poble d'Indonèsia

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Si us plau, no ens oblideu...
(2100 0681 01 0200194299)

NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total a la declaració de l'IRPF. (Llei 30/1994).

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la setmanalment a:

Llibreria Santa Maria	Riera Bisbe Pol, 62	08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona
Llibreria Garbí	Via Augusta, 9	08006	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Kiosco Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria Marta de la Fuente	Comandante Benítez, 18	09028	Barcelona
Llibreria Jordi Garreta	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Institut Edicions	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Josep Alsius	P. de la indústria, 28	17820	Banyoles
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Papereria Bitloch	Ample, 25	17300	Blanes
Llibreria Empuries	Álvarez de Castro, 6	17001	Girona
Carme García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porqueres, 32	25008	Lleida
Llibreria Moral S.C.P.	Major, 27	08783	Masquefa
Llibreria Dalmases	Jacint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Queralt
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Llobregat
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Sauret	Carme, 14	25300	Tàrraga

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acollida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON SETMANES

175 ptes.

350 ptes.

525 ptes.

700 ptes.

875 ptes.

1.050 ptes.

1.225 ptes.

Destacat (+275 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta (16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

No serà aquesta la primera vegada que Josep Massot i Muntaner (Palma de Mallorca, 1941) passarà a recollir la Creu de Sant Jordi que atorga la Generalitat de Catalunya. De fet, ja ho va fer a títol personal el 1996, coincidint amb el 25è aniversari del seu nomenament com a director de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat. En aquesta ocasió, però, el P. Massot rebrà la distinció en nom de «Serra d'Or», revista que dirigeix i que ha estat premiada «pel fet d'haver estat, durant tants anys, un dels vehicles més acreditats i emblemàtics de la cultura catalana contemporània».

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Amb dignitat i amb esperança

Diu que l'11 de setembre passat marca l'entrada al segle XXI... Que les coses ja no seran com abans d'aquest dia... Que tot serà més dur, més conflictiu a partir d'ara... Probablement tenen raó, però no del tot.

Penso en altres dates crítiques que ens ha tocat de viure: el 18 de juliol del 1936... el primer d'abril del 1939... la segona guerra mundial amb la tragèdia final de la bomba atòmica... el Vaticà II... el maig del 68... la transició espanyola a la democràcia... la caiguda del comunisme soviètic... De tots aquests esdeveniments —i encara d'altres—, també se'n va dir, en el seu moment, que iniciaven un nou tombant de la història, en bé o en mal. Va ser veritat... però no del tot. Al cap d'uns decennis, la realitat no apareixia tan negra com temíem ni tan falaguera com esperàvem. Tan certa com el dolor, de vegades cruel, d'una hora determinada, és la capacitat humana de dominar el futur.

Per això de tot el que ha passat i passa aquests dies ens interessa, sobretot, viure'n el present amb dignitat i amb esperança. Amb la dignitat i amb l'esperança de tants americans que preguen obertament i lluiten heroicament per les víctimes i per la recuperació del seu poble. Algú ha observat que els sentiments solidaris potser no han aflorat, entre nosaltres, amb tanta vivesa com en altres indrets d'Europa, en els quals els ciutadans s'han manifestat espontàniament al carrer fent costat als americans. Tal vegada perquè el nostre país no ha tingut vivències històriques tan fortes com, per exemple, les de tants europeus que, un dia, esperaren amb candeletes el desembarcament alliberador a les costes de Normandia... Sigui com sigui, resultaria mesquina, ara, qualsevol reticència davant la tragèdia dels homes i les dones de Nova York i de Washington.

Viure el present amb dignitat vol dir, també, ser capaç d'agermanar dues seqüències de reflexions que, dissortadament, solen tenir lloc per separat.

D'una banda, la de la perversitat i la irracionalitat del terrorisme. Sacrificar vides humanes a favor d'un projecte, sigui quin sigui, és intolerable i deshonra la causa que amb això s'intenta defensar. També quan, entre les vides sacrificades, hi ha la pròpia. Com ha dit, aquests dies, a Notre-Dame de París, el cardinal Lustiger, el terrorista suïcida és exactament el contrari del màrtir cristià: aquest, per amor, és víctima de l'odi de qui el mata; aquell, per odi, es mata ell mateix.

D'altra banda, ens convé fer una reflexió complementària sobre les arrels d'aquest mal. Perquè ningú no tingui la temptació de recórrer a l'ús de la violència, cal que totes les causes puguin ser defensades eficaçment per la via del diàleg. La injustícia no justifica la violència, però l'excita i li dona cobertura. Potser no seria del tot desencaminat aplicar aquí l'esperit d'aquelles paraules de l'apòstol Pau: «Fills, obeïu els vostres pares... i vosaltres, els pares, no exaspereu els vostres fills» (Ef 61).

El P. Josep Massot dirigeix «Serra d'Or», distingida amb la Creu de Sant Jordi

«És un moment delicat per a les revistes en català»

—És una distinció a tota una trajectòria de cinc-cents números. Què ha significat *Serra d'Or* per a la cultura i l'Església de Catalunya?

—És pràcticament l'única revista que hi va haver en català durant l'època franquista. De fet, els cinc-cents números que celebrem ara són de la segona època, fruit de la fusió de *Germinabit* i de *Serra d'Or*, que havien començat com a petits butlletins. Es van adonar que aquesta fusió es podia utilitzar per fer una revista amb cara i ulls adreçada a un públic més ampli que ja no fos el petit cercle de la gent relacionada amb la Lliga Espiritual o amb l'Escolania de Montserrat —en el cas de *Germinabit*— o amb els treballadors de Montserrat —en el cas de *Serra d'Or*. A partir de l'octubre del 1959 va ser quan va començar aquesta segona època. Durant tots aquests anys, pràcticament fins a la mort de Franco, *Serra d'Or* va ser l'única revista que va tenir continuïtat i on col·laborava un gran elenc de personalitats. En aquest aspecte, tothom coincideix a dir que era una plataforma única de reflexió plural i, en aquest sentit, encara ara volem continuar amb la línia d'obertura que hem tingut sempre.

—Aquest tarannà d'obertura i de compromís social i cultural de *Serra*

d'Or és una plasmació de la manera de ser i de fer de Montserrat?

—Probablement, en un altre lloc *Serra d'Or* no hauria estat possible. Al llarg dels anys no hem estat exempts de polèmiques per la publicació de determinats articles que no han agradat a tothom o per la concessió d'algun Premi Crítica Serra d'Or.

—Quin és el panorama actual per a les revistes en català?

—En primer lloc, no tenim tantes subscripcions com voldríem i el relleu generacional es fa difícil. En el nostre cas, tenim molts més lectors que subscriptors i tenim constància que a les biblioteques generals, de les universitats o dels instituts hi ha moltes persones que fan servir la revista no solament per llegir-la en la immediatesa sinó que continuen fent-la servir a la llarga. Una de les coses que a mi em satisfà més, per la utilitat que té la revista al llarg dels anys, és que les bibliografies de les universitats, dels estudis d'història o de les tesis doctorals, quan parlen de Carles Riba, de Josep M. de Sagarra o de temes diversos, constantment inclouen números monogràfics de *Serra d'Or* o articles o entrevistes publicades. Tot això fa que *Serra d'Or* continuï estant viva i que no sigui una revista que es llenci, sinó que una part continua

utilitzant-se i fins i tot ens demanen de penjar-la a Internet.

—De fet, la manca de subscripcions és un fet comú a tot el panorama editorial català.

—És cert. Totes les revistes es queixen del mateix i les editorials lamenten que hagin baixat les vendes. Aquest realment és un problema greu.

—Aquest fet reflecteix alguna cosa de la nostra època actual?

—A la gent d'ara li costa molt més de comprometre's a fer una subscripció i, d'altra banda, potser també hi influeix que hi ha moltes revistes gratuïtes. Aleshores, llevat de persones molt conscienciades, la majoria no sent la necessitat de tenir una revista. Després hi ha un altre fet del qual moltes vegades parlo, i és que estem molt desmobilitzats i ens pensem que, perquè ara les coses ja es poden fer, perquè el català no està prohibit i perquè tenim llibres i revistes en català, està tot resolt, quan la veritat és que encara ara cadascú de nosaltres hi ha de posar el seu granet de sorra. És a dir, de tant en tant hauríem de fer l'esforç de comprar llibres en català i de subscriure'ns en una revista perquè, si no, tot acabarà desapareixent i aleshores tothom se'n lamentarà. Estem en un moment molt delicat.

Carme Munté

Ara mateix

Rauxa

Al Cèsar, la política i a Déu, la religió

Al llarg de la història molt sovint política i religió han anat massa plegades i en més d'una ocasió s'han arribat a confondre. És evident que en aquestes situacions els interessos polítics tergiversaven del tot el missatge religiós. La religió es posava al servei de la política i això provocava autèntiques barbaritats en nom de Déu. De fa temps, però, sobretot en l'àmbit cristià, l'esforç per separar l'una de l'altra ha estat més que notable i s'ha aconseguit de llarg. És inconcebible que creure en Déu pugui servir per amagar interessos miserables i no com a construcció de pau.

Malaauradament encara avui hi ha més d'un conflicte armat que tot i ser de caràcter polític, territorial o econòmic es revesteix de pretextos religiosos. Com que desgraciadament aquesta desfiguració encara es dona, és vital que s'insisteixi en el paper pacificador de totes les religions. I en cas del cristianisme la manca de vincles entre religió i política la trobem fins i tot en el mateix Evangelí, per boca de Jesús: «Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu, el que és de Déu.»

Eduard Brufau